

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

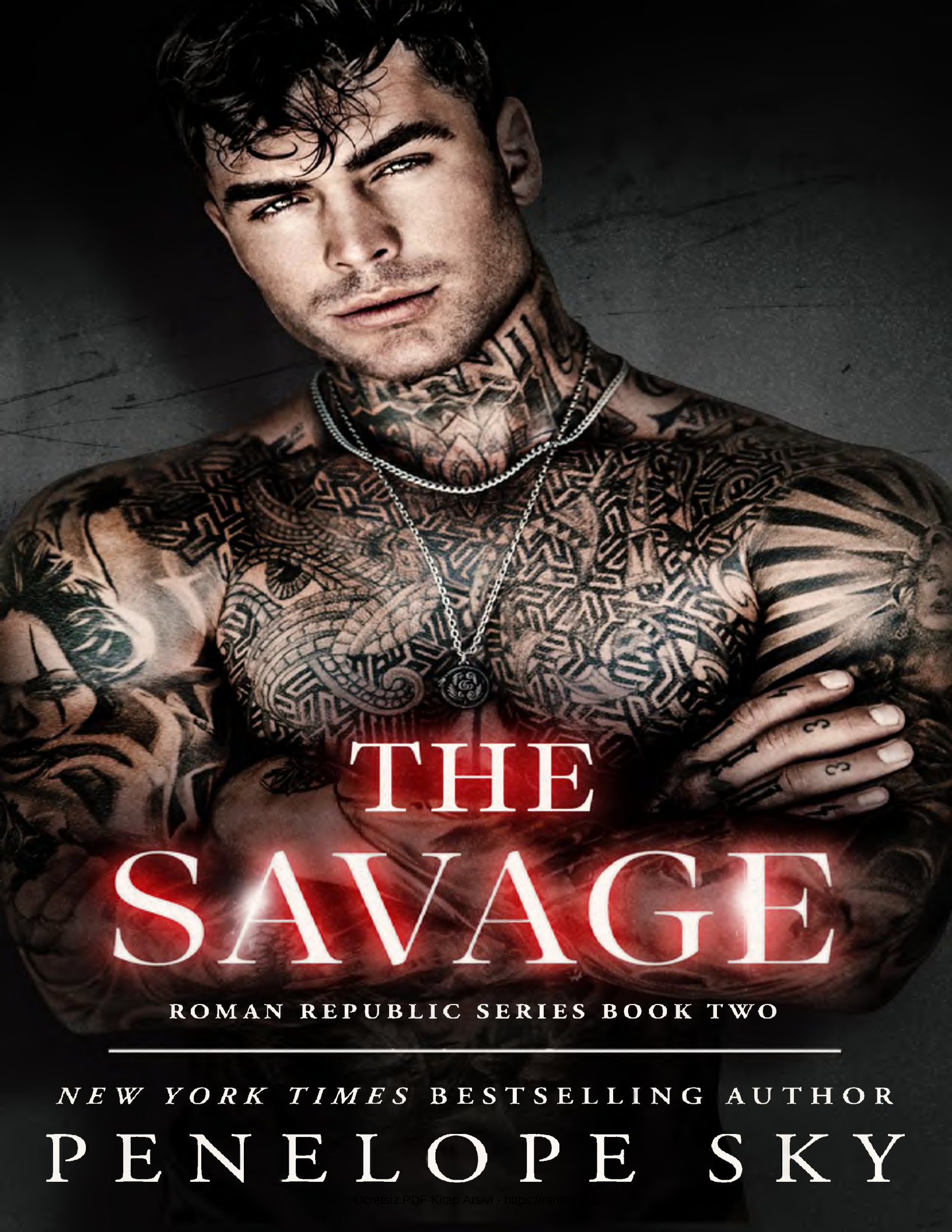
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark, wavy hair and intense blue eyes is the central figure. He has extensive, intricate black and grey tattoos covering his neck, chest, and arms. He is wearing a silver chain necklace with a circular pendant. His hands are crossed in front of him, with small numbers tattooed on his fingers. The background is a dark, textured grey.

THE SAVAGE

ROMAN REPUBLIC SERIES BOOK TWO

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE SKY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

V VAHŞİ

THE SAVAGE

ROMAN REPUBLIC SERIES BOOK TWO

PENELOPE SKY

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Bunun dışında, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Penelope Sky
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya aktarılamaz.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır_
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662539251 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662539244 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak görseli: © Michelle Lancaster PTY LTD

*Lenny için.
Ben de senin için kurşun yedim, bebeğim.*

İçindekiler

Prolog I: CONSTANTINE Bölüm 1:

CONSTANTINE

Bölüm 2: CONSTANTINE

Bölüm 3: CONSTANTINE

Bölüm 4: CONSTANTINE

Bölüm 5: CONSTANTINE Önsöz II:

CONSTANTINE Önsöz III:

CONSTANTINE Bölüm 6: AURELIA

Bölüm 7: AURELIA

Bölüm 8: AURELIA

Bölüm 9: CONSTANTINE Prolog IV:

CONSTANTINE Prolog V: CONSTANTINE

Prolog VI: CONSTANTINE Prolog

VII: CONSTANTINE Prolog VIII:

CONSTANTINE

Bölüm 10: AURELIA

Bölüm 11: AURELIA

Prolog IX: CONSTANTINE Prolog X:

CONSTANTINE Prolog XI: CONSTANTINE

Bölüm 12: CONSTANTINE

Bölüm 13: AURELIA

Bölüm 14: AURELIA

[Bölüm 15: CONSTANTINE](#)

[Bölüm 16: AURELIA](#)

[Bölüm 17: CONSTANTINE](#)

[Bölüm 18: AURELIA](#)

[PENELOPE SKY'IN DİĞER ESERLERİ](#)

[PENELOPE SKY, PENELOPE BARSETTİ ADIYLA YAZIYOR](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz I

CONSTANTINE

Sabahın erken saatlerinde, Rosticceria Da Cristina'nın mutfağında çalışarak pizzalar için hamuru ve arancini için iç malzemelerini hazırladım. Pizza hamuru en uzun süren işti, mayanın aktif hale gelmesi ve hamurun doğru sıcaklıkta kabarması için yeterli zaman gerekiyordu. Ses sisteminden müziği açtım, orada tek başıma olduğum için sesi sonuna kadar açtım ve beni yargılayacak kimse olmadığı için sevdiğim kısımlarda eşlik ettim.

Sonra pencereden annemi gördüm. Anahtarıyla kapıyı açmaya çalıştı ama direnç hissetmeyince kapıyı açık bıraktığını fark etti ve içeri girdi. "Kapıyı kilitlemek konusunda sana ne demiştim, Con?" diye müzik sesinin üstüne bağırdı.

"Ne olacağını sanıyorsun? Biri pizzamızı çalacak mı?"

"Neden bu kadar gürültülü?" Ses sistemine doğru yürüdü ve müzik aniden durana kadar düğmelere sertçe bastı. "Tanrım, saat sabahın yedisi."

Gözlerimi devirdim ve işime geri döndüm.

"Bana bir daha gözlerini devirirsen, onları kafandan koparırım."

Hamuru unun içinde yuvarlarken sııttım. "Üzgünüm anne."

Ofise girmeden önce kışıma hafifçe bir şaplak attı. Ben dükkânı açmak için hazırlık yapmaya devam ederken o muhasebe işlerini halletti. Müziği tekrar açtım, ama bana tekrar bağırmasın diye ses seviyesini makul bir düzeyde tuttum.

Birkaç saat sonra mutfağa geldi. "Her şey hazır mı?"

"Her zamanki gibi, anne." Aile işinde çalışmak pek de göz alıcı bir şey değildi, ama bu iş nesillerdir ailemize aitti ve hepimiz bununla gurur duyuyorduk. Restoran, Taormina'yı ziyaret eden herkes için ünlü bir turistik yer haline gelmişti

. Bazen adayı terk edip anakarada kendi yolumu çizseydim hayatım nasıl olurdu diye merak ederdim, ama geride bırakacak çok şeyim vardı. Ailem benim her şeyimdi ve taşınmaya karar versem annem yıkılırdı. Bana sık sık tokat atardı, ama bunu sevgisinden yaptığını biliyordum.

Kolumu okşadıktan sonra hafifçe sırtıma vurdu. "Aferin oğluma."

"Oğlun uzun zamandır bir erkek oldu."

"Evet, yanında durduğum her an bunu hatırlıyorum." Benden bir buçuk boy daha kısa olan annem bana baktı. "Ee, nasılsın? Issy ile işler nasıl gidiyor?"

"İyiyiz," dedim gülümseyerek. "Dün plajdaydık." "O iyi bir kız, Con."

"Biliyorum."

"Ve iyi kızlar sonsuza kadar beklemezler..." Bana bir bakış attıktan sonra, müşterilerin istediklerini seçebilecekleri cam kapaklı vitrine arancini ve pizza tepsilerini yerleştirmeye başladı.

"Biliyorum. Bu yüzden ona evlenme teklif edeceğim."

"Çok beklerken tüm iyi kızlar kapılır, Con." Belli ki söylediklerimi duymamıştı, yirmi beş yaşına gelmeden evlenip iki çocuk sahibi olmayacağı endişesiyle boğulmuştu. "Başka bir adamın çocuklarını doğuracaklar ve sen pişman olacaksın."

"Anne?"

"Hmm?" Son tepsiyi cam vitrine yerleştirdikten sonra kapıyı kapattı. Bana geri döndü, her zamanki gibi ortalığa serpilmiş unları avuçlarından silkeledi.

"Ona evlenme teklif edeceğim."

Bir kez gözlerini kırptı, sonra anlamamış gibi yüzü sertleşti. Farkında olmadan çıkardığı bir çığlığı bastırmak için ellerini ağzına götürdü. "Con, şu anda benimle dalga geçme. Senin şakalarına hiç havamda değilim..."

"Böyle bir konuda asla şaka yapmam, anne." "Yani, ciddi misin?"

"Evet."

İki elini de tezgaha vurdu, muhtemelen acıtacak kadar sertçe, ama sonra kollarını havaya kaldırdı ve zıplamaya başladı, uzun zamandır göstermediği bir coşkuyla hareket ediyordu. "Aman Tanrım, oğlum evleniyor. Buna inanamıyorum. Ben sadece... Chiara teyzenle konuşmam lazım. O da çok heyecanlanacak..."

"Anne, bunu aramızda tutalım, olur mu? İnsanlar sır tutamazlar. Açıkçası, sana söylediğim için muhtemelen çoktan patlattım bile."

"Asla kimseye bir şey söylemem!"

"Az kalsın kasabadaki herkese söyleyecektin. Henüz yüzüğü bile almadım. Birkaç maaş daha biriktirmem gerekiyor. İstedğim yüzüğü buldum ama bütçemin biraz üzerinde. Kuyumcu, kalan parayı toplayana kadar yüzüğü saklayacağını söyledi."

"Con, hemen kasayı açıp sana vereceğim." Zaten koridora doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Anne, *sakin ol*."

Bana döndü. "Para sadece paradır, Con. Al şunu." "Hayır."

"Baban gibi inatçı olma!"

Kısa bir kahkaha attım. "Ben onun gibi değil, *senin* gibi inatçıyım. Ve kazanmadığım parayı istemiyorum. Karımın yüzüğünü sadaka ile almayacağım. Bu ona ve evliliğimize hakaret olur."

"Con, bana geri ödeyebilirsin."

"Acele ne? Birkaç ay sonra ona evlenme teklif edeceğim. Sanki bir yere gidecekmiş gibi." Alarm çalmadan ve bir sonraki parti pizzalar pişmeden önce sııttım. Onları fırından çıkardım ve soğumaları için tezgahın üzerine koydum. "Bunu anlattığım tek kişi sensin. O yüzden ağzını sıkı tut, tamam mı?"

"Beni aylarca bekletecek misin? Con, ölebilirim..." "Artık hayatta kalmak için bir nedenin var." Pizza kesiciyi aldım ve her pizzayı dilimlere ayırdım.

En çok satan ürünümüz Bronte pizzasıydı; dilimlenmiş mortadella, üzerine serpiştirilmiş mozzarella peyniri ve üstüne fıstık pesto sosu dökülmüştü. Fırından taze çıktığında ben de birkaç dilim yedim.

“Bu aramızda kalacak.” Onu ve kendimi işaret ettim. “Anladın mı?”

O, gözlerini devirmeden önce abartılı bir şekilde iç geçirdi.

“Az önce bana gözlerini mi devirdin?” diye alay ettim.

Ofise doğru yürümeye başladı. “Ben senin annenim. Sana istediğim kadar gözlerimi devirebilirim!” Sonra küçük vücudunun elverdiği kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Annem Pazar akşamı haftalık akşam yemeğini verdi ve küçük ev neredeyse tüm Taormina'yla doldu. Arkadaşlar, aile, komşular, kapı herkese açıldı. Annem, teyzem ve kız kardeşim yemeklerin çoğunu pişirdi, ama herkes yardım etmek için bir şeyler getirdi. Biraz yardım olmadan yetmiş kişiyi doyurmanın başka yolu yoktu.

Isabella ve ben verandada yan yana oturduk. Kolumu onun sandalyesine atmış, bir kadeh şarap içip, sıkış tıkış oturduğumuz küçük masada arkadaşlarım ve kuzenlerimle sohbet ediyordum. “Hep birlikte Roma’ya bir gezi yapmalıyız,” dedi kuzenim Antonio. “Hiç gitmedim ve uçuş sadece bir saat sürüyor.”

“Çünkü kimse Taormina’dan ayrılmaz,” dedim. “Ve bunun iyi bir nedeni var. En iyi yemekler, en iyi şaraplar ve...” Yanımdaki Isabella’ya döndüm ve herkesin önünde onu öptüm. “Ve en güzel kadınlar.”

Sadece dudakları değil, gözleri de benim için eridi. “Bu duyduğum en berbat laf,” dedi Antonio.

“Hey, işe yaradı,” dedim, sonra kadehimi kaldırıp bir yudum aldım.

“İşe yaradı çünkü boyun 1,95,” dedi Francesco.

Kadehim boşalmıştı, onunkisi de öyle, bu yüzden arkadaşlarımı bırakıp tüm içkilerin bulunduğu verandadaki masaya doğru yürüdüm. Yeni bir şişe açtım, bir saniye havalandırdım ve sonra kadehlere döktüm.

O sırada kardeşim Edric’in verandaya çıktığını fark ettim. Bir eli kot pantolonunun cebindeydi ve o kadar kendine özgü bir havası vardı ki, ikizlerden hangisi olduğu hemen anlaşılıyordu.

Beni fark etmedi ya da konuşacak havasında değildi, çünkü verandaya ve masaların arasına doğru ilerledi. Oturmadan önce tek kelime etmedi.

Kadehten bir yudum almadan önce şarabın mantarını tekrar taktım ve bedenimi döndürerek, şenliği kutlamak için etrafta toplanan insan kalabalığına baktım. Annem herkesi bir araya getirmeyi iyi bilirdi. Annesinin de aynı olduğunu söyledirdi; bu özellik nesiller boyu aktarılmıştı.

Antonio yanıma geldi. "Şarap kaldı mı?"

"Evet, yeni bir şişe açtım." Kardeşime tekrar baktım, yanına gidip onunla konuşmak üzereydim, ama yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en sert ifade vardı.

Gözlerini takip ettiğimde, bakışlarının tam da Isabella'nın üzerinde olduğunu gördüm. Ve o da bana bakıyordu... tam olarak aynı ifadeyle.

Onları izlerken göğsüm sıkıştı, odadaki hiç kimsenin anlayamadığı bir dilde aralarında geçen sözsüz bir sohbetin tanığı oldum.

Bu durum uzadıkça uzadı ve ben kimin önce gözlerini kaçıracağını bekledim.

Ama Isabella'nın bakışlarını indirip, sanki üşümüş ya da rahatsızmış gibi kollarını göğsünde kavuşturması neredeyse bir dakika sürdü.

Edric ise bakmaya devam etti... sanki Isabella ona tekrar bakacakmış gibi.

Daiquiri'ye vardığımda Edric çoktan oradaydı, dört kişilik bir masada tek başına oturuyordu, önünde içkisi ve dokunmadığı mezeler vardı. Koltuğuna yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yakındaki ağaçlardan birini inceliyordu.

Yanına gidip oturdum. "Selam."

Gözleri bana kaydı ama vücudu yerinde kaldı. "Selam." Menüyü alıp göz gezdirdim. "Piña colada alabilirim." "Tatilde misin?"

"Buradaki meyveli içecekleri seviyorum. Kendimi Turks ve Caicos'ta gibi hissediyorum."

"Sen Turks ve Caicos'a gitmedin ki."

"Ve burası muhtemelen oraya en yakın yer." Menüyü kapattım.
"Sorunun ne?"

"Bir sorunun yok." "Garip
davranıyorsun."

"Nasıl tuhaf davranıyorum?" diye sordu.

"Kendin gibi davranmıyorsun."

Başını hafifçe salladı, sonra içkisini yudumladı. "Paranoyaksın."

"Ve sen de beni manipüle etmeye çalışıyorsun." Her zaman olağanüstü bir sezgim vardı. İnsanları açık bir kitap gibi okuyabilirdim. Edric'i hayatım boyunca tanıyordum ve davranışlarını ve ipuçlarını biliyordum. Son birkaç haftadır farklı davranıyordu ve ben hala nedenini çözememiştim.

Edric sohbete katılmayı bıraktı.

Konuyu değiştirmeye çalıştım, restorandan bahsetmeye devam ettim. O, sadece paket servis yapan diğer şubemizde çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra, gözleri uzaktaki bir şeye takıldı ve oradan ayrıldı.

Omzumun üzerinden baktım ve Isabella'yı gördüm, arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye çıkmıştı. Doğal olarak, o küçük elbisesiyle seksi bacaklarını görünce gözlerim parladı ve her zamanki gibi bayıldım.

Ama gözleri bana değil, kardeşime bakıyordu ve yüzü hayalet gibi bembeyazdı.

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi, ama gülümsemesi zorlanıyordu.

O ve iki arkadaşı bize doğru geldiler. "Hey, burada ne işin var?"

Elimi kalçasına koydum ve onu kucağıma çektim. "O güzel poponu buraya getir. Hanımlar, oturun."

Kızlar boş iki sandalyeye oturdular. Arkadaşları da sevimliydi, bu yüzden Edric'in bu kolay tekliften heyecanlanacağını düşündüm, ama o ikisine de mesafeli davrandı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum, elimi Isabella'nın elbisesinin içine doğru kaydırdım, o da herkese poposunu göstermeden önce elimi itmek zorunda kaldı.

"Sadece bir şeyler içip akşam yemeği yiyoruz," dedi. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Sadece iş hakkında konuşuyoruz."

O başını salladı ama başka bir şey söylemedi.

Üçümüz eskiden sürekli birlikte takılır, birlikte akşam yemeği yer ve bir üçlü gibi hissederdik, ama şimdi her şey değişmişti. Odadaki hava sürekli boşalmış gibiydi. Ortam... gergindi. "Aranızda bir şey mi oldu?"

Edric'in gözleri yıldırım hızıyla yüzüme kaydı. Ve

Isabella'nın kollarında hemen tüyler diken diken oldu.

"Kavga mı ettiniz?" diye sordum. "Edric sana kötü bir şey mi söyledi? Çünkü eğer öyleyse onu şuradaki merdivenlerden aşağı

atarım." "Hayır," diye patladı. "Hayır... her şey yolunda."

Edric gözlerini başka bir yere çevirdi. "Evet, aramız iyi."

Garip durum devam ediyordu ve ortada bir açıklama yoktu.

"Sence Isabella, Edric'le birlikte mi?" diye sordu Antonio, kamyonetin arkasına doğru yürürken. Restoran için gelen malzemeleri içeren kutuları aldık ve onları ara sokaktan geçip dükkana, oradan da arka taraftaki depoya taşıdık.

Kasabamız şirin ve rahattı, her yere yürüyerek ulaşılabilirdi ve araba olmadığı için gezginler için mükemmel bir yerdi, ama teslimatlar söz konusu olduğunda işler hep çok zordu. "Hayır."

Biraz nefes nefese kalmış bir şekilde benimle birlikte kamyonete geri döndü. "O zaman başka ne olmuş olabilir?"

"Bilmiyorum, ama o böyle bir şey yapmaz."

"Eğer adam ona kötü davrandıysa, sana söylemez miydi?"

"Bilmiyorum," dedim, Rosticceria Da Cristina tabelasının altından geçip kamyonete doğru ara sokağa girerken. "Belki de gerçekten aptalca bir şey söyledi ve o, benim onunla bir daha asla konuşmayacağımdan korkuyor."

"Ama neden öyle bir şey yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Edric neden bir şey yapsın ki?"

"Ama ya..."

Kamyonete varmadan önce durdum. "O bana asla böyle bir şey yapmaz. Edric ne kadar pislik olursa olsun, o da böyle bir şey yapmaz. Tamam mı?"

Antonio iki elini kaldırdı ve geri çekildi. "Tamam."

Annemin kapısından içeri girip eve girdim. İşlerim başımdan aşkın olmuştu, sonra da bir arkadaşımın ailesinin işiyle ilgili bir sevkiyata yardım etmem gerektiği için zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Akşam yemeğine neredeyse bir saat geç kalmıştım, ama yemek soğumuş olsa bile annemin yemekleri, başkalarının sıcak yemeklerinden daha lezzetliydi.

Mutfağa girmeden önce verandaya döndüm. Bütün gün yağmur yağmıştı, bu yüzden parti içeride, muhtemelen tüm mobilyaların duvarlara yaslandığı oturma odasında yapılacaktı. Ama tentenin altında onları birlikte gördüm.

Isabella ve Edric.

Aralarında bir metre kadar mesafe vardı ve Isabella kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ama ikisinin de yüzündeki ifade, konuşmalarının ciddi olduğunu açıkça gösteriyordu. Yüzlerinin solgunluğuna ve bakışlarındaki sertliğe bakılırsa, konuştukları her neyse ölüm kadar ciddiydi.

Konuşmalarını dinlememeliydim, ama gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Korku ve endişeyle çarpıyordu — ve ben hiç endişelenmezdim. Antonio'nun sözleri aklıma geldi, kalbim için o kadar ölümcül bir suçlamaydı ki, onu aklımın ucuna bile getiremedim ve kafamdan attım.

Rosticceria Da Cristina'da her zaman sabah vardiyasında çalışırdım. Günün her şeyi hazırlardım, böylece gündüz ekibi gelip dükkanı işletebilir, ben de eve gidip biraz kestirebilirdim. Aksi takdirde, saat sekizden önce uykuya daldardım. Oraya erken giderdim, genellikle saat beşten önce, böylece hamurun dinlenmesi için yeterli zaman olurdu.

Gündüz ekibi işleri devralmak üzere geldiğinde, ben de her şeyi vitrinlere yerleştirmeyi yeni bitirmiştım. Önlükümü dinlenme odasına bırakıp dışarı çıkmadan önce arkadaşlarla biraz sohbet ettim.

Kapıdan çıkıp sokağa döndüğüm anda, Edric'e rastladım. "Burada ne işin var?" Her iki mekanda da birer gözün olması daha kolay olduğu için o diğer mekanda çalışıyordu. Kız kardeşim Beatrice, bizim gibi çalışmak için henüz yeterince büyük değildi.

O da benimle birlikte az önce geldiği yöne doğru yürümeye başladı. "Sana bir şey danışmak istedim."

"Öyle mi? Ne var ne yok?" Hafif bir yokuşu tırmanmaya devam ettik ve yola çıktık. Öğlen vakti yaklaştığı için turistler çoktan kasabayı keşfetmeye çıkmıştı. Bir grup turistin restorana doğru ilerleyip taze arancini sipariş ettiklerini ve sosyal medya için bununla ilgili bir sürü video çektiklerini gördüm. İnsanlar sipariş verirken telefonlarını çıkarmaları beni rahatsız etmiyordu. Bedava reklam, değil mi?

"Hadi senin daireye gidelim."

"Neden burada konuşamıyoruz?" diye sordum.

"Çünkü." Tek söylediği buydu. "Hadi, gidelim."

Kalbim yine hızla çarpmaya başladı. Hâlâ tam olarak aşına olmadığım o mide bulandırıcı endişe beni sert bir şekilde vurdu. Dehşet de pek aşına olmadığım bir duyguydu ve şimdi üzerime bir ton tuğla gibi çöktü. "Bu Isabella ile ilgili."

Gözlerini benden ayırarak bakışlarımızı kesti.

Bu benim için bir teyitti, çünkü kardeşim içinde zerre kadar alçakgönüllülük olmayan kibirli bir orospu çocuğuydu—ama o anda açıkça utanmış görünüyordu. "Hadi." Bu sefer o öncülük etti, beni onu takip etmeye zorlayarak birkaç yan sokağa girdi ve dakikalarca acı verici bir sessizlik yaşandı.

Bekleyişten bayılacağım gibi hissettim. Ne söyleyecekti ki?

O bana zarar vermezdi. Bana yalan söylemezdi.

Beni asla ihanet etmezdi.

Ben bunu hatta hatırlayamıyordum

hatırlayamıyordum merdivenleri merdivenleri çıkmayı

yukarıdaki yukarıdaki daireme Hatırlayamadım hatırlayamıyordum

hatırlayamıyordum anahtarı anahtarı aldığımı kapı kapı

Son beş dakika içinde olan her şey anında hafızamdan silindi.

Evim olan o yere adım attım, ama artık orası bana bir mahkum hücresi gibi geliyordu.

Kanepelerden birine doğru yürüdüm ama oturmadım. Kardeşime döndüm ve onun, söylemesinden korktuğum şeyi söylememesini bekledim.

Ellerini ceplerine soktu ve acı dolu bir iç çekiş bıraktı. “Bak, bir şey söylemeyecektim, ama bu durum içimi kemiriyor ve

. . .”

Buna inanamıyordum. Sanki boğazıma bir çekiçle yumruk atmış gibiydi. “Söyle gitsin.” Sesim o kadar sakindi ki, sanki başka biri konuşuyormuş gibi geldi. Çünkü ben hiç de sakin değildim.

“Uzun hikaye...

Ona dik dik baktım ve devam etmesini bekledim. Lanet dünyamı paramparça etmesini bekledim. Boğazıma dayadığı o çekiçle kalbimi parçalamasını bekledim. “Sadece devam et, Edric. Yoksa bu boktan konuşmanın bitmesi daha da uzun sürecek.” Hiç de öyle hissetmediğim halde sesimin nasıl bu kadar sakin ve mantıklı çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Tamam, tamam.” Ellerini ceplerine soktu. “Birkaç hafta önce, kasabada Isabella’ya rastladım... ve onu öptüm. Çok içmiştim ve bana ne oldu bilmiyorum. Beni sen sandı... o yüzden karşılık verdi.”

Şimdi öfkem patladı. “Neden seni ben sanmış ki?”

Gözleri yine başka yere kaydı.

“Edric.”

“Çünkü... ben sanki senmişim gibi davrandım.”

“Nasıl?”

“Dövmelerim olmadığını saklamak için uzun kollu bir gömlek giydim... yürüyüşümü ve konuşmamı yaptım... gülümsedim.”

“Yani bu tamamen önceden planlanmıştı.”

“Aslında değil,” dedi. “Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirdim.”

“Senin neyin var lan?”

“Sana içtiğimi söylemiştim... ve ona karşı her zaman bir şeyler hissettiğimi biliyorsun...”

“Onunla bir yıldan fazladır çıkıyorum ve sen *hâlâ* ona ilgi duyuyormusun? Yoksa o benim olduğu için mi ona ilgi duyuyorsun, senin olmadığı için mi? Sen hep böyle yapıyorsun, Edric. Sanki bir tür hastalıklı rekabetmiş gibi hep aynı kızların peşine düşüyorsun.”

“Yemin ederim ki öyle değil. Sadece kadınlar konusunda zevklerimiz aynı, ki bu da mantıklı çünkü biz birbirimizin aynısıyız.”

“Bunu genetiğe mi bağlayacaksın?” diye sordum inanamadan. “Ve dediğim gibi, içmiştim.”

“Ya da bunun sebebi senin değersiz bir pislik olman. Bir kızın eteğinin altına girene kadar peşinden koşarsın, sonra onu terk etmek için bir bahane bulur ve başka birinin peşine düşersin. Tekrar tekrar. Sen boktan bir insansın Edric, bu yüzden sonsuza kadar aynı hataları tekrarlamaya mahkumsun.”

Stoik bir ifadeyle bana baktı, ama yutkunduğunda boğazı hareket etti.

“Asla mutlu olamayacaksın. Sonra da orta yaşlı bir adam olacaksın ve tüm kadınların berbat olduğunu söyleyip duran bir adam olacaksın, oysa berbat olan sensin. Yalnız olmanın suçunu onlara atıyorsun, oysa yalnız olmanın sebebi, kendinle mutlu olamadığın için kimseyle mutlu olamaman.”

“Vay canına. Demek benim hakkımda böyle düşünüyorsun?”

“Şu anda öyle, evet,” diye tersledim. “Neler olduğunu açıkça sordum, sen de beni manipüle ettin. Paranoyak olduğumu söyledin. Aldatılan benim, ama sen hikayeyi tersine çevirip beni pislik gibi göstermeye çalışıyorsun. Tam bir narsist taktiği. Ama bu numara bende işe yaramaz, Edric.” Annem, o onun oğlu olduğu için onun saçmalıklarını hep mazur görürdü. Anlıyordum. Babam da öyle. Ama onların hiç görmediği çok daha fazlasını ben gördüm.

“Sana bunu söylemek zorunda değildim, Con. Ama söylemek istedim...”

“Çünkü Isabella’yı terk etmemi istiyorsun ki onu sen alabilesin. Sonra da onu kullanıp atacaksın.”

Yüzüne şimdiye kadar gördüğüm en incinmiş ifade yerleşince bir adım geri attı. “Tanrı aşkına, Con. O beni istemiyor. Seni istiyor. İstesem bile ona sahip olamazdım. Bunu yapabilmemin tek yolu, onun beni altmış saniye boyunca sen sanmasıydı.”

“O zaman aranızda ne haltlar dönüyor? Sizi verandada konuşurken gördüm. Odanın diğer ucundan birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Bilmemi istemiyorsan, bunu oldukça açık bir şekilde belli ettin.”

Ellerini ceplerinden çıkardı ve kollarını kavuşturdu. Yere baktı, sonra tekrar gözlerime baktı. “Sen olmadığımı anladığında açıkça sinirlenmişti. Bana tokat attı ve itti.”

“Umarım öyledir, çünkü bu lanet olası bir saldırıdır, Edric.”

“Ona saldırmadım...”

“Seni ben sanmıştı, yani bu rızaya dayalı bir şey değildi. Bu daireden çıkmadan önce suratın dağılıyor, Edric.” Kız arkadaşına yaptıklarının yanına kalmasına izin vermeyecektim... bu iş bittiğinde artık benim kız arkadaşım olmasa bile.

Tartışmadı, bir erkek gibi cezayı kabul etti. “Sonra aramızda gerginlik çıktı çünkü... Sanırım bana ilgi duymaya başlamıştı.”

Kendimi berbat hissettim.

"Birkaç kez konuştuk ve o, olanları unutmak istediğini söyledi. Sana söylemek istedim, ama o, senin onu asla affetmeyeceğini söyledi, bu yüzden bunu mezara götürmemiz gerekiyordu."

Kardeşim onu öptüğünde onu asla affetmeyecek miydin?

"Ve bunu yapabileceğimi düşündüm... ta ki sana her baktığımda. Aptal bir pisliktim ve bunu geri alabilmek için her şeyi verirdim. Yemin ederim, kendimi berbat hissediyorum..."

"Sakin onu bu işe karıştırma."

"Con, olanlar için gerçekten kendimi berbat hissediyorum. Uyuyamıyorum. Yiyemiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Hayatımda yaptığım hiçbir şey için kendimi bu kadar berbat hissetmemiştim."

"Peki, kendini berbat hissetmeye devam edebilirsin, çünkü seni affetmiyorum."

Bu sözler üzerine omuzları çöktü. "Con—"

"Ona evlenme teklif edecektim. Lanet yüzüğü hâlâ ödemedim."

Bir adım geri attı, sanki oturma odasının ortasında kusacakmış gibi, gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu. "Aman Tanrım . . ." Gözlerini kapatmadan önce eliyle

gözlerini kapatmadan önce eliyle ağzını kapattı. Bu bir rol gibi değil, gerçek bir tepki gibi görünüyordu.

"Ve şimdi her şey bitti." Aynen öyle. Bitti.

"Con, hadi ama." Elini indirdi. "O yanlış bir şey yapmadı."

"Onun yaptığı şey, senin yaptığından daha kötüydü."

Bana doğru birkaç adım attı. "Hayır, hayır, hayır. Benim yaptıklarım yüzünden bunu mahvetme."

"Bana yalan söyledi, Edric. Ve sana bana yalan söylemeni söyledi."

"Çünkü senin nasıl tepki vereceğinden korkuyordu. Onu affetmeyeceğinden korkuyordu. Bunun ilişkimizi mahvedeceğinden korkuyordu..."

"Sebepleri ne olursa olsun umurumda değil," diye bağırdım. "Eğer bana gelseydi, burnunu ve kolunu kırıp seni hastaneye bırakırdım ve hayatımıza devam ederdik. Ama o bana yalan söyledi. Şüphesiz güvenmem gereken tek kişi bana *yalan söyledi*."

"Con, şu anda üzgün olduğunu anlıyorum, ama Isabella'yı terk etmek çözüm değil."

"Benim evlenmek istediğim kadın bu değil." "Onu seviyorsun."

"Ve muhtemelen onu hep seveceğim, ama ilişkimiz bitti."

"Tam da onun korktuğu gibi tepki veriyorsun."

"Ona bir ilişkide tek istediğimin dürüstlük olduğunu söylemiştim. Bana bunu vermek yerine, bana yalan söyledi ve sana da bana yalan söylemeni söyledi. İkinizi birçok kez birlikte gördüğümde, ikinizden birinin bana ihanet edeceğini bir an bile düşünmedim. Antonio bunu önerdiğinde, ona siktirip gitmesini söyledim. İkinize olan güvenim o kadar sarsılmazdı. Ama ikinizin beni aptal yerine koyduğunuzu bilmek..." Yanlış kişiye güvendiğim için utanç duyarak başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, ikiniz birlikte olsaydınız ve o bana bunu hemen söyleseydi ve affetmem için yalvarsa, muhtemelen bunu aşabilirdim çünkü o kızı o kadar çok seviyorum. Ama bu... hayır."

"Con, hadi ama."

"Hayır."

"Başına gelen en güzel şeyi bir kenara atma."

“O, başıma gelen en iyi şeydi. Şimdi ise en kötüsü.”

Isabella ile yüzleşmeme gerek kalmadı, çünkü Edric ona her şeyi anlattı ve o da doğruca benim daireme geldi.

Bir saattir orada oturuyordum, parmak eklemlerime buz koymuş, oturma odasındaki gölgelerin hareket etmesiyle ışığın değişmesini izliyordum.

Kapımı yumrukladı. “Con!”

“Kapı açık.” Bu konuşmadan korkuyordum çünkü kafamda çoktan canlandırmıştım, bu yüzden bir tekrar gibi gelecekti. Kalmam için yalvaracak, nefes alamayana kadar ağlayacak, diz çöküp yalvaracaktı... ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Güzelliğini gölgeleyen panik dolu bir ifadeyle içeri daldı. “Ne yapacağımı bilemedim...”

“Gerçeği söyle. Bu her zaman doğru cevaptır.”

“Ben... nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.”

“O zaman beni pek iyi tanıyorsun.” Buz torbasını masanın üzerine attım ve ayağa kalktım, bu da onu bir adım geri çekilmeye zorladı. “Bana olanları anlatsaydın, gerçekten gideceğimi mi düşünüyorsun?”

“Ben... bilmiyordum...”

“Bana söylememenin asıl nedeni, bir şeyler hissetmiş olman bence.”

Sanki Akdeniz’de değil de Kuzey Kutup Dairesi’nde yaşıyormuş gibi yüzü bembeyaz oldu.

“Ve bunu fark edeceğimden korktun... ki ederdim ve zaten ettim de.”

Söylediklerimden hâlâ şokta olan ama aynı zamanda gerçeklerden de acı çeken kız, bir adım daha geri attı. “Con...”

“Anlardım, Isabella. Biz ikiziz. Çoğu insan bizi ayırt edemez. Nasıl olur da ona değil de bana ilgi duyarsın?”

“Aynı görünüyorsunuz, ama hiç de birbirinize benzemiyorsunuz.”

“Ama o seni öptüğünde, onun ben olduğumu sandığında yine de bir şeyler hissettin ve ben bunu anlardım. Hoşuma gitmezdi ve bir süre öfkelenirdim, ama

anlardım. Ama bana yalan söylemek ve hayatımızın geri kalanında bana yalan söylemeyi seçmek... bu çok saçma.”

“Özür dilerim.” Gözleri dolmaya başladı. “Çok özür dilerim. Korkmuştum, panikledim ve ne yapacağımı bilemedim. Kardeşinle olan ilişkinizi mahvetmek istemedim. Seni kaybetme riskini almak istemedim. Sana söylememek, söylemekten çok daha fazla şey kaybetmeme neden olacaktı.”

“Daiquiri’deyken ikinize de neler olduğunu sordum ve bana yalan söylediniz.” Yumruğumu göğsüme vurdum. “*Yüzüme karşı.*”

“Özür dilerim...”

“İlk seferinde duydum ve umurumda değil. Beni aptal gibi dolaşmama izin verdin. Antonio, kardeşinle oynadığını söylediğinde beni dinlemeliydin. Az kalsın suratına yumruk atıyordum. Şimdi ona büyük bir özür borçluyum çünkü o haklıydı ve ben bunu göremeyecek kadar aptaldım.”

“Kardeşinle yatmadım.”

“İkinizin de olanlar hakkında yalan söylemiş olmanız ve benim sadece duygusal bir ilişki olarak tanımlayabileceğim şeyi sürdürmüş olmanız, sanki öyleymiş gibi hissettiriyor.”

“Duygusal bir ilişki yaşamadık.”

“Odanın diğer ucundan birbirinize bakıştığınızı gördüm. Sizi terasta birlikte gördüm. Aranızda bir metre mesafe olması önemli değil. İkiniz arasında bir şey oldu ve bunu benim gözümün önünde sürdürdünüz. Güvenimi suistimal ettiniz ve bunu aptallıkla karıştırdınız.”

“Seni asla aptal olarak görmedim...”

“Bitti, Isabella.” Bu konuyu sonsuza kadar tartışabilirdik, ama ne kadar tartışırsak tartışalım gerçekler değişmeyecekti.

“Hayır...” Gözyaşları o kadar hızlı akmaya başladı ki, sanki başından beri oradaymış gibi. “Con, hayır. Seni seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum, ama artık bunun bir önemi yok.”

“Her zaman önemi vardır.”

“Sana evlenme teklif edebilmek için yüzük için kredi çektim—ama ben bunu yaparken, sen ve o, ben yokken gizlice buluşuyor ya da mesajlaşıyordunuz. Tanrım, kendimi dünyadaki en büyük aptal gibi hissediyorum.”

Bu, ona açıkça sürpriz oldu, çünkü sanki karnına yumruk atmışım gibi nefesini tuttu. “Öyle değildi, yemin ederim. Con, lütfen bunu yapma.” Diz çöküp dua edecekmiş gibi ellerini birleştirdi. “Biz birbirimiz için yaratılmışız. Çocukluğumuzdan beri bunu biliyorum. Lütfen, bunu mahvetme.”

“Ben mahvetmedim, Isabella. *Sen mahvettin.*” “Seni aldatmadım.”

“Doğrudan ve dolaylı olarak yalan söyledin. Yalan üstüne yalan söyledin ve o lanet yalanı benim yanımda gömülecek mezara kadar götürecektin. Kiminle evlendiğimi bilseydim, tabutumda ters dönerdim. Çocuklarıma kim annelik yapacaktı? Benden bu büyüklükte bir sırrı saklayabilecek biri. *Kim yapar bunu?*”

Yüreğinden gelen hıçkırıqlarla ağladı. Gözyaşı kanallarını kurutacak kadar bolca gözyaşı döktü. Bana doğru yaklaştı ve sanki bir cankurtaran salıymış gibi koluma tutundu, sanki denizde kaybolmuş gibi. “Hayır. Sen hayatımın aşkımsın. Lütfen, özür dilerim. Bir daha senden hiçbir şey saklamayacağıma söz veriyorum.”

Elinden olabildiğince nazıkçe kurtuldum. Kalbimi parçalayan birinin bana dokunmasını istemiyordum. Gözyaşı dökmemiş olmam, yıkılmadığım anlamına gelmezdi. “Bitti.”

“Bana bir şans daha ver.” Yine bana sarıldı. Ben onun kollarından kurtulmaya devam ettim. “Gitmelisin.”

“*Hayır!*” Şimdi çılgılık attı, ayaklarımın dibine diz çöktü. “Lütfen bana bunu yapma, lütfen bana bunu yapma, bize bunu yapma . . .” Çirkin bir hıçkırık, yüzü maraton koşmuş gibi kıpkırmızıydı. Alnında daha önce hiç görmediğim kalın bir damar belirmişti. Her zaman sakın ve soğukkanlıydı, ama artık tamamen aklını kaçırmıştı.

Gitmeyeceğini biliyordum. O yüzden gitmek zorundaydım.

Yanından geçerken beni tekrar yakalamaya çalıştığını hissettim, ama kendimi zorlayarak ilerledim, kapıya doğru ilerledim, ağlama sesini bastırıp dışarı çıkmak için elimden geleni yaptım.

Bölüm 1

CONSTANTINE

Tapınağa girdim ve botlarım kuma değdi. Aşağıdaki ısıtıcı, tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi, aşağıdaki ocaklardan ve gökyüzünden vuran güneşten gelen ısıyla kumu ısıtıyordu, bu da gladyatörlerin sıcağa dayanmasını daha da zorlaştırıyordu — özellikle de çıplak ayakla.

"Bırakın onu." Arkamdaki adamlara döndüm; Timothée'nin baygın bedenini taşıyan adamlara.

Onu sırt üstü kuma bıraktılar.

"Teşekkürler, çocuklar." Çocuğu kendim de taşıyabilirdim, ama imparator olarak kimseyi taşımazdım. Tabii, kadını kanepeden yatağa ya da yataktan kucağıma taşınmaya ihtiyaç duyduğunda hariç.

Timothée kıpırdamaya başladı, muhtemelen sıcaklık giysilerini ısıtmaya başlamıştı.

Rocco tribünden seslendi: "Onu bir aslanla dövüştürelim."

"Aslanımız yok," diye cevapladım.

"Evet, ama eğlenceli olurdu."

Sessizce güldüm. "Aslan için değil."

"Ben bence bence bir yapmamız yapmamız
yapmamız Bunu bunu bunugerçek gerçek Kolezyum
gibi yap. Çocuklar izlemeye bayılırlar."

"Bir aslana bunu yapmam."

"Hadi ama, aslan kazanır."

"Peki o sırada?" diye sordum. "O sadece kafeste oturuyor. Hadi ama, siktir et şunu."

"Bu kadar hayvansever olduğumu bilmiyordum."

"Ben sadece bir pisliğim." Timothée'ye döndüm.

Bana bakarken birkaç kez gözlerini kırptı, hâlâ içinde bulunduğu zor durumu anlamamıştı.

"Uyan bakalım, pislik." Bacağına sertçe tekme attım.

Zorlukla inledi, bayıldıktan sonra boğazı hâlâ düzgün çalışmıyordu. Ama ani acı hissi onu

uyanık hale getirdi ve dizini göğsüne sıkıştırdıktan sonra, benden uzaklaşmak için kumda geriye doğru sürünerek gitti. Etrafına bakıp nerede olduğunu fark ettiğinde panik gerçekten başladı. "Ne oluyor lan?"

"Beni hatırladın mı?" Ona göz kırptım.

Sonunda kaçmak için ayağa kalktı, ama etrafına bakıp makineli tüfekli silahlı muhafızları görünce fikrini değiştirdi.

Dikkatini çekmek için ısıklık çaldım.

Panik yüzünden nefes nefese kalmış bir halde bana doğru döndü.

"Dinle." Eski zamanlarda kullanılanlarla aynı olan hançeri çıkardım; sapı bıçak kadar ağırdı, bu da kazanması beklenmeyen köleler için olağanüstü bir silah yapıyordu. "Vladimir için kurbanların profilini çıkarmak üzere para aldın ve Roma Cumhuriyeti İmparatoru Konstantin olarak seni Tapınak'ta savaşmaya mahkum ediyorum. Hayatta kalırsan, buradan özgür bir adam olarak çıkarsın." Bıçağı ona uzattım.

Hançere, sonra da bana baktı, sanki buna inanamıyormuş gibi. "Sen delisin."

"Kapını kırıp kafana botumu dayadığımda bunu fark etmedin mi?" Hava havaya bıçağı çevirip kabzasından yakalamadan önce sııttım. Sonra bıçağı kumun içine sertçe fırlattım; kabzası onun ayaklarının yanına düştü. "İyi şanslar." Rocco'nun oturduğu tribünlere doğru yürüdüm.

Timothée'nin bıçağı alıp arkamdan bana saldırmaya başladığını anlayabiliyordum. Rocco eliyle bana dönmemi işaret etmeden önce bile bunu biliyordum.

Bana vurmadan önce eğildim, bıçak ve kolu yanımdan uçup gitti.

Tekrar ayağa kalktım, sonra sırtına tekme attım ve onu kuma düşürdüm. Sonra üzerinden geçtim ve botumu dizine o kadar sert vurdum ki eklemi yerinden çıktı.

"Ahhhhhh!"

"Sanırım şansını mahvettin." Tribünlere doğru yürümeye devam ettim, sonra merdivenleri çıkıp Rocco'nun yanına gittim. Gösterinin başlaması için ısıklık çaldım

, kapılar açıldı ve silahlı muhafızlar Timothée'yi parçalara ayırmak için dışarı çıktı.

O, kendisine doğru gelen iki adama bakarken dizini kucaklamaya ve acı içinde çığlık atmaya devam etti.

Rocco bana döndü. "Ondan bir şey öğrenebildin mi?"

"Hayır," dedim. "Ödeme nakit yapılmış, binaların arkasındaki elektrik kutularına saklanmış. Arayacağı numara da devre dışı bırakılmış. Demek ki Vladimir, Aurelia'yı Timothée'ye bağlayıp işin önüne geçmiş."

"Kahretsin."

"Ama neyse, yine de eğlenceli." Ayaklarımı önümdeki sandalyeye uzattım ve Timothée'nin, onu parçalara ayırmak üzere olan, kılıcı çekmiş muhafızdan kaçmaya çalışmasını izledim. "Bu noktada, bence Luca'yı aramamız gerekiyor. Zaten bana borcu var."

"Ne için?"

Başımı iki yana salladım. "Eh, uzun hikâye..."

Timothée, göğsüne kılıç saplandığında çığlık attı.

"Eh, pek uzun sürmedi," dedi Rocco.

"Eh. Ona bir silah versek de yine de biterdi." Rocco kıkırdadı.

"Peki, Aurelia ile aranız nasıl?" Omuz silktim. "Artık geçmişte kaldı."

"İyi."

"Onun neyi var bilmiyorum ama ona kızgın kalamıyorum. Çok güzel yeşil gözleri var dostum. Her seferinde beni etkiliyorlar."

Yüksek sesle güldü. "Bence mesele gözleri değil dostum."

Ben de güldüm, çünkü haklı olduğumu biliyordum. Ama ona Aurelia'nın muhteşem amından bahsetmeyecektim. "Düşündüm de, durum tersi olsaydı, Isabella'nın orada olduğunu bildiği için evime dalıp onu tehdit etseydi, ona bağırıyorsa falan... Sanırım ben de orada kalmazdım."

O da başını salladı.

"Evet." "Yani evet,

batırdım." "Batırdın."

"Az önce itiraf ettim. Tekrar tekrar söylemene gerek yok."

"Sadece bu mesajın kafana iyice yerleşmesini istiyorum ki bir daha batırmayasın."

"Berbat etsem de etmesem de sana ne?"

"Çünkü."

"Neden?" Onu yanından dürttüm.

"Çünkü o seni mutlu ediyor." O da beni dürttü. Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Aww, bu biraz tatlı." "Kapa çeneni," dedi. "Tuhaf bir hale getirme."

"Belki de garip olanı severim."

"Tamam, daha da garipleşmeden konuyu değiştirelim. Onunla ne zaman resmi olarak tanışacağım?"

"Bilmiyorum. Onunla tanışmak mı istiyorsun?" "O senin kadının, değil mi?"

"Tabii ki öyle." O tamamen benimdi, bir ayağı kapının dışında değildi. Ve bu lanet olasıca muhteşemdi. Saçmalık yoktu. Tereddüt yoktu.

"O zaman evet, onunla tanışmalıyım."

"Tamam, ayarlarım. Ama ona bakıp durma, tamam mı?"

Bana sertçe baktı, bir kaşını kaldırdı.

"Çünkü o çok *güzel*." "Onu zaten gördüm."

"Evet, ama ortalık kargaşaydı. Onun doğal ortamı değildi. O yüzden biraz bakabilirsin." İşaret parmağımı ve başparmağımı bir araya getirdim, uçları neredeyse birbirine değiyordu. "Ama hepsi bu kadar. Sadece bir bakış."

Sessizce kıkırdadı. "Cömertliğin için teşekkürler."

Cebimden telefonumu çıkardım. "Sana bir fotoğraf gösterirdim ama, bilirsin, hiçbirisi tam olarak her yaşa uygun değil..." Onun uyurken, bana oral seks yaparken fotoğraflarını ve videolarını çekmişim, ters kovboy pozisyonunda üzerimdeyken kışının bir fotoğrafını da. Hepsi sadece benim için. Kişiler listemde Luca'nın adını buldum ve aradım.

Cevap vermeden önce birkaç kez çaldı. "Luca."

"Constantine."

Konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Uzun zaman oldu. Bir şey mi lazım?"

"Evet, aslında var. Burada ağımdan kaçıp duran bir adam var. Bana yardım edebileceğini düşündüm."

"Nedenini bilmiyorum."

"Çünkü tüm arkadaşları Fransız gibi görünüyor."

“Ah, anlıyorum. Ne iş yapıyor?”

“Yasadışı organ nakilleri. Karaborsa organ ticareti. O tür şeyler. Gençleri hedef alıyor ve onlar ortadan kayboluyor. Ne zaman yaklaşısam, operasyon taktiğini değiştiriyor. Adamlarından hiçbiri onu ele vermiyor çünkü onlara hiçbir şey söylemiyor.”

“O zaman soru sormamaları için onlara çok para ödüyor olmalı.”

“Evet, muhtemelen,” dedim. “Elimde sadece bir isim var.

Vladimir.” “Soyadı?”

“Hayır.”

Luca bir süre sessiz kaldı. “Burada yaşanan kargaşayı duymuşsundur herhalde?”

“Bunu bilmemek için Kuzey Kore’de yaşamak gerek.”

“Bastien artık yok. Artık ilk Fransız İmparatoru benim.”

“Tebrikler.”

Luca, benim samimi olup olmadığımı bilemediği için telefonda bir süre durakladı. “Bunu anlamam için bana biraz zaman ver.”

“Harika. Teşekkürler.”

“Evet.” Telefonu kapattı.

Bölüm 2

CONSTANTINE

Aurelia'ya mesaj attım. Bu akşam yemeğe çıkalım.

Üç nokta belirdi ve mesajı hemen geldi.

Tamam.

Bunun bu kadar kolay olması hoşuma gitti. Güzel, Rocco ile tanışmanı istiyorum. Aslında, Rocco seninle tanışmak istiyor...

O gece onunla tanıştım...

Eh, o sayılmaz. Seni 7:30'da alacağım tatlım. Tamam, o zaman

görüşürüz.

Birkaç saat uyuduktan sonra, onun dairesine vardım ve en seksi siyah elbisesiyle kapıyı açmasını izledim. Elbisenin bir omzunda askı vardı, diğer omzu ise açıktı. Elbise o kadar dar ve kısaydı ki, otururken poposu dışarı çıkmasın diye epey uğraşması gerekecekti.

Yani resmen mükemmeldi.

Her zamanki gibi ona yapıştım, elim kapının eşiğinde kışını sıkıca kavradı, elbisesini yukarı çekip kışını sıkabildim ve neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen küçük tangaya dokundum.

Kucaklaşmamızın sıcaklığı beni okyanusun dibine çeken bir çapa gibiydi ve onu dairesine doğru yönlendirirken kendimi düşüyormuş gibi hissettim, botumla kapıyı tekmeleyerek kapattım, sonra onu göğsüme kaldırdım.

"Geç kalmayacak mıyız?" diye sordu nefes nefese öpüşürken, sanki durmak gibi bir niyeti hiç yokmuş gibi.

Onu yatak odasına taşıdım ve yatağın üzerine yatırdım. "Güven bana," dedim, kot pantolonumu açıp aşağı çekerek. "O anlayacaktır."

Restorana girdiğimizde, Rocco bir masada içkisini yudumluyordu, ama yalnız değildi. Ben kızımı becerirken, o da kendisine eşlik etmesi için bir *arkadaş* bulmuştu. Göğüsleri dışarı fırlayan minyon bir sarışın — tam da onun tipi.

"Sana sorun etmeyeceğini söylemiştim," dedim ve Aurelia'yı belinden tutarak masaya doğru yönlendirdim.

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı.

O kadar yaramaz bir gülümseme ki, onu kıcından tutmamı sağladı.

Rocco, yeni metresiyle işini bitirmeden önce bana hızlıca bir bakış attı. Kız masadan kalkmadan telefonunu çıkarıp numarasını aldı.

Karşısına otururken sırtarak gülümsedim. "Geç kaldığımız için özür dilerim, ama galiba sana bir iyilik yaptık."

Rocco beni görmezden geldi ve Aurelia'ya elini uzattı. "Rocco. Tanıştığımıza memnun oldum... daha iyi koşullarda olsaydı."

Kız elini sıktı. "O gece yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Hayatımın en korkunç gecesi idi."

Hafifçe başını salladı. "Evet, oldukça berbat bir geceydi." "Sonunda o adamı yakaladınız mı?"

"Timothée'yi hallettim," dedim. "Önemli bir şey söylemedi. Ama Vladimir'i bulmamıza yardım edebilecek birini tanıyoruz. Onunla görüşmek için yarın Paris'e gidiyoruz."

"Paris mi?" diye sordu.

"Evet. Sadece bir buçuk günlüğüne gidip geleceğim."

Şaşırmış ve biraz şaşkın görünüyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

Garson geldi ve içeceklerimizi sipariş ettik. Rocco hâlâ içkisini yudumluyordu.

Hayal kırıklığı havayı doldurmaya devam edince, ona sorunun ne olduğunu açıkça sordum. "Sorun olur mu?"

"Tabii ki sorun değil," dedi garip bir kahkaha atarak. "Benden izin almana gerek yok."

“O zaman neden tuhaf davranıyorsun?” Rocco’nun önünde onu zor durumda bıraktım çünkü onun ne gördüğü umurumda değildi. Ona karşı her zaman tamamen şeffaftım — samimi konular hariç.

"Korkuyor," dedi Rocco. "Bu oldukça açık."

Masada karşımda oturan arkadaşşıma döndüm, kaşlarımı kaldırdım. “Az önce hayatının en kötü gecesi olduğunu söyledi, adamı henüz Rocco şarabından bir yudum aldı. “İnsanları okumakta iyisin, ama onları anlamakta her zaman iyi değilsin.”

Arkadaşımdan ders almıştım. Ona döndüm ve sessizce sorunun bu olup olmadığını sordum.

Bana bakmadı. “İçgüdüsel bir tepkiydi. Sadece paranoyaklık.”

Demek ki korkmuştu. İhtiyacı olduğunda onu korumak için orada olmayacağımdan korkmuştu. Bu doğru değildi, çünkü bir şeye ihtiyacı olduğu anda onu korumak için adamlarımı görevlendirebilirdim. “Ben dönene kadar benim evimde kal.”

“Ne?” diye sordu sessizce.

"Medusa seni çok sevecektir. Ama seni uyarmalıyım, o sarılmayı sever." Ve o, sanki yatak benim değil de onun eviymiş gibi tüm yatağa yayılmak isteyen iri bir köpekti.

"Oh, sorun değil..."

"Samimi olmasaydım bunu teklif eder miydim?"

"Neden zavallı kızı benim önümde rezil etmek yerine bunu daha sonra konuşmuyorsun?" diye sordu Rocco. Aurelia'ya baktı. "Niyeti iyi. Sadece bazen anlamıyor."

"Şimdi de bana karşı birleşiyor musunuz?" diye sordum.

"Evet," dedi ve bir yudum içti. "Birlikte hareket edecek birinin olması güzel."

Aurelia, aramızdaki bitmek bilmeyen atışmaları komik bulmuş gibi sessizce kıkırdadı. "Siz ikiniz ne zamandır tanışıyorsunuz?"

"Yıllardır," dedi Rocco. "Ne kadar oldu? Beş mi?"

"Altı, pislik," dedim. "Senin için de benim için olduğu kadar önemli olmasına sevindim."

"Sen de yıldönümünü kutlamak ister misin?"

“Bir kutu çikolataya *hayır* demem.”

Şarabını içmeden önce tekrar kıkırdadı. “Siz ikiniz çok tatlısınız.”

“Sevimli mi?” diye sordum inanamadan. “1,95 metre boyunda, 90 kilo ağırlığında, kavga eden iki adamı sevimli mi buluyorsun?”

“Şey... evet?”

Rocco hafifçe sırttıktan sonra konuyu değiştirdi. “Con, senin fotoğrafçı olduğunu mu söyledi?”

“Evet... Bu işi çok seviyorum.”

Aurelia tuvalete gitmek için aşağı indi, böylece masada sadece Rocco ve ben kaldık.

“Ee, ne düşünüyorsun?”

“Ne önemi var ki?” Kollarını masanın üzerinde kavuşturmuş, hafifçe öne doğru eğilmişti. “Ondan nefret ettiğimi söylesem de hiçbir şey değişmez, değil mi?”

“Ondan nefret mi ediyorsun?”

“Hayır,” dedi hemen. “Ama ikimiz de biliyoruz ki benim fikrim önemli değil.”

“Hayır, hiçbir şeyi değiştirmez. Ama yine de bilmek istiyorum.” “Demek ki önemli.”

“Biraz.” Omuz silkdim. “Tamam... belki çok. Ne düşündüğünü söyle.”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “O

havalı bir kız.” “Hepsi bu mu?”

“Ne dememi istiyorsun, Con?”

“Gerçeği.”

“İnan bana, gerçeği duymak istemezsin.” “Sordum, değil mi?”

“Tanrım, peki.” Kollarını hızla havaya kaldırdıktan sonra göğsünün üzerinde kavuşturdu. “O senin liginde değil.”

Yüzüme yayılan gülümseme, tüm vücudumu ısı ile doldurdu. “Öyle mi?”

“Yüzde bin.”

Gülümsemem durmak bilmeden büyüdü. "Öyle, değil mi?" "Sanırım bir süre buralarda kalacak."

Elimi kaldırıp parmaklarımı çaprazladım. "Planım da bu, dostum."

"Ve onun senden gerçekten hoşlandığını anlayabiliyorsun."

"Tabii ki." Elim masaya vurdum. "İşte duymak istediğim de buydu."

Aurelia kanepede oturuyordu, Medusa da yanındaydı. Parmaklarını Medusa'nın tüylerinin arasında gezdiriyordu, kanepede köpeğime sarıldığımda benim de takındığım o duygusal bakışlarla ona bakıyordu. Kesinlikle bir köpek severdi.

Çantamı omzuma attım. "Yarın öğleden sonra evde olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam. Kalmamda bir sakınca yok mu?"

Cevabım soğuk bir bakış oldu.

"Tamam, mesajı aldım." Medusa'yı kanepede bırakıp bana doğru yürüdü, hâlâ akşam yemeğinde giydiği küçük siyah elbise ve topuklu ayakkabılarla. Doğrudan buraya geldiği için çanta getirmede. Uyanınca eve gidecekti çünkü çekimleri vardı.

Elim elbisesinin altındaki kışına doğru kaydı, gözlerine bakabiliyordum çünkü onu benim boyuma yakın hale getiren 12 santimlik topuklu ayakkabılar giyyordu. "Boyunun uzunluğuna bayılıyorum." Kadınlar konusunda seçici değildim ama gözlerine rahatlıkla bakabilmeyi, eğilmeden elimi kışına kaydırabilmeyi seviyordum.

Gözleri kısa bir süre başka yere kaydı, bu yorum karşısında açıkça hazırlıksız yakalanmış ya da rahatsız olmuştu. "Bunu söylemen komik, çünkü ben bundan hep nefret etmişimdir. Çoğu erkek benim boyumda ya da daha kısadır."

"O zaman doğru erkeği bulman gerekiyormuş gibi görünüyor." Başımı hafifçe eğip onu öptüm, aynı anda kışını sıktım. Her zaman kış hayranıydım ve onun kışı yaz şeftalisi gibiydi. "İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler."

Luca beni arayıp durumla ilgili son gelişmeleri anlattı. "Etrafa sordum, Bastien yaklaşık on beş yıl önce Vladimir adında bir adamı hatırlıyor. Babası onunla iş yapıyordu... itaat etmeyen işçilerini ona teslim ediyordu. Onları bırakamazdı, çalıştıramazdı da, o yüzden... en azından bundan biraz para kazanmış olsun."

Dehşete kapıldım ama telefonu kulağıma dayarken yargımı kendime sakladım.

"Sanırım aradığın adam bu."

"Evet, öyle görünüyor," dedim. "Beşinci Cumhuriyet'in kanunlarını ihlal etmemek için suçlarını Roma'da işliyor. Yani benden çok senden korkuyor olduğu açık."

"Belki," dedi. "Ya da belki de yediği yere pislememek için yeterince akıllıdır. Bana bir iki hafta verin, onu size iade edeyim."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

"Ben de gelecekte işbirliğinize minnettarım."

Göze göz, ama ben daha derin bir ittifak istiyordum. "Roma Cumhuriyeti her zaman Beşinci Cumhuriyet'in yanında olacaktır. Misyonumuzda müttefikiz ve ihtiyacınız olursa yardım çağrınıza her zaman cevap vereceğiz."

Luca hiçbir şey söylemedi.

"Ve umarım Beşinci Cumhuriyet de aynı şekilde düşünüyordur."

Daha da uzun bir sessizlik geçti. "Bu taahhüt miktar ve içerik açısından eşit olduğu sürece, evet."

Bölüm 3

CONSTANTINE

Roma'ya geri döndüm. Şehre döndüğümde Aurelia'ya mesaj attım, böylece bana ihtiyacı olursa orada olduğumu bilecekti. Geçici ilişkilerimde ve kaçamaklarımda, kimseye bedenimden fazlasını vermediğim için onlara neredeyse hiç zaman ayırmazdım. Ama Aurelia'ya kendimi tamamen verdim, kartlarımı masaya koydum, onunla iletişim halinde kaldım, nerede olduğumu veya onu düşünüp düşünmediğimi asla merak etmesine izin vermedim.

Seyahatin nasıldı? İyi.

İyimserim.

Detayları sormadı.

Nasıl uyudun?

Medusa'ya alışmam biraz zaman aldı ama onun dışında deliksiz uyudum.

Sana horladığımı söylemeyi unuttum.

Evet, bunu hemen anladım. Ve sanki yoluna çıkmışım gibi sürekli pençelerini bana doğru uzatıp beni yatağın diğer ucuna itip durdu.

Uyandığımda, yatağın kenarında kalmıştım. 😂

Evet, işte benim kızım.

Üçümüz olacağımız zamanı bir düşün. 😂

O mesajı okuduğumda gülümsedim. Onu kovmayacaksın, değil mi?

Yatak onun değil mi?

Şimdi gerçekten gülümsedim, çünkü bu cevabı çok sevdim. Diğer misafirlerim Medusa'nın kanepede ya da diğer odada kalmasını istiyorlardı. Onu okşuyor ve sevgi gösteriyorlardı ama çoğunlukla ona ilgisizdiler. Ama Aurelia onu gerçekten önemsiyor gibiydi. Tabii ki, o onun yatağı.

Eminim bir çözüm buluruz.

Bu tavrı çok sevdim. Onunla tanıştığım günden beri "*biz*" demesini istemiştim. *Bizi*.

Bu akşam görüşecek miyiz?

Ooh, biraz ilgi bekler hale gelmeye başlamıştı. Hoşuma gitti. Önümüzdeki birkaç gün halletmem gereken çok iş var. Ne yapabileceğime bakacağım.

Tamam, sonra konuşuruz.

Doğru zamanda ihtiyaç duyuyordu ve doğru zamanda sabırlıydı. Mükemmel bir kombinasyon. Hoşça kal tatlım.

Ofisine girdiğim anda, Başkan Barsetti boğazıma sarıldı.

"Ne oluyor lan, Con?" Masasının arkasındaki sandalyesinden fırladı.

Bunun neyle ilgili olduğunu zaten biliyordum. "Bak..."

"Bana *bakma*." Özel dikim takım elbisesiyle masanın etrafından dolaştı. Zayıf ve kaslıydı ama geniş omuzları ceketini iyi dolduruyordu, sanki bütün gün kışının üstüne oturup kağıt imzalamak yerine spor yapıyormuş gibi. "Panteon'un aşağısında olay çıkardın."

"Roma sokaklarında kan akması ilk kez olmuyor." "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Hayır, komik değil." Koltuklardan birine oturdum. "Ama kesinlikle tatmin edici."

Dönerek kolunu salladı, sanki bana değil de havaya yumruk atması gerekiyormuş gibi. "İnsanları ateşe verdin."

"Adi herifler. Adi *herifleri* ateşe verdim."

"Makineli tüfekler ateş ediyordu. Ordu neredeyse müdahale edecekti, ama General Farina'ya geri çekilmesini söyledim çünkü senin olduğunu biliyordum."

"Oraya gelseydi, aynı şeyi yapardı, inan bana."

Karşımda durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Buna inanıyorsan delisin."

"Bunlar karaborsadan gelen avcılar. Avlarını yakalayıp, cesetlerini teslim etmeden önce etkisiz hale getiriyorlar. Başka bir masum kadını kaçırmak üzereydiler, ben de engelledim. Rica ederim."

"Daha önce de ortalığı velveleye vermeden pek çok insanı kurtardın. Öyleyse neden bu sefer ortalık bu kadar karıştı?"

Çünkü bu kişisel bir meseleydi, çok kişisel.

Cevap beklerken bana bakmaya devam etti.

Yalan söylemek istemedim. Dürüstlük kemiklerimin iliği gibiydi, kimliğimin temeliydi. "Çünkü... yanlış kızı seçtiler. Benim kızımı."

Derin bir nefes aldıktan sonra parmaklarını yüzünde gezdirdi. "Tanrım..."

"O iyi, sorduğun için teşekkürler."

"Bütün şehirde paniğe neden oldun, Con." "Bu şehri korudum."

"Yani sonunda Vladimir'i yakaladın mı?" Masasına yaslandı ve ayak bileklerini çaprazladı.

Lanet olsun.

Kızgın ifadesinden anladığım kadarıyla, cevabı zaten biliyordu.

"Yaklaştım."

"Yaklaştın mı?"

"Luca Fornier ile görüştüm..."

"Luca da kim lan?"

"Beşinci Cumhuriyet'in yeni Fransız İmparatoru. On beş yıl önce o adamı tanıyan birini tanıdığını söylüyor. Onu

Onu bulup bana teslim edecek. Bu işe sonsuza kadar son vereceğiz."

Başkan Barsetti bu sözlerden hiç de rahatlamadı. Sanki kendi ülkeme karşı bir teröristmişim gibi bana dik dik bakmaya devam etti. "Ne kadar sürer?"

"Bir ya da iki hafta dedi. Crow, hadi ama, beni tanıyorsun. Bununla ilgileneceğimi biliyorsun. İstedğimden biraz daha uzun sürdü, ama biliyorsun ki işimi her zaman yaparım."

Elini yüzünden aşağıya, çenesindeki sakal izlerinin üzerinden geçirdi ve sol taraftaki pencereden dışarı baktı. Birkaç saniye beni görmezden geldi, düşüncelere daldı, sonra tekrar konuşmaya döndü. "Antoine'ın silah işini araştırdık. Bir ipucu diğerine yol açtı ve silahların Floransa'dan geldiğini tespit ettik."

Göğsümün tam üzerine bir tuğla parçası düştü ve göğüs kemiğimi kırdı.

"Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz..." Kafatası Kralı.

"Floransa'da onun haberi olmadan hiçbir şey olmaz," dedi Başkan Barsetti. "Yani ya bu işin bir parçası ya da olan biteni umursamıyor."

Bunun nereye varacağını biliyordum. "Hayır." "Con, bu senin işin."

"*Benim* işim mi? Son baktığımda, İtalya'nın başkanı sizdiniz." "Ama bu senin yetki alanına giriyor. Ve ikimiz de biliyoruz ki o bana bana tek kelime bile etmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Başımı salladım, boğazım içimden fışkırmak isteyen öfkeyle doluydu. "Berbat bir durum, anlıyorum..."

Yüksek sesle, acı dolu bir kahkaha attım. "Berbat... bu hafif kalır."

"Bir anlaşmamız vardı." Lorenzo sandalyesinden fırladı ve neredeyse masanın üzerinden Marco'ya doğru uçtu. "Ama sen, benim öğrenemeyeceğimi düşündüğün için o anlaşmayı hiçe saydın." Sonra bir bıçak çıkardı ve masanın üzerinden Marco'ya doğru tırmanırken ortalık cehenneme döndü.

"Beyler," dedim masanın başındaki koltuğumdan.

Lorenzo bıçağı Marco'ya doğru savurdu ve onu duvara sıkıştırdı. "İşimden pay alabileceğini ve benim bunu fark etmeyeceğimi mi sandın, seni lanet olası sinsi herif!" Marco'nun kolunu kesti ve Marco boğuk bir çığlık attı. Kan damladı ve duvara sıçradı.

Adamlarımdan birine başımla işaret ettim. "Kızları ayırın."

Lorenzo çekilip koltuğuna geri oturtuldu. Bıçak elinden çekilip alındı.

Marco, kanamayı durdurmak için kolundaki uzun kesik üzerine bastırdı.

Diğer adamlarımdan birine başımı salladım, o da masaya bir şişe viski ve bir rulo gazlı bez koydu. "Şehirdeki yetki alanları birbirinden farklıdır. Marco, bunları tam olarak bilmiyormuş gibi davranma." Ben sadece suçları denetlemekle kalmıyordum, aynı zamanda farklı çeteler ve gruplar arasındaki anlaşmazlıkları da hallediyordum. Sonuçta hepsi suçluydu, bu yüzden elbette birbirlerini alt etmeye çalışmaya devam ediyorlardı. Ve her şeyi adil tutmak benim işimdi. "Lorenzo'ya son otuz günün kârının yüzde yirmisini ödeyeceksin..."

"Saçmalık," dedi Marco, viskiyi koluna dökerken.

"Anlamadım?" Başımı eğdim.

Gözlerini yere indirdi ve gazlı bezi sarmaya başladı. "Evet, bir şey mi dedin?" Lorenzo ısrar etti.

Lorenzo'ya döndüm ve ona benim imzalı "*Seni geberteceğim*" bakışımı attım.

Lorenzo hemen başka yere baktı.

Marco, kesik etrafına gazlı bezi sabitledi. "Lorenzo, ürününü fentanil ile karıştırıyor, bu sayede fiyatlarını o kadar ucuz tutuyor ki kimse onunla rekabet edemiyor."

"Bu doğru mu?" Lorenzo'ya döndüm.

"Tabii ki doğru değil," dedi, yüzü çoktan kızarmıştı. Onu dik dik bakmaya devam ettim.

"Değil," diye tekrarladı.

"Tek yapmam gerekenin ürününü denemek olduğunu biliyorsun, değil mi?" İnsanları çok iyi tanırdım ve alnındaki terden ne düşündüğünü kolayca anlayabiliyordum.

Cebimde telefonum titremeye başladı, ben de onu çıkarıp ekrana baktım, daha sonra geri arayabileceğim biri olduğunu umuyordum. Ama arayan Aurelia'ydı. "Bunu cevaplamam lazım. Lorenzo, bu arada bu durumu nasıl halletmek istediğini bir düşün; çünkü ikimiz de yalancılardan ne kadar nefret ettiğimi biliyoruz." Odadan çıkıp, telefonu kulağıma dayayarak koridora doğru yürüdüm. "Selam tatlım."

"Merhaba..."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Şu anda meşgul müsün?"

Koridora bir göz attım ve Lorenzo'nun sandalyesinde oturmuş, ölü bir adam olduğunu bilerek domuz gibi terlediğini gördüm. "Hayır." Koridorda ilerlemeye devam ettim. "Günün nasıl geçti?"

"Birkaç çekim yaptım. Bütün gün kurgularla uğraştım."

"Objektifin önünde geçirdiğin zamandan daha fazlasını arkasında geçiriyorsun."

"Evet," dedi hafifçe gülerek. "Bazen öyle görünüyor. Sen nasılsın?"

İş yerinde birbiri ardına gelen sorunlarla boğuşuyordum. Saçmalık üstüne saçmalık. Ona eskisi kadar zaman ayıramıyordum. Ama bu ilişkiye değer verdiğimi biliyordum, bu yüzden zaman ayırmam gerekiyordu. "İşle ilgili bir sürü şey oluyor. Hiç eğlenceli değil." Ayrıntıları sormadı. Asla sormazdı. "Evet, tahmin etmiştim. Peki, seni rahat bırakayım. Ben... seni özledim..." Sesi sonunda titredi, sanki daha cümlesini bitirmeden söylediklerinden utanmış gibi

Yalan söylemeyecektim. Onun bu kırılganlığını görmek hoşuma gitmişti. Onu bir hafta boyunca yalnız bırakmak, öğrenmesi gereken zor bir ders olmuştu. "Ben de seni özledim tatlım. Bir çanta hazırla ve birkaç gün bende kal."

"Birkaç gün mü?" diye sordu.

"Evet. İşlerim olduğu için ara sıra dışarı çıkacağım ama en azından eve geldiğimde birbirimizi göreceğiz."

Bir duraksama oldu ve bu noktada normalde mesafesini koruyup beni rahatsız etmek istemediğini, yük olmak istemediğini ya da başka bir saçmalık söyleyecekti. Ama bunun yerine, "Tamam. Ben de Medusa'yı özledim, o yüzden..." dedi.

İşte böylece, artık durum karmaşık değildi. Çok basitti. Çok kolaydı. O benim kadınımdı, ben de onun erkeğiydim. "

adamlarım bir saat içinde seni alsın.”

Eve vardığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Lorenzo ile Marco arasındaki anlaşmazlığı çözmüştüm. Marco'nun suçlaması doğrudu. Lorenzo, maliyetleri düşürmek için ürününü fentanil ile karıştırıyordu, ancak müşterileri üzerinde ciddi bir etkisi olmayacak kadar az bir miktar katmıştı. Ama bu önemli değildi, çünkü yine de Roma Cumhuriyeti yasalarını ihlal etmişti. Böylece Lorenzo vuruldu ve bir fırında yakıldı, Marco da onun işini devraldı.

İşim bitmişti.

On metrelik devasa kapılardan geçtim, Mısır'dan getirdiğim heykellerin bulunduğu girişe girdim ve Horus'un Gözü heykelinin önünden geçerek merdivenlerin bulunduğu ikinci girişe geçtim.

Elio beni karşılamak için ortaya çıktı; güvenlik ekibim mülke yaklaştığım anda ona haber verdiği için ne zaman eve geldiğimi her zaman bilirdi. "İyi akşamlar, Majesteleri."

"Odama akşam yemeği istiyorum, iki kişilik."

"Elbette." Hafifçe selam verdi.

Merdivenleri çıkıp, konuttaki özel koridoruma ulaştım. Koridor, altın çerçeveli bir çift maun kapıyla kapatılmıştı. Elio'nun gözetimi olmadan hiçbir personelin koridora girmesi yasaktı. Sonuç olarak, evde olduğum zamanlarda, villanın o bölümünde kaldığım sürece kimseyi görmek veya kimseyle konuşmak zorunda kalmazdım. Koridorda başka misafir odaları, özel bir spor salonu, koleksiyon odalarından biri ve ofisim vardı.

Uzun koridoru geçtim ve ana süitime açılan çift altın kapıyı buldum. Kapılar ağırdı ve bu kasıtlıydı; çünkü hoş karşılanmayan hiç kimse oraya giremezdi.

Girişe adımımı attığımda, Medusa'nın diğer odadan koşarak bana doğru geldiğini duydum.

"Merhaba, kızım." Diz çöktüm ve onu bol bol okşayarak ve kafasına bir öpücük kondurarak selamlarken, bana biraz tırmanmasına izin verdim. Ayağa kalktım,

sonra kot pantolonumun arkasından silahımı çıkardım ve çiçek vazosunun yanındaki yuvarlak masanın üzerine bıraktım.

Süitin bir sonraki bölümüne açılan kapıya doğru ilerlediğimde, Aurelia sadece benim tişörtlerimden birini giymiş olarak ortaya çıktı.

Tanrım, bu en kaliteli Fransız iç çamaşırından bile daha seksi bir manzaraydı. Yanına doğru yürürken ağzımda bir gülümseme belirdi, kollarımı ona dolayarak kendime doğru çektim; onu biraz daha uzun gösteren 12 santimlik topuklu ayakkabıları olmadan oldukça kısaydı. Onu göğsüme sıkıca bastırdım ve öptüm, ağzım dudaklarının sıcaklığıyla eridi, aramızdaki bu manyetik kimyaya anında kapıldım. Elimi yumuşak saçlarına kaydırđım, boynunun narin cildine dokundum ve kendimde olduğunu bilmediğim bir nezaketle onu öptüm.

Lanet olsun, bu kadın bana bir şeyler yaptı.

Bugün halletmem gereken onca şeyden sonra bitkin düşmüştüm ama onu gördüğüm anda tüm bunlar aklımdan uçup gitti. Onu kendime doğru kaldırdım, uzun bacakları belime dolandı ve onu normalde sadece Medusa ile paylaştığım büyük yatağı taşıdım.

Onu sırt üstü yatırdım, üstüne yuvarlandım, gömleğimin onun esnek vücuduna ne kadar bol geldiğini sevdim. Makyajı yoktu, sanki ben kapıdan girdiğimde o zaten yataktaymış gibi, ve o doğal hali beni tahrik ediyordu. Sadece o kadar güzel olduğu için makyaja ihtiyacı olmadığı için değil, aynı zamanda bu bana... samimi geliyordu. O, sabah ışığı pencerelere vurmadan önce ortadan kaybolan bir kadın değildi. Benim yatağı onunkininki, bu yüzden kıyafetlerimi ve banyomu kullanıp kendini evindeymiş gibi hissetti.

Bu beni çok tahrik etti.

Gömleğini kaldırdım ve küçük tangasını buldum, günlerce bakabileceğim seksi bacaklarından çıkardım. Sonra bacaklarını geriye doğru büküp yüzümü bacaklarının arasına gömdüm ve o mükemmel küçük amcığı öptüm.

Dudaklarım, dilim ve hatta dişlerimle ona sertçe yaklaştığımı hissettiğinde derin bir nefes aldı.

Onu sahip olma, yalama ve içime çekme dürtüsü beni sardı ve sert sikim benimle yatak arasında sıkışmış haldeyken, onun bedenine saldırdım. Bu normalde yaptığım bir şey değildi,

fethlerim çoğunlukla iş ilişkisi ve tamamen fiziksel olduğunda yaptığım bir şey değildi, ama onunla birlikte, bunun içinde boğulmak istedim. Kokusunda, tadında, yumuşaklığında.

Parmakları saçlarıma gömüldü ve yüzüme doğru nazikçe sallandı. Sanki bedenini yakan sıcaklığın kızarıklığından ısınmış gibi, göğüslerini ortaya çıkarmak için tişörtünü yukarı çekti. Sürtündü ve inledi, ve ben bunu kasıtlı yapmasam bile, sanki bu acı kadar zevkliymiş gibi bir iniltiyle boşaldı.

Onu akşam yemeği niyetine yiyebilirdim, ama sikim patlamak üzereydi. Emeklerimin meyvesi olan o krem si sıvının içinden kaymak istiyordu. Vücudumu kaldırdım ve botlarımı ve pantolonumu çıkarmadan önce tişörtümü yırtar gibi çıkardım. Sikim o kadar sertleşmişti ki acıtıyordu. Üzerine çöktüm, onu esnek bir oyuncak bebek gibi sabitledim ve omurgamı titretecek bir iniltiyle sert sikimi içine soktum.

Onu yatağa çiviledim, sanki o benim kadını m değil de bir fahişeymiş gibi ona vurdum, ona o kadar çaresizdim ki kendimi kontrol edemiyordum. Bir erkek değil de bir çocuk gibi hissediyordum, o küçük vücudunun kaldırabileceği kadar çok kez o amın içine boşalmak için çaresizdim.

Bölüm 4

CONSTANTINE

Duştan çıktığımda, onu bıraktığım yerde yataktaydı, tangası da ben onu bir kenara attığımda düştüğü yerde duruyordu. Gözleri kapalıydı ve gömleğim rahat bir elbise gibiydi.

Temiz bir boxer giydim. "Aç mısın, tatlım?"

Yorgun gözlerini açıp bana baktı. Sonra hafifçe başını salladı.

"Akşam yemeği yemek

odasında." "Öyle mi?"

"Elio oraya gitmek için başka bir kapı kullanıyor."

"Oh . . ." Temiz bir tanga giydi, sonra yemek odasına geldi; masa örtüsü ve alçak süslemeleriyle donatılmış on kişilik bir masa vardı. Karşılıklı oturduk ve gümüş kapakları kaldırdığımda, benim için biftek, yeşillik ve patateslerden oluşan bir yemek ortaya çıktı; o ise pirinç ve beyaz kuşkonmaz eşliğinde bir parça somon yedi.

İlk birkaç dakika sessizce yedik. Normalde bu saatte uyanık olmadığı için yorgun olduğunu anlayabiliyordum. Ama ben tam tersine, çok enerjiktim. "Çekimlerin neredeydi?" diye sordum.

"Öğleden sonra bir nişan çekimim vardı, akşam da bir çocuk doğum günü partisi."

"Eğlenceli."

Omuz silkti. "Doğum günü partilerini pek sevmem ama faturaları ödememi sağlıyorlar."

"Sanatsal fotoğraf çalışmalarına devam ettin mi?"

Somonunu dilimledi ve birkaç lokma aldı. Geçen gün salatamızda varken beğendiğini anlamıştım. Biftek yerine deniz ürünlerini tercih ediyordu, orası kesindi. "Dürüst olmak gerekirse, pek vaktim olmadı. İlham da gelmedi. Çok kısa sürede çok fazla değişiklik oldu. Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum."

"Enzo ile konuştun mu?"

“Hayır,” dedi. “Ondan bir daha haber alacağımı hiç sanmıyorum.”

Burnunu kırmak istemediği sürece tabii.

“Sence o ve Luna idare edebilecek mi?”

Hafifçe güldü. “Sanmıyorum. Onu elde etmek için her şeyini feda ettiği için bir süre daha dayanabilir, ama kim bilir. Açıkçası umurumda değil. Artık onu düşünmüyorum. Ya işle çok meşgulüm ya da seni düşünmekle çok meşgulüm.”

Bir ısırik almadan önce gülümsedim. “Öyle mi?”

“Hadi ama,” dedi gülerek. “Aptal numarası yapma.” “Tam olarak ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum... bir şeyler.”

“Ooh... Ben de ‘şeyler’i severim.”

Yanakları kızarmaya başladı, bu yüzden aklında tam olarak ne tür şeyler

“Kendine dokunduğunda beni mi düşünüyorsun, tatlım?”

Bu soruya, sanki sorduğuma inanamıyormuş gibi sertleşti. “Peki ya sen?”

“Ben mastürbasyon yapmam.”

“Tabii. Elbette yapmazsın.”

“Yapmıyorum,” dedim ciddi bir şekilde. “Bu yüzden bazen seks için para ödüyorum. Kendi bedenim yerine bir kadının bedenini tercih ediyorum. Yirmili yaşlarımda başında bunu aştım ve bir daha geri dönmedim.”

Bana inandı gibi görünüyordu, ona karşı her zaman dürüst olduğumu hatırlıyor gibiydi çünkü hiçbir şey hakkında yalan söylemeye değer görmüyordum. “Peki, birlikte olmadığımız zamanlarda... başka kadınlarla mı birlikteydin?”

“Hayır.” Aklıma bile gelmemişti. Çok sinirliydim, sertleşemiyordum. “Sen oldun mu?”

Yüzünün tüm narin hatlarına yayılan rahatlama o kadar belirgindi ki, bunun aklında olduğu ama sormaya ya da cevabı duymaya çok korktuğu belliydi. “Hayır.”

“O zaman önceki soruma geri dönelim. Kendine dokunduğunda beni düşünüyor musun?”

Yine telaşlandı, yüzü kıpkırmızı oldu.

“Hadi, söyle bana.” Cevabı zaten biliyordum, ama yine de duymak istedim.

"Sen tam bir pisliksin."

"O OnlyFans hesabından bahseden sendin." Utangaç bir kahkaha attı.

Onu biraz affettim çünkü gerçekten utanmış görünüyordu —nedenini anlamadığım bir nedenden dolayı. "Kendini çek ve bana gönder."

"Vay canına..."

"Hadi ama, en büyük abonen olacağım. En çok para ödeyen müşteri."

"Sanki senden para alacağım da." "O zaman bedavaya yap." Gülümsedim.

Yanaklarındaki kızarıklık o kadar yoğundu ki, yataktaki haliyle aynı görünüyordu, sanki orgazm olmak üzereymiş gibi. Çatalını somon balığının üzerine daldırdı ve sanki onunla konuşuyormuş gibi yemeğine odaklandı. "İş yerinde neler oluyor?"

"Gerçekten bilmek mi istiyorsun, yoksa sadece konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?"

"Sen gerçekten bir pisliksin, bunu biliyor musun?" dedi dudaklarında kontrol edemediği bir gülümsemeyle.

"Evet, farkındayım." Ben de gülümsedim. "Ve evet, bilmek istiyorum."

"Beşinci Cumhuriyet'in yeni Birinci Fransız İmparatoru Luca Fornier ile konuştum, benim için Vladimir'i bulup Roma'ya iade edeceğini söyledi. AB'ye yönelik bir terör saldırısı olacağına dair söylentiler var ve ne yazık ki, doğuya giden silahlar Floransa'dan geliyor—ve büyük olasılıkla Kafatası Kralı'ndan. Sonra bugün halletmem gereken birkaç bölge anlaşmazlığı vardı ve bir pislik, ürününe fentanil katarak kârını artırıyordu. Kimse bu kirlilikten ölmedi, yani ürünü güvenli hale getirmek için gerçekten sihirli işler çıkarmış. Ama mesele bu değil."

Yemeyi bırakıp tüm bunları dinlerken bana baktı. "Pardon... Fransız İmparatoru mu? Kafatası Kralı mı? Bu insanlar da kim?"

Henüz benim dünyamın tam bir parçası olmadığını unuttuğum için kıkırdandım. "Fransız İmparatoru, benim Roma'daki konumumun Fransız versiyonu. Eskiden Bastien sorumluydu, ama emekli oldu ve şimdi Luca onun yerini aldı."

“Oh...”

“Evet,” dedim, konuyu değiştirerek. “Ve Kafatası Kralı, Floransa’da bir suç patronu—ve biz pek anlaşamıyoruz. İtalya ikiye bölünmüş durumda. Ben kuzeyi kontrol ediyorum, o da güneyi. Ateşkes anlaşması yaptık, ama gerginlik yüzeyin altında kaynamaya devam ediyor.”

Sorular sormayı kesti, ama yüzünde tam bir kafa karışıklığı okunuyordu.

“Biraz fazla,” dedim. “Merak etme, anlayacaksın.”

“şey... konuşma tarzın. Sanki 1500’lü yıllarda yaşıyormuşuz gibi.”

Çünkü bağlantıları ya da miras yoluyla iktidara bağlı olmayan sıradan insanlar, perde arkasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Ekranlarına ve uygulamalarına yapışmışlardı, geçinmekle o kadar meşguldüler ki, arkaik kurumlar ve iktidar mücadeleleriyle ilgilenmeye zamanları yoktu. “Dünya evrimleşmiş ve modernleşmiş gibi görünebilir, ama bazı şeyler asla değişmez.”

Uyandığımda özel spor salonuma gittim, duş aldım ve Aurelia hala uyuduğu için ofisimde çalıştım.

Uyandığında bana mesaj attı. Neredesiniz?

Medusa, masamın önündeki kanepelerden birinde uyuyordu; ben odadayken orada vakit geçirmeyi severdi. Ama Aurelia’nın Medusa’yı “biz”in bir parçası olarak görmesi hoşuma gitmişti, çünkü o benim için sadece bir köpekten çok daha fazlasıydı.

O benim için bir aile üyesiydi.

Koridorun karşısındaki ofisimde.

Birkaç dakika sonra, açık kapıdan içeri girdi ve hemen tavana baktı; orada Sistine şapeli’ndekiyle aynı tarzda freskler gördü. Birkaç saniye boyunca freskleri izledi, sonra bana ve odanın geri kalanına baktı. Masam bir kral yatak büyüklüğündeydi, ama odanın devasa boyutuna, tavandan yere kadar uzanan

, hiç dokunmadığım eski kitaplarla dolu kitaplıkların yanında. Üzerinde birkaç kitap bulunan başka bir sehpa ve on iki kişinin rahatlıkla oturabileceği geniş bir oturma alanı vardı.

Her zamanki gibi, girdiği her odada alçakgönüllü davranıyordu. Yattığım diğer kadınlar, sahip olduklarıma açgözlülükle ve biraz da kıskançlıkla bakarlardı. Benimle ciddi bir ilişki kurmak için çok uğraşırlardı, ama ben onların niyetlerini hemen anlardım.

Ama Aurelia sadece kendini layık görmüyordu.

Masadan dolaşıp onu öptüm. "Nasıl uyudun, tatlım?"

"İyi. Seni fark edene kadar."

Kollarımı kalçasının üstündeki beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Boyunu seviyordum, ama minyonluğunu da seviyordum; belindeki derin kıvrımı, kalçasındaki kasları, omurgasındaki küçük çukuru. Onu öptüm, o çıplak ayakken başımı eğip dudaklarına yaklaştım. "Aç mısın?"

"Her zaman."

Kıçına şakacı bir şaplak attım. "Aferin kızım." Masaya döndüm. "Halletmem gereken bazı işler var. Birkaç saat sürer." Onun için her şeyi bir kenara bırakmak istedim, ama ne yazık ki o lüksüm yoktu.

"Sorun değil," dedi. "Yapmam gereken milyonlarca düzenleme var. Bilgisayarımı buraya getirebilir miyim?"

Kaçmadı. Benim onu istemediğimi düşünmedi. Bu da içimi ısıttı. "Tabii ki, tatlım."

Çantasını aldı ve kanepenin kenarına oturdu. Sonra dizüstü bilgisayarını ve kameralarını çıkardı ve işe koyuldu.

Medusa diğer kanepeden gözlerini açtı ve Aurelia'nın yanına gitmeye karar verdi. Kanepede Aurelia'nın yanına kıvrıldı, çenesi neredeyse uyluklarına değiyordu.

Aurelia gülümsedi ve Medusa'nın ensesini okşadı, gözlerinde o şefkatli sıcaklık vardı. Kamerasını aldı, lensini değiştirdi ve sonra Medusa'ya doğru çevirdi. "Bana bak tatlım."

Medusa başını geriye eğdi ve doğrudan objektife baktı.

Fotoğraf çekildiğinde kamera tıkırdadı. "Vay canına, sen doğuştan yeteneklisin." Gülümsedi, sonra kamerayı bir kenara koymadan önce Medusa'yı bir kez daha okşadı.

Dizüstü bilgisayarına odaklanmam gerekirdi, ama tek yapabildiğim ikisini izlemektir.

Kızlarım.

Saatlerce rahat bir sessizlik içinde birlikte çalıştık. Elio kahvaltayı getirdiğinde, yerken çalışmaya devam ettik. Ben genellikle kahvemle birlikte yumurta akı omleti yerim, o ise sadece kahve ve yanında meyve yer.

Elio, Medusa'yı öğleden sonra yürüyüşüne çıkarmak için geri döndü ve sonra çalışma odamda sadece ikimiz kaldık.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve kanepeye yanına oturdum. "Bana üzerinde çalıştığın şeyi göster."

"Ah, çocuklarımdan doğum günü partisi o kadar ilginç değil bence," dedi gülerek. "Orada Fransız imparatorları ya da Skull Konglar yok."

"Skull King," dedim gülümseyerek. "Ama sanırım Kong'u daha çok seviyorum." Uyluklarına hafifçe vurdum. "Bana son zamanlarda en sevdiğin şeylerden bazılarını göster."

"Şey . . ." Üzerinde çalıştığı fotoğrafı kapattı ve masaüstüne geçti; orada klasörler ve daha fazla klasör vardı. Klasörlerin içinde klasörler. Kesinlikle düzenli biriydi. FAVORITES (FAVORİLER) etiketli bir klasörü açtı ve oradaki ilk resme tıkladı. "En iyi fotoğraflar, konunun fotoğraflandığının farkında olmadığı fotoğraflar bence. Bu çiftin ne yaşadığını tam olarak bilmiyorum, ama görünüşe göre kızın cesareti kırılmış ve adam onunla konuşmaya gelmiş. Benim hala odada olduğumu bilmiyorlardı." Fotoğrafta genç bir çift vardı; adam takım elbise, kız ise gelinlik giymişti ve kız hıçkırarak ağlıyordu. Çirkin bir ağlayış. Ama adam ona, sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakıyordu. Gözlerinde sadece saf aşk vardı. "Ona bakış şekli... Tarif bile edemem."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Başka bir fotoğrafa tıkladı. Fotoğrafta hasta ve zayıflamış, tüm saçlarını kaybetmiş yaşlı bir kadın vardı. Güneş ışığının içeri dolduğu açık

, güneş ışığı içeriye doluyordu ve solgun tenini aydınlatıyordu. Sanki zar zor ayakta durabiliyor gibi görünüyordu, dal gibi parmaklarıyla pencere pervazına tutunmuştu.

Onun kim olduğunu hemen anladım.

Aurelia fotoğrafa bakarken yutkundu. “Onu kontrol etmek için koridordan aşağı indim... Uzun zamandır onu ayakta ilk kez görüyordum. Düşüp bir yerini kırabilirdi ama... Bunun yerine o anın tadını çıkarmasına izin verdim. Bu, onun çektiğim son fotoğrafı. Ertesi gün vefat etti.” Yine yutkundu, sanki yara hâlâ tazeymiş gibi gözleri yaşarmaya başladı. Sonra sanki artık ona bakamayacakmış gibi hızla fotoğrafa tıklayıp küçülttü.

Onun acısını sanki kendi acımmış gibi hissedebiliyordum. Omuzlarında taşıdığı yalnızlığın ağırlığını hissedebiliyordum. İki farklı bedendik, ama o an için aynı ruha sahipmişiz gibi hissettim. “Tatlım.” Onu kendime çektim ve saç çizgisine bir öpücük kondurdum. Onu sıkıca sararken dudaklarımı orada tutarak, elimden ne gelirse yapıp acısını dindirmeyi denedim.

Yavaşça nefes aldı ve gözyaşlarını silerek gözlerini kırptı. “Bazı günler iyiyim... ama diğer günler değilim.”

“Evet, nasıl olduğunu bilirim.”

“Ama o kötü günler geldiğinde... sen yanımda olduğun için çok daha kolay atlatıyorum.”

Merdivenleri çıkıp maun kapıları itip açtıktan sonra, Medusa'nın bana doğru tüm hızıyla koştuğunu gördüm.

Sonra onun peşinde koştuğu yeşil tenis topunu fark ettim.

Kolaylıkla durdu ve beni görünce kuyruğunu salladı, arka ayakları üzerinde zıpladı ve pençelerini göğsüme koydu. İyi eğitilmişti ve bunu başkasıyla yapmaması gerektiğini biliyordu — ama benimle yapması sorun değildi.

“Selam, kızım.” Onu okşadım ve sonra uzun koridorun sonunda, kot şort ve karnını ve göbek piercingini gösteren turuncu bir bluz giymiş Aurelia'nın durduğu yere baktım. “Top oynuyor musun?” diye gülerek sordum.

"Daha önce dışarıdayken ona birkaç top aldım," diye seslendi karşıdan. "Umarım sorun olmaz."

Topu aldım, sıkarak ses çıkarmasını sağladım ve sonra Aurelia'ya geri attım.

Medusa roket hızıyla koşmaya başladı ve topu diğer yöne doğru kovaladı.

Ben de oraya doğru koştum ve bir dakika sonra Aurelia'nın yanına vardım. "Kızgın mısın?"

Onu kucakladım, iki elimle kalçalarını sıktım ve sonra onu öptüm. "Kızgın mı görünüyorum?"

"Hiçbir şeye çarpmamaya dikkat ettim."

"Tek umursadığım şey kızlarımın iyi geçinmesi." Onu tekrar öptüm.

"Kızların mı?" diye sordu gülümseyerek, sanki Medusa'nın dengi olmaktan rahatsız olmak yerine mutlu gibi.

"Aç mısın?"

"Aksi söylenene kadar her zaman aç olduğumu varsay."

Kimse beni ondan daha fazla güldürmüyordu. İster şakacı olsun ister sadece kendisi gibi davransın, her zaman içimde bir şeyler hissettiriyordu.

"Güzel, açlıktan ölüyorum. Pizza nasıl olur?"

"Pizza her zaman iyi gelir."

Evden çıktık ve arabayla en sevdiğim yere, sadece yerlilerin gittiği küçük, gözden kaçan bir mekana gittik. Hemen arkada bir masa verdiler ve garson geldiğinde Aurelia'nın ne istediğini sormadan içeceklerimizi sipariş ettim.

Bundan hiç şikayet etmedi, bu yüzden karar vermek zorunda kalmamayı sevdiğini, kararları onun yerine alan bir erkekle birlikte olmaktan hoşlandığını düşündüm. Bitmiş bir ilişki için mücadele ettikten sonra, peşinden koşulan, onun yerine sipariş veren, her yere götüren birinin olması muhtemelen hoştu.

Ona bakacak biri. "Cindy nasıl?" diye sordum.

Timothée'yi düşününce iyi ruh hali bir anda bozuldu. "Yıkılmış durumda. Onun Paris'e kaçtığını ve onu terk ettiğini düşünüyor."

Cindy'ye acımadım. Ona kocaman bir iyilik yapmışken hiç de acımadım. Aurelia, Timothée'ye ne yaptığımı sormadı.

Onu detayların yükünden kurtardım.

“Onunla birkaç gün geçirdim. Enzo’dan sonra bana destek olmuştu, bu yüzden ona yardım etmekten mutluluk duydum.”

Hâlâ onun adını duymaktan nefret ediyordum. Kıskançlık ya da tehdit hissettiğim için değil. Onu incittiği için ondan nefret ediyordum. Baştan aşağı muhteşem bir kadındı, ama o onu çöp tenekesine tıkılmış bir plastik torba gibi davranmaya karar vermişti. “Başka birini bulacaktır.”

“Elbette. O muhteşem bir kadın.”

“Ve daha iyi birini bulur.”

“Evet, ama bir süre kalbi kırık kalacak.”

“O zaman belki de ona gerçeği söylemelisin ki kalbi kırılmasın.”

“Bilmiyorum,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.”

Ve eğer ona gerçeği söylersem, senden hoşlanmayabilir.”

Omuz silktim. “Beni sevip sevmemesi umurumda

değil.” “Şey, arkadaşlarımla seni sevmesini isterim.”

“Benim arkadaşlarımla senin hakkında ne düşündüğü umurumda değil.”

“Umursamıyor musun?” diye sordu. “Çünkü Rocco’nun ne düşündüğünü umursuyor gibisin.”

Beni köşeye sıkıştırmıştı ve bunu çok iyi biliyordu — ve bu hoşuma gitti. “Sanırım biraz umursuyorum.”

“Peki... o da seviyor mu?”

“Senin havalı olduğunu söyledi.” “Havalı mı?” diye sordu.

Omuz silktim. “O pek konuşkan bir adam değildir.” “Öyle dememesinden korkuyordum.”

“Neden beğenmesin ki?”

“Bilmiyorum.” Gözleri restoranın başka bir noktasına kaydı.

“Neden sevmesin ki?” diye tekrarladım, benden bir şey sakladığını biliyordum.

Gözleri tekrar bana döndü. “Şey, ilk izlenimim pek iyi değildi. Birkaç pislikle takıldım, birinin içkime ilaç katmasına izin verdim, onunla restorandan çıktım... Dünyanın en büyük aptalı gibi görünüyordum. Ve eminim ona Enzo’nun benden neredeyse on yaş büyük ve iki çocuğu olan bir kadın için beni terk ettiğini söylemişsindir. Hiç de iyi bir görüntü değil.”

Altın kalpli, nefes kesici g zelliikteki bu kadın karşımda duruyordu, ama kendinden sanki dünyadaki en değersiz insanmış gibi bahsediyordu. “Neden kendine bu kadar acımasızsın?”

“Değilim. Sadece dünyanın nasıl işlediğini biliyorum. İnsanların nasıl düşündüğünü biliyorum.”

“Belki pislikler, ama insanlar değil.       Rocco hiçbir zaman o tür şeyler düşünmedi—ben de  yle. Sana olanlar bir suçtu. O pislikler aynı numarayı daha önce de çekmişlerdi,       daha önce işe yaramıştı. Ve Enzo bir aptal. Bir pisiľięin sana nasıl davrandığına göre kendi değerini yargılamayı bırak.” Kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum ve ona yaklaştım. “Asıl hikaye şu. Bir salak mucizevi bir şekilde m kemmek kadını elde eder ama elindeki değerini bilemeyecek kadar aptal olduğu için her şeyi mahveder. Bu onun hik yesi, senin değil. Onun hataları senin değerini yansıtmaz, tatlım. Sana söz veriyorum.” Elimi yumruk yaptım ve masaya hafifçe vurdum. “şu anda pişman ve sonsuza kadar pişman olacak.”

Gözleri yine başka yere kaydı, sanki benim nezaketi kabul edemiyormuş gibi. “Ve şimdi o m kemmek kadın benim—ve hayatta bunu mahvetmeyeceğim.”

Bana tekrar bakmadan önce tereddüt etti. Gözlerinde bir parıltı vardı, gözyaşlarından değil, duygulardan kaynaklanan bir parıltı. “Senin nasıl gerçek olduğunu anlamıyorum, Constantine.       kelimenin tam anlamıyla istediğin her kadına sahip olabilirsin, ama bana kimsenin daha önce söylemediği en güzel sözleri söyleyen sensin.” Sanki duyguları u ucuymuş ve alevlenmek üzereymiş gibi.

Ona karşı hissettiğim tüm öfke ve kızgınlık çoktan yok olmuştu. O kadar yoktu ki, sanki hiç olmamış gibiydi. Ne zaman ona baksam, tüm dünyamı tek bir kişide görüyordum. Birbirimiz hakkında hâlâ bilmediğimiz çok şey vardı — birlikte geçirdiğimiz zaman çok kısaydı — ama ben sadece... ona karşı çok şey hissediyordum. “      bunları söylemesi gereken adam benim.”

Bölüm 5

CONSTANTINE

Karşımda lanet olası papa olduğu için, herkes gibi ben de güvenlik kontrolünden geçmek zorundaydım. Vatikan'a asla silahla gitmezdim çünkü özel güvenlik ekibi dışında kimsenin onun huzurunda herhangi bir şey taşımasına izin verilmezdi.

Ben aileden biriydim, ama bu bile yeterli değildi.

Tüm turistler ve ziyaretçiler müzeleri ve Sistine Şapeli turuna başlamadan önce araziye ve ardından papalık bahçelerine girerken, ben Aziz Petrus Meydanı'ndan geçerek müze ve Sistine Şapeli'nin yanındaki bazilikanın sağına götürüldüm. Papa Zephyrinus Apostolik Sarayı'nda bulunuyordu ve ben doğrudan çalışma odasına götürüldüm; masasının arkası, Aziz Petrus Meydanı'nın nefes kesici manzarasını sunan büyük pencerenin altındaydı.

Oturdum ve onun gelmesini bekledim.

"Constantine."

Sesini duyar duymaz hemen ayağa kalktım. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona döndüm ve elimi uzattım. "Kutsal Efendim."

Odada iki muhafız vardı, biraz uzakta duruyorlardı.

Yetmişli yaşlarındaydı, cildi birçok yerde kırışmıştı ama yine de dışarıda kalmaktan ya da Tanrı'nın ışığından bronzlaşmıştı. Burnunun üzerinde gözlük takıyordu ve kırmızı cüppesi onun gücünü ortaya koyuyordu. Arkasında duran muhafızlara hafifçe döndü, sonra eliyle tek bir hareket yaparak onları odadan çıkardı.

Muhafızlar çıktı ve kapı kapandı.

Ben, papa ile tamamen baş başa konuşabilen dünyadaki birkaç kişiden biriydim.

Buna nepotizm deyin.

Sanki kendi oğluymuşum gibi bana gülümsedi, enerjisi sıcaklık ve canlılıkla doluydu. Çok az kişi bana öyle bakardı,

ailem ve Medusa hariç — ve şimdi de Aurelia.

"Nasılsın, oğlum?"

"İyiyim, Peder. Ya siz?"

"Ben her zaman iyiyim." Masasının önündeki koltukları işaret etti.

Birlikte oturduk, ben onun karşısında.

Ellerini kucağında birleştirip, ilk konuşan benim olmamı bekledi. Ben kelimeleri bulamayınca, her zamanki gibi o sözü devraldı.

"Görmediğim bir yükün altında eziliyorsun, Constantine."

"Evet."

"Yükünü paylaş."

"Son zamanlarda o kadar çok şey oluyor ki, hepsine yetişmekte zorlanıyorum."

Anlayışla başını salladı.

"Başkan Barsetti, Vladimir'i henüz yakalayamadığım için hayal kırıklığına uğramış, ama yaklaştım. Ayrıca geçen hafta yarattığım kargaşadan da rahatsız. Eminim duymuşsundur."

Adam başını salladı. "Herkes duydu, Constantine."

"Sinirime hakim olamadım... Belki biraz abartmış olabilirim, ama pişman değilim."

Adam yine başını salladı.

"Bu benim hakkımda neyi gösterir, Peder? Sokaklarda insanları yakıyorum... ve hiçbir şey hissetmiyorum."

Sessizlik uzayıp gitti. Gözleri benimkilerden ayrıldı ve derin düşüncelere dalmış gibiydi, benimle paylaştığım sözleri gerçekten düşünüyor gibiydi. "Buraya başkalarının seçimlerini yargılamak için gelmedim. Tek yapabileceğim şey seni Tanrı'ya yaklaştırmak. Ama şunu söyleyeyim... biz iki farklı krallığın iki lideriyiz. Sen insanların krallığında, ben ise Tanrı'nın krallığında. İnsanlar daha yozlaşmış ve daha kolay baştan çıkarılırlar. Kusurludurlar ve kolayca yanıltılırlar. Suçluların suçlarını mazur görmek ya da affetmek, muhtaçları, yoksulları ve savunmasızları mahkum etmek demektir. Belki de acı çekenleri korumakla çok meşgul olduğun için, acı verenlere karşı hiçbir şey hissetmiyorsun. Ve bu yükleri paylaşmak için bana gelmen, bana Tanrı'nın gözünde alçakgönüllü bir adam olduğunu gösteriyor."

O hep böyle konuşurdu ve ben de yıllar içinde buna alışmıştım. Ne zaman kendimi en kötü hissetsem, onun varlığı karanlığımın içine yeniden ışık getiriyor gibiydi. “Ülkemize ve halkımıza yönelik bir saldırı olabileceği bilgisi bana ulaştı ve Kafatası Kralı muhtemelen bunun dolaylı sorumlusu. Doğudaki düşmanlarımıza silah satıyor.”

Anladığını belirtircesine başını salladı.

"Onunla konuşmam gerek, ama korkarım onu öldüreceğim."

Bu dünyadaki hiç kimseyi yargılamayan gözlerle beni dinlemeye devam etti.

"Onun saygı duyduğu ve hürmet ettiği tek kişi sensin." Çünkü bu ülkedeki ve dünyadaki herkes, karşımdaki adama hürmet ediyordu. Sivil ya da suçlu olman fark etmezdi.

"Bu benim işim değil, Constantine. Tek yapabileceğim onu Tanrı'ya yaklaştırmak."

"Ama belki burada onunla konuşabilirim—o zaman ben uslu dururum, o da öyle." Çünkü tek yapmak istediğim bıçağımı çekip ağzını yüzünden, gözlerini yuvalarından oyup çıkarmaktı. O adamı düşünürken kalbim hızla çarpmadan, tansiyonum tavan yapmadan duramazdım. Varlığımın her zerresi onun ölmesini istiyordu ve ben de kendim ölene kadar onun ölmesini isteyecektim.

Bir başka gergin sessizlikten sonra, Papa Zephyrinus isteğime cevap verdi. "Benim hizmetim sadece Tanrı'ya değil, insanlara, bu ülkenin halkına ve tüm dünyaya da. Yani evet, görüşmenizi ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim, Peder."

O da onaylayarak başını salladı. "Ailen nasıl?" "İyiler.

Taormina'da cennet gibi bir hayat sürüyorlar."

"Peki restoran?"

"İşler iyi. Açıkçası, çok iyi."

Hafifçe güldü. "Annenizin arancini'sini yemediğim uzun zaman oldu."

"Her zaman ziyaret etmenize açığız, ama daha büyük sorumluluklarınız olduğunu biliyoruz." Katolik Kilisesi'nin başı ve yaşayan en ünlü adam olmak gibi.

"Belki bir gün, Constantine."

"Evet, belki bir gün." İkimiz de bunu asla gerçekleşmeyecek bir rüya gibi konuştuk.

"Sende başka ne var ne yok?"

İş hayatımda hiç bu kadar yoğun olmamıştım. Ama bu iniş  ıkışlar her zamanki gibiydi. Savaşlar arasında bir barış dönemi vardı ve bu dönem uzun sürse de, çok kısa geliyordu. "şey... Biriyle tanıştım." Yüzüme yayılan gülümsemeyi saklamak imkansızdı. Hayatımda beni onun kadar mutlu eden kimse olmamıştı... en azından son dokuz yıldır.

"Bu harika, Constantine. Bana ondan bahset." "Adı Aurelia."

"Altın rengi. Asil. Güzel bir isim."

"Evet, ben de seviyorum," dedim. "O... benim için çok önemli." "Uzun zamandır bir ilişkin olmamıştı."

Isabella'dan bu yana uzun zaman oldu. " yle."

"İkinize mutluluklar dilerim." Aya a kalktı, ellerini birleştirip cüppesinin uzun kolları altında sakladı.

Ben de ayağa kalktım.

Bana doğru geldi ve beni kutsadı. "Tanrı seninle olsun, Constantine."

"Seninle de, amca."

Prolog II

CONSTANTINE

Isabella ile ilişkiimi bitireli altı ay geçmişti.

Yüzüğü kuyumcuya geri götürdüm ve birkaç bin dolar kaybettim, ama onu evimden çıkardığım için rahatlamıştım.

Hayatımdan.

Taormina küçük bir yerdi, herkes birbirini tanırdı, bu yüzden daha önce şansını denemiş kadınlardan sağdan soldan teklifler alsam da kendime saklandım. Bunu sadece Isabella'ya saygımdan yapmadım, aynı zamanda hazır da değildim. Onunla neredeyse iki yıl geçirmiştım ve onun karım olacağına gerçekten inanmıştım. Çocuklarımin annesi olacağına. Ve böylesine ciddi bir ilişkiden sonra başka biriyle birlikte olma fikri ...neredeyse sadakatsizlik gibi geliyordu. Bir noktada hayatıma devam etmem gerekiyordu, ama bugün o gün değildi.

Hâlâ kardeşimle konuşmuyordum. Kanımdan ve canımdan olsa da umurumda değildi. Beni sırtımdan bıçaklamış ve kendi olsaydı mahvedeceğı bir ilişkiyi sabote etmişti. Aslında benimle konuşmaya çalışmamıştı, sanki bunun anlamsız olduğunu anlamış gibi.

Sabahları Rosticceria Da Cristina'nın mutfağında çalışıyordum, gün için her şeyi hazırlıyordum. Eskiden çalışırken müzik dinlerdim, ama altı aydır bunu yapmamıştım. Bu günlerde sessizlik benim tercih ettiğim arkadaştı.

Annem kilitli olmayan kapıyı açıp içeri girdi. "Kapıyı kilitlemek konusunda sana ne demiştım, Con?"

Gözlerimi yere indirdim ve çalışmaya devam ettim. "Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Bunun ne önemi var ki..."

"Bununla uğraşacak havamda değilim." Arancini tepsisini alıp fırına koydum. Diğer tepsileri de fırına koyup zamanlayıcıyı ayarladıktan sonra bir sonraki partiye geçtim.

Gözlerimi ellerimden ayırmadan annemin ofise girmesini bekledim, ama o orada öylece duruyordu.

"Constantine."

Bana hiç tam adıyla hitap etmezdi, bu yüzden söyleyeceği şeyin ciddi olduğunu anladım. Kafamı kaldırıp gözlerine baktım.

Gözleri benimkilerle ileri geri gidip geldi. "Bu sen değilsin, oğlum."

Yüzüm sabit ve ifadesiz kaldı. Sözleri doğru olduğu için acı verici olsa da, hiçbir şey hissetmedim. Yere düşersem paramparça olacak boş bir kab haline gelmiştim.

"Edric'le barışmalısın." "Hiçbir şey yapmam gerekmiyor."

"Siz kardeşsiniz..."

"O Isabella'yı öptüğünde kardeşdik, neden ona bunu hatırlatmıyorsun?"

"Hatırlattım," dedi. "Az önce Palermo'da onu ziyaret ettim ve senin onunla konuşmak istemediğini bildiğini söyledi."

"Ve haklı."

"Con, aylar oldu..."

"Ve hayatımın geri kalanında onunla konuşmak istemiyorum." "*Constantine.*"

Arancini'leri tepsiye yığdım, sonra diğer boş fırına attım. "Ne dedimse onu dedim—ve bunu gerçekten kastettim." Çelik tezgaha geri döndüğümde, annem ağlamak üzere gibi görünüyordu.

O asla ağlamazdı. Sert ve dirençli biriydi ve asla umutsuzluğa kapılmazdı.

"Aile her şeydir, Constantine. O sadece kardeşin değil, ikiz kardeşin."

"Onu önemsemenin tek nedeni, Palermo'ya taşınmış olması." Orası arabayla iki buçuk saatlik mesafedeydi ve bu mesafe annem için çok fazlaydı. Hepimizin sonsuza kadar bu kasabada yaşamamızı istiyordu. Bir sürü torunumuz olsun, günlerimizi restoranda çalışarak, gecelerimizi ailemiz için yemek pişirerek geçirelim istiyordu. "Sadece *sen* istediğin için barışmamızı istiyorsun. Bana ne yaptığı umurunda bile değil. Sadece bunu unutmamı istiyorsun ki

mutlu ailenizi yeniden bir araya getirebilmek için. Eğer bu bir arkadaşım olsaydı, ona bıçak saplamamı söyledin, ama söz konusu Edric olduğu için, ben bunu görmezden gelmeliyim.”

Yüzü hafifçe kızarmaya başladı, ama öfkeden değil, sadece saf acıdan. “Evet, oğullarımın yeniden bir araya gelmesini istiyorum. Karnımda büyüttüğüm ve beş dakika arayla doğurduğum oğullarımı. Babanızdan daha çok sevdiğim tek erkekleri. Evet, bunu itiraf ediyorum. Ama Con, böyle bir öfkeyi içinde taşımak senin için iyi değil. Altı ay oldu ve artık sen sen değilsin.”

“Kardeşin ve evleneceğini sandığın kadın tarafından ihanete uğramak insana bunu yapar.” Masadan uzaklaştım ve eldivenlerimi çıkardım, artık güne hazırlanmakla ilgilenmiyordum. Eldivenleri çöpe attım ve annemden uzak, diğer tezgaha yaslandım.

“Başına gelenler için üzgünüm, Constantine. Ama en iyi insanlar bile en kötü hataları yapabilir.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve pencereden dışarı baktım. Deniz sakindi, gökyüzü açıktı. Balıkçı tekneleri, köye getirecekleri avlarını, o akşam herkesin tabağında olacak akşam yemeğini aramak için çoktan denize açılmıştı.

“Şu anda her şeyi bildiğini sanıyorsun, ama on yıl sonra geriye dönüp baktığında ne kadar genç olduğunu fark edeceksin. Ve onunla geçirebileceğin onca zamanı kaybetmek yerine kardeşini affetmiş olmayı dileyeceksin.”

“Bundan çok şüpheliyim.”

“Keşke onun ne kadar üzgün olduğunu anlasaydın.”

“Isabella ve ben şu anda düğünümüzü planlıyor olacaktık.” Başımı eğdim. “Bu seni rahatsız etmiyor mu? Altı ay sonra, sen ve babamın evlendiği uçurumda evlenecek ve ailelerimiz nihayet evlilikle birleşecekti. Beş yaşından beri birbirimiz için yaratıldığımızı söylemiştin. Ve tüm bunlar, o pislik kardeşim benim sahip olduklarımı istediği için yok oldu.”

Sessiz kaldı, ama sözlerimin ağırlığıyla nefes alış hızlandı.

“Yine de bana sanki pislik benmişim gibi bakıyorsun.”

Başını hafifçe salladı. “Isabella’yı kızım gibi seviyorum ve evet, bunun gerçekleşmeyecek olması beni çok üzüyor.

Ama bence bu yüzden kardeşini de kaybetmemelisin.”

“Sanki ilişkiyi kurtarmak bana kalmış gibi davranıyorsun, oysa onu mahvetmeyi seçen Edric. Ben bunu istemedim. Bütün bu olayda kurban benim, ama nedense ilişkiyi kurtarma sorumluluğu bana düştü.”

“Sen onun aramalarını engelliyorsan, Edric bunu nasıl düzeltecek? Ona dair kapını açmıyorsan? O oradaysa aile yemeklerine gelmiyorsan? Ne yapması gerekiyor, Con?”

“Siktir git, işte bunu.”

Gözlerinden sonunda yaşlar boşaldı. “Constantine, lütfen. Böyle yaşayamam... kalbim acıyor. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum.”

Annemizin ağlamasını görmek istemediğim, onun gözyaşlarının sorumlusu olmak istemediğim için başka yere baktım.

“Lütfen, sana yalvarıyorum...”

Hâlâ ona bakmıyordum, ama hıçkırıklarının yankılarının fırınlara ve çelik tezgahlara çarpmasını duymak işkence gibiydi.

“Artık gülümsemiyorsun. Artık şaka yapmıyorsun. Bu nefrete tutunursan, seni tamamen tüketecek. Oğlumu kaybetmek istemiyorum—ve kardeşinden bahsetmiyorum.” Hıçkırmaya devam etti, sesi kulaklarımı yırtıyordu. “Senin kim olduğunla gurur duyuyorum ve bunun yok olmasını izlemek istemiyorum. Kalabalığın içindeki öfkeli bir adam daha olmanı istemiyorum. Acı ve kin yüzünden ölmeni istemiyorum. Babanın başına geldiği gibi, kalbindeki yükün seni öldürmesini istemiyorum.”

“Anne...” Ona bakacak gücü buldum – ve bu bir hataydı.

Gözleri yaşlarla dolmuştu, makyajı bozulmuştu, cildi şişmişti, gözleri... sanki ölmüş gibiydi. “Lütfen.” Bana doğru geldi, iki elimi de tuttu ve sıkıca sıktı. “Lütfen, sana yalvarıyorum.”

Hayatımda hiç bu kadar berbat hissetmemiştim. Annemi babamın cenazesinde ağladığından daha çok ağlatmışım. Hiçbir şeyi kırmamışım, ama bunu düzeltmek benim sorumluluğumdu. Yarayı dikmek. Kırık kemikleri yerine oturtmak. “Tamam, onunla konuşurum anne.”

Beni kendine doğru çekti ve yüzünü göğsüme gömdü, önlüğüme yaslanarak hıçkırarak ağladı ve giysilerine ve saçlarına un bulaştırdı. “Teşekkür ederim, Con.” Hıçkırarak ağladı, burnunu çekti ve beni sıktı. “Oğlum.”

Palermo'ya arabayla gittim.

Burası adanın diğer tarafındaydı ve başlı başına popüler bir turistik yerdi. O, aramızdaki uçurumun hiç olmadığı kadar derinleştiği birkaç ay önce oraya taşınmıştı. Onun katıldığı aile yemeklerine gelmediğimde, tamamen çekilmenin en iyisi olduğunu düşünmüş gibiydi.

Ne iş yaptığını ya da zamanını nasıl geçirdiğini hiç bilmiyordum. Onu artık hiç tanı mıyordum ve birçok yönden, onu hiç tanı mamışım gibi hissediyordum. Annem bana adresi vermişti ve villanın önüne geldiğimde, doğru yeri bulduğumdan emin olmak için mesajını tekrar kontrol ettim.

Önünde aslan heykelleri dikilmiş ve kapısında bir kapıcı duran güzel bir binaydı. Taormina'da iki yatak odalı bir dairem vardı ve güzeldi ama gösterişli değildi. Ama burası... biraz gösterişli görünüyordu.

Arabayı birkaç blok öteye park ettim, kapıcıya durumumu bildirdim ve asansörle onun katına çıktım. Sicilya'nın cazibesini koruyan, yenilenmiş bir bina gibi görünüyordu. Koridorlarda tablolar, köşelerde heykeller vardı. Kapısına vardığımda, bir saniye nefes alıp, bunun doğru bir hareket olup olmadığını sorguladım.

Annemin ona geleceğimi çoktan söylediğinden emindim, bu yüzden beni kapısında görünce şaşırmayacaktı. Annem beni suçluluk duygusuna kapılmamı sağlayarak oraya gitmemi sağlamamış olsaydı, onunla bir daha asla konuşmamaktan memnun olurum. Beni buraya gelmem için manipüle ettiğini biliyordum, ama babam ölmenden önce bile hayatımız boyunca hepimiz için elinden geleni yapan ve bunu tek başına yapan annemi gördükten sonra, ona her şeyi borçlu olduğumu biliyordum. Hiçbir şey istememişti — bunu hariç.

Bu yüzden ona bunu verecektim.

Kapıyı çalmadım, ama Edric sanki çalmışım gibi kapıyı açtı.

Evet, geleceğimi biliyordu.

Bana baktı, sanki bir hayalet görmüş gibi gözleri benim görünüşümü incelerken yer değiştiriyordu. Alaycı bir gülümseme yoktu, şaka yoktu, sadece ciddi bir bakış vardı. Ve orada, yüzeyin altında, kaynamak üzere olan bir tencere gibi kaynayan bir duygu görebiliyordum.

Sonra gözleri yaşarmaya başladı, duygu tencerenin kenarlarından taşarak altındaki alevleri söndürdü. Bana doğru yaklaştı, sonra kollarını bana doladı, beni sıkıca sarıp sırtımı okşarken derin bir nefes aldı.

Kardeşimin gösterdiği tek duygu gösterisi karşısında hazırlıksız yakalanmışım, orada durup onun beni kucaklamasına izin verdim. Ve öfkem parça parça kaybolmaya başladı. Sonunda kollarımı ona doladım ve sırtına nazikçe vurdum.

"Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle, gözyaşları dökülmek üzere. Onu tekrar okşadım, bu sefer daha sertçe. "Biliyorum."

Yemek masasında birlikte oturduk. Masaya bir şişe şarap ve iki kadeh koymuştu ama ikimiz de içmedik. Lüks mobilyalarla döşenmiş güzel bir dairesi vardı ama o koşullar altında buna pek dikkat etmedim.

İkimiz de nereden başlayacağımızı bilemiyormuşuz gibi uzun süre sessiz kaldık.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi aniden.

Başımı salladım.

"Olaydan sonra kendimi kötü hissettim, ama o günden bu yana geçen aylarda kendimi çok daha kötü hissettim. Vücudumun geri kalanına yavaşça yayılan bir enfeksiyon gibi, beni mahvetti. Suçluluk. Utanç. Kalp kırıklığı."

Kardeşimin bana içini dökmüş olmasını izledim.

"Ama en çok üzüldüğüm şey... ikinizin artık birlikte olmaması."

Onun adı geçince, her zamanki gibi göğsüm sıkıştı. "Evet, zor oldu."

Bir süre bana baktı, gözlerinden söylenmemiş sözler fışkırmak üzereydi. "Henüz çok geç değil, Constantine."

Isabella bana mesaj atmaya devam etti, ama ona artık ondan haber almak istemediğimi söyledim. İkimizin de hayatına devam etmesi gerektiğini söyledim. O da devam edince, durmazsa onu engelleyeceğimi söyledim, ama bunu yapmak istemiyordum. Hâlâ onu hayatımda istiyordum... bir gün... bunu atlattığımda. Bu yüzden bir süredir, yaklaşık iki aydır konuşmamıştık. "Bitti."

"Onu seviyorsun."

"Sevgi yetmez."

"Çok sert davranıyorsun..."

"Edric, fikrini isteseydim, sana sorardım."

Geri çekildi, onun için uzattığı boynunu geri çekti. "O doğru kişi değil. Bitti."

Daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi bana baktı ama benimle iyi geçinmeye karar verdi. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Olmalısın da," dedim. "Ama biz onun davranışları yüzünden ayrıldık, seninkiler yüzünden değil. Hatta bana bir iyilik yaptın. Artık onun gerçek karakterini biliyorum."

"Birinin karakteri ile bir hata arasında bir fark yok mu?" diye sordu. "Çünkü ona bir şans daha versen, böyle bir hatayı bir daha yapmayacağını düşünüyorum. O hala iyi bir insan, Con."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. Sadece bana uygun biri değil." Acı dolu bir iç çekişi duyuldu.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

O da onaylayarak başını salladı, sonra şarap şişesine bakakaldı.

"Buraya geldiğine gerçekten çok sevindim."

"Şey, annem zorladı beni, o yüzden . . ."

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece yüzüme bakmamı sağlayan her neyse ona minnettardı.

"Bana içini döküp ağladı, ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Evet."

"Ama haklıydı. Kendimi kaybetmişim. Öfke ve kedere kapılmışım ve kendimden hoşlanmıyordum."

"Bu senin suçun değil, Con. Bunun sorumlusu Isabella ve beniz." "Altı ay oldu. Şimdiye kadar kendimi daha iyi hissedeceğimi sanmışım."

“Yıllar sürebilir.”

“Evet.” Altı ay gelip geçti ve ben her şeyin ortaya çıktığı geceyle tamamen aynı hissediyordum. Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

“Daha önce söylediğin her şey... haklıydın.” Gözlerini şarap şişesinden kaldırdı. “Sahip olduklarımdan memnun değilim, ve başkalarını mutlu eden şeylere sahip olduğumda daha da mutsuz oluyorum. Sonra da kafamın bu kadar karışık olduğu için kendimden nefret ediyorum.”

Bir insana söylenebilecek en acımasız şeyi söylemiştim, ama pişman değildim.

“Isabella’ya hep aşkıttım. Neden bana değil de sana ilgi duyduğunu anlamıyordum.”

“Ona asılmamın senin için sorun olup olmadığını sormuştum.” “Biliyorum, biliyorum.”

“Ve sen de evet dedin.”

O başını salladı. “Biliyorum. Hayatıma devam edeceğimi sanmıştım, ama aslında hiç etmedim. Sen ayrıldıktan sonra harekete geçeceğimi düşünmüştüm, ama sen hiç ayrılmadın. O ve benim, ikinizden daha mantıklı bir çift olduğumuzu hissetmiştim, ama haklısın. Birkaç gün sonra sıkılır ve diğerlerinde olduğu gibi onu da terk ederdim. Hâlâ ‘hayatımın aşkı’nın kapıdan içeri girmesini bekliyorum, ama girse bile muhtemelen onu kullanıp atardım... her zamanki gibi. Ama gerçek şu ki, benim gibi biri için ‘hayatının aşkı’ diye bir şey yok. Mutsuzluğumun suçunu herkese atıyorum, ama gerçekte ben sadece berbat bir insanım. Sokakta bir milyar euro bulsam bile yine de depresyonda olurum.”

Bana karşı ilk kez bu kadar savunmasız davranıyordu, bana tüm yönlerini gösteriyordu... çirkin olanları da dahil.

“Herkes seni seviyor çünkü çekicisin, karizmatiksin falan, ama ben... hiçbir şeyim.” Acı dolu bir kahkaha attı. “İkiz olmamıza rağmen birbirimize hiç benzemememiz komik. Sen mutlu ve sağlıklısın, ben ise kafayı yemiş durumdayım.”

Söylediklerini reddetmedim. Doğru olmadığını söylemedim, çünkü yüzde yüz doğruydu. “Başladığın yerde bitmek zorunda değilsin, Edric. İstersen tüm bunları değiştirebilirsin.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve koltuğa çöktü. “Belki. Ya da belki insanlar asla değişmez.”

“Bence isterlerse değişebilirler.” O,
belirsiz bir şekilde omuz silkti.

Konuyu değiştirmeden önce bir süre sessizliği bekledim,
konuşmanın ağırlılığının azalmasını bekledim. “Peki, Palermo’da ne yapıyorsun?”

Önceki konuşmadan kopup yeni konuya geçmesi biraz zaman aldı.
“Burayı hep sevmişimdir. Restoranlardan birinde aşçı olarak iş buldum.”

“Peki burayı karşılayabiliyor musun?” diye sordum açıkça. Burasını pek görmemiştim ama ayrı bir yemek odası, tam donanımlı bir mutfak vardı ve oturma odası en az on iki kişiye yetecek kadar genişti. Eski evine göre büyük bir sıçrama.

“Şey... hikayenin devamı var.” Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.
“Restoranın sahibi Cosa Nostra’dan biri. Benden hoşlandı ve benim için başka işler de yaptırmaya başladı.”

"Yani, mafya mı?"

"Evet."

Taormina'da başını belaya sokmuştu, şimdi de Palermo'ya gelip kendini daha da büyük bir belaya sokmuştu. "Annem bunu biliyor mu?"

"Tanrı korusun, hayır."

"Senden ne tür işler istiyorlar?"

“Bilirsin, belirli türden paketleri teslim etmek, diğer adamları takip edip işlerini yaptıklarından emin olmak, konuşmaları dinlemek, bunun gibi şeyler. Ücreti iyi. Hem de çok iyi. Pizza ve arancini yapmaktan kesinlikle daha iyi.”

“Sadece sen böyle bir duruma düşebilirsin.”

Omuz silkti. “Doğru yer, doğru zaman.” “Peki ne yapacaksın?”

"Ne demek istiyorsun?"

“Taormina’ya döndüğünde.”

Anlamamış gibi birkaç saniye boş boş bana baktı. “Geri dönmeyeceğim, Con.”

Sözlerinin kesinliği mideme bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. “Ne?”

"Buraya gelmemin asıl sebebi, yüzümü görmek istemediğini bilmemdi. Sana engel olmak istemedim. Aile yemeklerini herkes için garip hale getirmek istemedim. Ama birkaç aydır Cosa Nostra'dayım ve burayı seviyorum."

"Orası *mafya*, Edric."

"Biliyorum, biliyorum. Ama filmlerde gördüğün gibi değil. Yani, tabii ki öyle de olabilir. Ama adamları seviyorum, işi seviyorum. Bunun bir parçası olmayı seviyorum."

"Ta ki birini kızdırıp kafana bir kurşun yiyene kadar."

Başını hafifçe salladı. "Açıklaması zor, ama öyle değil. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, onlar iyi adamlar."

"Kulağa çılgınca geliyor çünkü çılgınca." Annemi dinleyip daha erken gelmeliydim. Şimdi Edric, onu öldürecek saçmalıklara bulaşmıştı.

"Bak, bütün gün mutfakta çalışmaktan farklı bir şey yapmak güzel. Saygı görmek güzel. İyi para kazanmak güzel. Sürekli domates sosu kokmamak güzel. Ve kadınlar..." Yumruğunu ağzına soktu. "Lanet olsun..."

"Taormina'da güzel kadınlar var."

"Elbette, ama Cosa Nostra'nın kendi kadınları var..."

"Bu ne demek?"

"Ünlü bir grubun hayranları olduğu gibi mi? Evet, onların da kendi hayranları var."

"Edric, sen seks yapmakta hiç sorun yaşamadın ki."

"Biliyorum, ama bu kadınlar *inanılmaz*. Anlamak için onları görmek lazım."

"Edric, inan bana, bu adamlarla işine karışmak istemezsin

—"

"Bana güven, *sen* ne dediğini bilmiyorsun."

Kardeşim yine aynı şeyi yapıyordu, daha sonra pişman olacağı parlak ve yeni bir şeyin peşinde koşuyordu.

"Eskiden Sicilya'dan ayrılmaktan bahsederdin. Roma ve Paris'e seyahat etmekten. Dünyayı görmekten. Bütün gün mutfakta köle gibi çalışmaktan farklı bir şey yapmaktan," dedi.

"Evet, ama o eskiden... *Aşık olmadan önceydi.*"

“Yerleşmeyi seçtiğin için o hayallerinden vazgeçtin. Ama artık Isabella ile ilişkin bittiğine göre, belki de hayatında ne yapacağını yeniden düşünmelisin. Çünkü arancini yapmanın senin kaderin olmadığını biliyorum.”

“Peki insanları soymak ve öldürmek senin kaderin mi?” diye sordum inanamayan bir sesle.

“Dur, tamamen yanlış anladın.” Sanki geri çekilmemi istermiş gibi iki elini de havaya kaldırdı. “Cosa Nostra insanları öldürür—ama sadece bunu hak edenleri. Yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için insanları öldürmezler. Ve biz insanlardan çalmayız. Şey, hükümet hariç... çünkü vergi ödemiyoruz. Denetim ya da müdahale olmadan işimizi istediğimiz gibi yürütüyoruz. Yolumuza çıkanlara para ödüyoruz. Göz yummaları için insanlara rüşvet veriyoruz. İşlerimizi yürütmek için işletmelere sızıyoruz. Ve eğer biri bizim bölgemize tecavüz etmeye ya da işlerimizle rekabet etmeye çalışırsa, o zaman onu öldürebiliriz.”

Sanki onlardan biriymiş gibi konuşuyordu. Bu tarikata çoktan o kadar derinlemesine girmişti. “Annem asla burada kalmana izin vermez.”

“Ne yapacak ki?” diye sordu, kollarını havaya kaldırarak. “Patronumla kavga mı edecek?”

“Evet, yapabilir,” dedim ciddi bir şekilde.

O kıkırdadı. “Dürüst olmak gerekirse, annem Cosa Nostra’da mükemmel olurdu. O kadın hiç çekinmez.”

“Bu adamlarla uzun vadeli bir gelecek göremiyorum.”

“Neden?” diye sordu.

“Evlenip bir aile kurduğunda da bunu yapmak isteyecek misin?”

“Neden olmasın? Birçok adamın karısı ve çocuğu var. Ve kim bilir, belki de bir gün hayatımı düzene sokup yerleşirim. Bugünkü kararlarımı, belki de hiç tanımayacağım gelecekteki halime göre vermeyeceğim.”

“Peki ya ayrılmak istersen? Seni öldürürler.”

Yüksek sesle güldü. “Filmlerdeki bir başka gerçek olmayan şey.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi. “Benimle aşağı gel, sana etrafı gezdireyim.”

“Sen delisin.”

"Neden olmasın?" diye sordu. "Hadi ama, birazcık bile merak etmiyor musun?"

Merak etmediğimi söyleyemezdim, bu yüzden tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

O sıırıttı. "Biliyordum."

Prolog III

CONSTANTINE

Edric beni demir kapının ardındaki devasa bir villaya götürdü. Ön tarafta kimse yoktu, yerine bir dizi kamera ile izleniyordu, ama kapılar açılıp içeri girdiğimizde avluda silahlı adamlardan oluşan bir milis gördük. Hepsi tüfek ve av tüfeği taşıyordu, arabalara yaslanıp vardiyalarının bitmesini beklerken puro içiyorlardı.

Daha önce hiç silahların arasında bulunmamıştım, ama nedense bu beni rahatsız etmedi.

Edric beni içeri aldı ve ön tarafta duran muhafızlar ikimizi görünce bir an şaşkınlık yaşadı.

"Kardeşim Con," diye açıkladı Edric.

İçeri girdik ve ana salon yuvarlak masalarla doluydu; masaların hepsi kumar oynayan ve içki içen erkeklerle doluydu.

"Bu da ne lan?" Çizgili takım elbiseli bir adam, ağzının köşesinde yanan bir puro ile yanımıza geldi. Bana, sonra Edric'e, sonra tekrar bana baktı. "Şu anda neye bakıyorum ben?"

"Ah evet, ben ikizim," dedi Edric. "Sanırım bunu söylemeyi unutmuşum." "Siz ikiniz misiniz?" diye sordu inanamayan bir tavırla.

"Sanki dünyanın buna ihtiyacı varmış gibi sanki." Yüksek sesle kahkahaya boğuldu.

Edric de aynısını yaptı — sanki birbirlerini çok iyi tanıyorlarmış gibi.

"Onu Tommaso'ya götür," dedi adam. "Bunu çok sevecektir."

Edric beni de peşine takıp herkesin kumar oynadığı odadan uzaklaştı.

"Tommaso kim?"

"Patron. Bay Patron."

Kardeşimi yeni bir ışık altında, ona mükemmel uyum sağlayan yeni bir dünyada gördüm. "Peki benimle tanışmak isteyecek mi?"

"Evet, aramız iyi." Villayı geçip, kapalı olan ve iki adamın koruduğu başka bir çift kapıya doğru yürüdü. Ama Edric

Çünkü Edric, “Bu kardeşim Con,” demeden önce hepsi el sıkıştı.

“İkiz kardeşin mi var?” dedi adamlardan biri.

“Evet, ve daha yakışıklı olan benim. Tommaso'ya onu tanıştırmak istediğimi söyle.”

Adamlardan biri mesajı iletmek için çift kapıdan içeri girdi.

“Onu rahatsız etmeyeceğimizden emin misin?” diye sordum, bir suç patronunun kardeşimin ikiz olmasıyla neden ilgileneceğini anlayamadan.

“Evet, sorun yok,” dedi. “Gergin olma. Kimse seni vurmaz, çünkü seni ben sanacaklar.”

“Ya da beni sen sanıp bana ateş ederler.” Edric kıkırdadı

ve şakacı bir şekilde karnıma hafifçe vurdu.

Muhafız geri döndü. “Patron sizinle görüşecek.” Kapılardan geçip diğer odaya girebilmemiz için kenara çekildi.

Bir sonraki oda bir çalışma odasıydı; duvara yaslanmış büyük bir şömine, geniş bir oturma grubu ve bir bar vardı. Villa adeta bir saray gibiydi ve devasa boyutu tek başına bile ürkütücüydü. Cosa Nostra'nın harcayacak paradan fazlasına sahip olduğu belliydi.

Orada, omuzlarında askıları olan, elinde sert bir içki tutan, simsiyah saçlı bir adam duruyordu. Adamlardan biriyle fısıldayarak konuşmasını bitirdikten sonra, elini sallayarak onu gönderdi. Sonra bize döndü ve ikimizi sırayla süzdü. “şimdi iki güzel oğlanımız var.” öne doğru geldi ve beni, et için kesmek üzere olduğu bir domuzmuşum gibi süzdü. “Ama bu adamın dövmesi var. Hoşuma gitti.” Bir yudum içti, sonra bardağındaki buz küplerini salladı. “Onu kullanabiliriz.”

“Ben de aynı şeyi düşünmüştüm,” dedi Edric. “Artık aynı anda iki yerde birden olabilirim. Bir anlaşmayı kurup, diğerini bozmak için mkemmek bir yol.”

Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım. “İş aramıyorum.”

“yle mi?” diye sordu Tommaso. “O zaman ne iş yapıyorsun?”

“Taormina'daki ailemin restoranında çalışıyorum.”

“Anlıyorum. Demek zaten çok para kazanıyorsun,” dedi hafifçe gülerek.

“Bay Zengin, ha?”

“Parayı umursamayan bir adamdan daha zengin kimse yoktur.”

Kıkırdaması kesildi ve yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. Bir adım daha yaklaşımadan önce bardağını tekrar salladı. “Ve parayı umursamadığını söyleyen bir adam, hiç parası olmamış bir adamdır. Her ay eline yirmi bin versem, bambaşka bir şarkı söylerdin — tercihen Sinatra.”

Yirmi ne? Yirmi bin mi? “Biraz klişe, sence de öyle değil mi?” Edric bana döndü, bana bir bakış attı ve “Sakin ol” diye dudaklarını oynattı.

Tommaso, beni nasıl değerlendireceğini bilemiyormuş gibi tekrar inceledi. “Tıpatıp birbirinize benziyorsunuz, ama hiç de birbirinize benzemediğiniz ortada. Taormina’dan buraya ne işiniz var?”

“Kardeşimi eve dönmeye ikna etmeye çalışıyorum.” “Ama o istemiyor mu?”

“Maalesef,” dedim. “O her zaman bir balon gibiydi... kolayca uçup gider.”

“Ve sen de kaya gibisin. Bunu görebiliyorum.” Kanepeye doğru yürüdü, sonra adamlarından birine seslendi. “Yeni arkadaşıma bir içki hazırla.” Rahat bir pozisyon aldı, bacak bacak üstüne attı ve sonra bana oturmam için işaret etti.

Ben de öyle yaptım.

Edric, konuşmanın bir parçası değilmiş gibi ayakta kaldı. “Edric senden sık sık bahsetti—sadece ikiz olduğun kısmını atladi.”

“Öyle mi? Ne demiş?”

“İkinizin arasını epey bozduğunu söyledi. Ama görünüşe göre barışmışsınız. Ne kadar tatlı.”

Kardeşıme bir göz attım ve bunu yabancılara bahsetmiş olması, gerçekten çok kötü hissettiğini gösteriyordu. “Evet, artık aramız iyi.”

“İnan bana, kadınlar asla buna değmez. Kardeşimle bir keresinde bir kadın yüzünden kavga etmiştik. Kazandığım için hemen pişman oldum çünkü yatakta o kadar da iyi değildi. Onu kapı dışarı ettim ve beş yıl sonra tekrar arkadaş olduk. İkinizin bu kadar uzun sürmemesine sevindim.” Bardağından bir yudum aldı, sonra masanın üzerine koydu.

Adamlardan biri içkiyi önümdeki bardak altlığına koyduktan sonra odanın kenarına çekildi.

İçkiye dokunmadım.

O bana bakmaya devam ederken bir süre sessizlik oldu. “Parayı umursamadığını söylüyorsun, ama şu anda

Sicilya'nın en zengin adamlarının huzurundasın. Kardeşinin eve dönmesini istediğini söylüyorsun, ama bunun yerine, kendimi burada benimle buldun. Peki, gerçekten ne istiyorsun, Constantine?"

Hiçbir fikrim yoktu. Son altı aydır kırık kalbimi sarmalamaya çalışıyordum. Gecelerimi dairemde tek başıma geçiriyordum. Arkadaşlarımla dışarı çıkmayı bırakmıştım çünkü tek istediğim yalnız kalmaktı. Isabella'nın beni ne kadar incittiğini düşünmediğim zamanlarda, kardeşimin beni ne kadar mahvettiğini düşünüyordum. Artık hayatta hangi yöne gideceğimi bilmiyordum... Artık Taormina'ya ait olup olmadığımı da. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. O kadın kalbimi kırana kadar bir kadınla yuva kurmayı planlıyordum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama bazen başımıza gelen en kötü şeyler, sonunda başımıza gelen en iyi şeyler olur." Bardağını bitirdi, sonra havaya kaldırdı; adamlarından biri bardağı alıp yenisini hazırladı. "Evlenmek için çok gençsin. Hayatın ne olduğunu anlayacak kadar yaşlı değilsin. Hayatının geri kalanında hangi kadını istediğini anlayacak kadar kadınla yatmadın. O yüzden, bunu anlamak için biraz zaman ayırmanı ...ve bu arada biraz para kazanmanı öneririm."

Bu, hayatımda aldığım en hızlı iş teklifi idi. "Beni tanımadan bana iş mi teklif ediyorsun?"

"Sana bir fırsat sunuyorum. O fırsatla ne yapacağın, nereye varacağını belirler. Karakter tahlilinde çok iyiyim ve kardeşin kadar zeki ama onun kadar dürtüsel olmadığını anlayabiliyorum. Hayatının geri kalanını daracık bir dairede geçirmek istiyorsan evde küçük pirinç toplarını yapmaya devam et—ya da ufku genişlet ve daha büyük şeyler keşfet. Seçim senin. Ama çok fazla bekleme . . . çünkü cömertliğim her zaman değişkendir."

Sabahları Rosticceria Da Cristina'nın mutfağında çalışıyordum, restorani sabah ekibi için hazırlıyordum. Haftanın her günü açık olduğumuz için her gün aynı şeydi. Her sabah birkaç saat orada olmam gerektiği için hiç izin günüm olmadı

. Sabah işlerini yapmak için birini işe alabilirdik, ama annem aileden başka kimseye restoranda tek başına güvenmezdi.

Pencerede bir şey gözüme çarptı, başımı kaldırdım ve Isabella'nın ön kapıya doğru yürüdüğünü gördüm.

Benim kilitlemediğim ön kapı. "Siktir." Annemi dinlemeliydim.

Gözlerinde çılgın bir bakışla kapıdan içeri daldı.

Bunun neyle ilgili olduğunu zaten biliyordum. O tezgahın arkasına gelmeden eldivenlerimi çıkardım.

"Palermo'ya mı taşınyorsun?" Müzik ya da diğer konuşmaların sesini bastıracak bir şey olmadığı halde, gerek yokken bağırdı. "Bu da ne lan, Constantine?"

Bir ara bu konuyu konuşacağımızı tahmin ediyordum, ama böyle olacağını beklemiyordum.

"Restoranın burada. Ailen burada. Neden üç saat uzaklığa taşınman gerekiyor?"

"Çünkü hayatta bu küçük kasabadan daha fazlası var."

"Bu *küçük* kasaba mı?" Bir adım geri attı. "Yoksa artık bizim için fazla mı iyisin?"

"Ben öyle demedim, bunu sen de biliyorsun."

"Burası senin evin. Burası yerleşmeye karar verdiğimiz yer..."

"Ondan önce başka planlarım vardı. Roma'ya ya da Floransa'ya taşınmak, bu büyük, güzel dünyayı görmek istiyordum. Ama burada kaldım çünkü sana aşık oldum ve seni terk edemezdim. Yerleşip bir koca ve baba olmak için her şeyden vazgeçtim. Ama sonra ne olduğunu biliyoruz..."

Sanki elimin tersiyle ona vurmuşum gibi irkildi. Sözlerimle onu derinden yaralamıştım.

"Artık beni burada tutan hiçbir şey yok."

"*Hiçbir şey mi?*" Gözyaşları yüzünden sesi titriyordu. "Senden istediğin gibi sana alan verdim, bu beni neredeyse öldürse de..."

"Ben mesafe istemedim. Beni bırakmanı istedim." Arada büyük bir fark var.

"Son birkaç ayda bir şeyler değişir diye ummuştum. Beni affedeceğini ve birbirimize geri döneceğimizi ummuştum, ama şimdi gidiyorsun..."

"Seni affediyorum Isabella. Sana karşı hiçbir kin beslemiyorum." "O zaman kal. Bize bir şans daha ver."

"Hayır."

"Con, lütfen..."

"Gidiyorum çünkü hayatıma devam etmenin zamanı geldi. Ve seni her zaman görmek zorunda olduğum bu küçük kasabada bunu yapamam. Gerçekten berbat bir altı ay geçirdim ve buradan uzaklaşmam gerekiyor." Her şeyin bana onu hatırlatmayacağı bir şehirde yaşamam gerekiyordu. Bir restoranda yemek yiyip ilk randevumuzu düşünmeyeceğim bir yer. Plaja gidip güneş yanığından sonra burnunun ne kadar pembe olduğunu hatırlamayacağım bir yer. Ondan kurtulmam gerekiyordu ve bunu başarabilmemin tek yolu buydu.

"Yani... beni hala unutamadın mı?"

Başka hiçbir kadın ilgimi çekmiyordu. Her taraftan teklifler alıyordum ama hâlâ bir ilişkim varmış gibi davranıyordum. O bana bağlı olmasa bile ben ona bağlıydım. Beni tam bir aptal gibi hissettirmişti. "Tabii ki unutmadım."

Gözleri yaşarırken derin bir nefes aldı. "O zaman hadi..." "Hayır."

"Con, hadi ama."

"Hayır."

"Cidden bunu unutamıyor musun? Beni sevip altı ay sonra hala benden vazgeçemediğin halde, bunu nasıl unutuyorsun?"

"Çünkü sen doğru kişi değilsin, tamam mı?"

Yine yüzünü buruşturdu, bu sefer elini ağzına götürdü. "Çünkü sen o kişi olsaydın, bunların hiçbiri olmazdı."

Burnunu çekti ve elinden geldiğince gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Sen bir pisliksin."

"Evet, pislik benim. İkiz kardeşini öpen, bu konuda yalan söyleyen, gizli buluşmalar ve gece geç saatlere kadar süren mesajlaşmalarla duygusal bir ilişki yaşayan benim. Evet, hepsi benim."

Gözleri yine yaşarmaya başladı. "Aileme bunu nasıl yaparsın? Annene? Onu böyle bırakıp gidersin?"

"Çünkü gitmem gerektiğini anlıyor. Hayatın benim için dayanılmaz hale geldiğini ve gitme zamanının geldiğini anlıyor."

Çünkü o beni gerçekten önemsiyor, ama senin tek umursadığın şey kendin.”

“Tek umursadığım kendim mi?” diye sordu inanamayan bir tavırla. “Seni çok seviyorum, Constantine. Kardeşin kasten senin gibi davranan kişi, ve bunun tüm suçu bana atılıyor —”

“İnan bana, ikinize de aynı muamele yapıldı.”

“Ama seni kaybeden benim. O ise seni kardeşi olarak elinde tutmaya devam ediyor.”

“Ve sen de beni bir arkadaş olarak elinde tutacaksın—bir gün.”

“Senin lanet olası arkadaşın olmak istemiyorum!” diye bağırdı gözyaşları arasında.

Arkadan ayak sesleri geldi ve sonra bunun annem olduğunu fark ettim. Onun orada olduğunu, saatler önce ofiste biraz iş yapmak için geldiğini tamamen unutmuştum.

Isabella onu ilk fark etti, hemen ağlamayı kesti ve gözyaşlarını sildi.

Annemin çok özel bir konuşmayı duymuş olması beni utandırdı.

Ama tabii ki annem sevgi dolu bir kadındı ve Isabella’nın yanına gelip onu kucakladı. Sanki kendi kızıymış gibi kucakladı. Sanki kötü bir rüya görmüş bir çocukmuş gibi saçlarını okşadı. “Şşş, bunun zor olduğunu biliyorum . . .” Ben orada dururken Isabella’yı kucaklamaya devam etti. “Herkes için zor.”

“Lütfen oğluna mantıklı davranmasını söyle,” dedi titrek bir sesle. “Biz birbirimiz için yaratılmışız. Ben sadece bir hata yaptım ve özür diledim...”

Şimdi de bana karşı birleşeceklerdi — *harika*. Annemle annesi en iyi arkadaştı. Isabella gerçekten de ailemizin bir üyesiydi. Annem onun bir kadın olarak büyümesini izlemişti ve birlikte olduğumuzu söylediğimde hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Ayrıldığımızı söylediğimde yıkılmıştı — sonra taşınacağımı söylediğimde yine yıkılmıştı.

Isabella kendine gelmiş gibi görünce annem geri çekildi. “Isabella, üzgün olduğunu biliyorum. Ve oğlumu sevdiğini de biliyorum

. Ama o kararını verdi ve hepimiz onun duygularına saygı duymalıyız.”

Isabella o kadar şok olmuştu ki bunu saklayamadı bile. Annemin hiç tereddüt etmeden onun tarafını tutacağını ummuştu.

Ama ben daha da şok oldum.

“Tabii ki bana Palermo’ya taşınmak istediğini söylediğinde üzüldüm. Ama onun burada, Taormina’da nasıl solup gittiğini gördüm. Artık müzik dinlemiyor. İçeri girdiğimde gülümsemiyor. O her zaman çok çekici, eğlenceli ve sıcak biridir... ama artık bir adamın kabuğuna dönüşmüş durumda. İyileşmesi için ihtiyacı olan şey bu—ve hepimiz onu desteklemeliyiz.”

Benim annem dünyanın en harika annesi.

Annem Isabella’nın saçlarını okşamaya devam etti. “Senin için çok üzülüyorum tatlım. Senin iyi bir insan olduğunu ve sadece yanlış bir seçim yaptığını biliyorum. Seni gelinim olarak istemiştin, ama şundan emin ol, sen hala benim kızsısın. Oğlumla evlensen de evlenmesen de, hala bu ailenin bir parçasısın.” Sırtını ovmaya başladı. “Şu anda öyle görünmüyor biliyorum, ama her şey yoluna girecek.”

Isabella burnunu çekti, sonra bir sonraki gözyaşı dalgasını durdurmak için hızla gözlerini kııptı. Başını salladıktan sonra gözlerini tekrar sildi. Sonra arkasını döndü ve ikimize de tek kelime etmeden dışarı çıkıp gitti.

O gider gitmez, omuzlarımdan yükün kalktığını hissettim.

Annem tezgahın karşısında durmuş, sadece bir annenin verebileceği türden bir sevgiyle bana bakıyordu. “İyi misin, bebeğim?”

Başımı salladım. “Evet.”

Bir an daha beni izledi, sonra sözlerimdeki yalanı fark etti ve masanın etrafından dolaşıp bana sarıldı. Boyu sadece göğsüme kadar geliyordu ama yine de beni sarmalamış gibi hissettim.

O bana sarılana kadar o sarılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Çenemi onun başına dayadım ve gözlerimi kapattım. “Seni seviyorum anne.”

“Ben de seni seviyorum, bebeğim.” Benden uzaklaştı, sonra avuç içleriyle iki yanağımı nazikçe okşadı. “Onun sana uygun biri olmadığına katılıyorum. Çünkü sen, seni asla böyle hissettirmeyecek birini hak ediyorsun. Ruhunu bedeninden emip, gözlerindeki ışığı alıp seni karanlıkta bırakmayacak birini.”

“Gerçekten beni onu geri kabul etmeye ikna etmeye çalışacağını sanmıştım.” Annemin haberi kabul edip bu konunun dışında kalması benim için tam bir sürpriz oldu. Beni hiçbir şekilde ikna etmeye çalışmadı. Bir adım geri çekilmek hiç ona göre bir şey değildi, özellikle de aile meseleleri söz konusu olduğunda.

“Hayır.” Annem başını salladı. “Sen olağanüstü bir genç adamsın, Constantine. Bunu sadece oğlum olduğun için söylemiyorum. Sen en iyisini hak ediyorsun, affetmek ve unutmak zorunda kalmamalısın, bir hatayı tolere etmek zorunda kalmamalısın. Sana uygun kadın dışarıda bir yerlerde; onu bulduğunda onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Bölüm 6

AURELIA

Motosikletimle kapının önüne geldim. Kapı, mülkünü çevreleyen duvarla aynı yükseklikteydi, en az yirmi metre yüksekliğinde. Üstünden ağaçlar görünüyordu, ama duvarın üzerine uzanması gereken tüm dallar, kimse tırmanamasın diye kesilmişti. Duvar da Vatikan'ı çevreleyen duvar gibiydi, hafifçe dışa doğru eğimliydi, böylece kimse istese bile tırmanamazdı.

Güvenlik ekibi artık kim olduğumu biliyordu, bu yüzden beni içeri aldılar. Küçük motosikletimle araba yolundan ilerleyip ön taraftaki çeşmenin etrafından dolaştım; silahlı adamların orada durup bana baktığını gördüm.

Tuhaf bir şekilde gülümsedim. "Merhaba." Motosikletimi oraya bıraktım ve kaskımı gidona astım. Duvarların arkasına geçer geçmez, şehrin gürültüsü boğuklaştı. Ağaçlardaki kuşların sesini, çeşmeden akan suyun sesini duyabiliyordunuz. Sanki çölün ortasındaki bir vaha gibiydi.

Çift kapılı girişe çıkan merdivenleri tırmandığımda, kapılar aynı anda açıldı; personeli, dışarı çıkabilmesi için kapıları onun için açtı. Kot pantolon ve tişört giymişti, ama zenginliği ve gücü onu taç ve pelerin giymiş gibi gösteriyordu.

Yüzünde her zamanki gibi o kocaman gülümseme vardı.

O gülümseme, beni baştan aşağı eritip bir su birikintisine dönüştürebilirdi.

"Merhaba, tatlım." Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kendine çekti, tüm çalışanlarının önünde bana bir öpücük verdi. "O motosikletin üzerinde çok şirin görünüyorsun." Omzumdan çantayı almadan önce popoma şakacı bir şaplak attı. Çanta parlak pembe renkteydi ve üzerinde beyaz çiçekler vardı, ama o hiç tereddüt etmeden çantayı aldı.

"Teşekkürler."

“Ama onu sürmen beni endişelendiriyor.” Elimi tuttu ve benimle birlikte, insanlık tarihinin paha biçilmez eserleriyle süslenmiş sarayın içine girdi. Ön giriş odası her zaman muhteşem bir manzaraya sahipti.

"Uzun zamandır motosiklet sürüyorum. Bir şey olmaz." Horus'un Gözü'nün önünde durup onu hayranlıkla seyrettim. "Bu odadaki her şey

...gerçek
mi?"

“Öyle.”

"Onlar bile mi?" Anubis'in devasa heykellerini işaret ettim.

"Evet. O kadar sık görüyorum ki, bazen unutuyorum."

“Bu çok ilginç.”

“Başka ne çılgınca biliyor musun? Romalılar Mısır’a takıntılıydı çünkü onlara göre eski hissettiren tek medeniyet oydu. Tıpkı Romalıların bize eski hissettirdiği gibi. Ve bir gün, biz de başka bir medeniyete göre eski olacağız.”

“Evet. Bu çok derin bir düşünce.”

“Hadi,” dedi ve bir sonraki odaya doğru başını salladı. “Seni çıplak görmek istiyorum.”

"Vay canına, hemen konuya girdin, ha?"

Yine elimi tuttu ve villanın geri kalanından onun kanadını ayıran maun kapıya ulaşana kadar birkaç kat merdiven çıktık. Sonra devasa altın kapılardan geçerek sarayının kutsal mekanına girdik.

Çantamı dolaba taşıdı. “Medusa
nerede?”

“Akşam yürüyüşünde.” Bana geri döndü, gözlerinde yoğun bir odaklanma vardı ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni hemen kucakladı, göğsüne bastırdı ve sanki bütün gün tek düşündüğü şey buymuş gibi beni öptü.

Kollarımı boynuna doladım ve öpücüğünün derinliklerine daldım, parmaklarım kısa saçlarına gömüldü, omuzlarının ve kollarının kalın kaslarını hissettim. Okulda sınıfın en uzun kızı olduğum için hep sataşırlardı. Akla gelebilecek her türlü kötü lakapla çağırıldım. Bazen benden daha kısa bir erkeğe aşık olurdum, o da sanki bir ucubeymişim gibi davranırdı. Constantine, bana

kendimi... küçük hissettiren ilk erkekti. Enzo, hayatı buna bağılı olsa bile beni öyle kucaklayamazdı.

Constantine beni yatağı taşıdı, sonra babetlerimi çıkardı ve beni soydu, elbisemi başımdan çekip çıkardı, sütyenimin kopçasını açarak göğüslerimi serbest bıraktı. Yatağı eğildi ve her yerimi öptü, karnımı öptü, sonra göğüslerimi öptü, sanki tüm vücudum yetmezmiş gibi beni kendine sıkıca bastırdı.

Böyle bir erkeğı hak etmek için ne yaptım ben?

Gömleğini başından çıkardım ve sonunda onun yakıcı sıcak tenini hissettim. Beni bir anda ezip geçebilecek gücü olan devasa kol kaslarını kavradım.

Çekildi, botlarını çıkardı ve pantolonunu sıyırdı. Çıplak kaldığında, 1,95 metrelik kas üstüne kas üstüne kas, gücün farklı katmanlarını ayıran kesiklerle dolu bir vücut ortaya çıktı. Yatağı geldi ve üzerime çıktı, kalın aletim sanki beni arzulayan bir şeymişim gibi beni arzuluyordu.

Her zamanki gibi beni sabitledi, kalçalarımı genişçe açtı, beni plastik bir oyuncak bebek gibi bükerek, bir kralın altındaki bir şehir gibi beni fethetti. Kendini içime yönlendirdi, sonra gidecek başka yer kalmayana kadar etimin derinliklerine battı. "Bu amcık beni delirtiyor." Bir ayağımlı omzuna dayadı, diğer bacağımlı ise kolunun kıvrımında dinleniyordu. Sonra beni acımasızca yatağına ve başlığına vurarak, bir kadının isteyebileceğı en iyi sikini bana verdi.

Yemek odasında birlikte akşam yemeğı yedik, sonra Medusa akşam yürüyüşünden döndü. Yatmadan önce hep birlikte kanepeye oturup televizyon izledik. Burada tek başıma uyuduğumda, kendimi bir oteldeymiş gibi hissediyordum. Ama onunla birlikte uyuduğumda, kendimi evimde hissediyordum.

Üçümüz birlikte yatağı yığıldık ve tabii ki Medusa bizim aramızdaki yeri kapmak zorundaydı.

"Medusa," dedi Constantine hafif bir ses tonuyla.

Onun kıskançlığı ve ilgi görme arzusu çok sevimli olduğu için güldüm. "Sorun değil, ben aldırmiyorum."

Constantine'in uyarıcı bakışını fark etmemiş gibi davranmak istercesine gözlerini kapattı.

"Küçük kız." Oturdu ve ayaklarımızın yanındaki yatağın ucuna hafifçe vurdu. "Hadi." Hızlıca ıslık çaldı.

Gözlerini açtı ama hareket etmedi. "Con, o iyi.

Gerçekten sorun değil."

"Kadınımıyla yatmak istiyorum."

"Eh, ben ortaya çıkmadan önce o senin kadındı. Bu durum onun için zor."

Gözlerini devirmeden önce esprili bir şekilde iç geçirdi. "En azından yerlerinizi değiştirebilirdiniz."

"Onun yerinden kıpırdayacağını sanmıyorum." Medusa'ya o bakışı attı.

Medusa gözlerini kapattı.

Ben de kıkırdadım, sonra rahat bir pozisyon aldım, yan dönüp ona baktım, çarşaf omzuma kadar çekilmişti. "Sorun değil. Hadi yatalım."

Hırladı, sonra komodinin üzerindeki lambayı kapattı ve bana döndü. "Belki de henüz yatmayı planlamamıştım..."

"Şey, şu anda vücudum oldukça ağrıyor, o yüzden..."

O sıırttı. "O amcığın beni deliye çevirdiğini söylemiştim." Hareketsizce uzandı, sonra bana bakmaya devam etti; bana baktıkça gülümsemesi yavaşça dudaklarından kayboldu. Gözleri rahatlamış ama ciddiydi, sadece köpeği aramızda dururken bana bakıyordu.

Ona sonsuza kadar bakabilirdim. Bıçak kadar keskin bir çene hattı vardı, boynundaki damarlar o kadar gergindi ki patlayacak gibiydiler, çenesindeki kaba sakal, öpüştüğümüzde... ya da bacaklarımın arasını öptüğünde cildimi hafifçe çiziyordu. O kadar yakışıklıydı ki, Enzo'nun beni terk etmesi bana bir doz psikoz yaşattığı için tüm bunları hayal mi gördüm diye merak ettim. Hayatın katlanılabilir olması için tüm bunları uydurmuştum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizlikte.

köşe köşesi ağzımın ağzımın kaldı yukarı ağzım
gülümseme gülümsemeyle "Bu Psikoz geçiriyorum
galiba... çünkü senin gerçek olman imkansız."

Dudaklarının köşeleri de bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Gerçek olmasaydım ağrımazdı."

Medusa horlamaya başladı.

Adam gözlerini devirdi. “Bu evde elli yatak odası var, ama o tam da burada horlamaya başladı.”

“Ben buradayım diye hayatının değişmesi gerekmiyor. Onun yerini almak istemezdim asla.”

"Seni bu kadar sevmesine şaşmamalı." "O çok tatlı bir kız. Herkesi sever."

O sessizce alaycı bir ses çıkardı. “İnan bana, herkesi sevmez. Oldukça mesafeli biridir.”

“Beni kandırdı. Onu hiç Taormina’ya götürdün mü?”

“Hayır.”

“Ah, aileni çok sevecek.”

"Evet, severdi. Plajı da çok severdi." "Onu götürmelisin."

“Tamam, bir dahaki sefere gideriz.” “*Biz mi?*” diye patladım.

Gözlerini kısarak, “Tabii ki, *biz*,” dedi.

Karnımda o hoş, sıcak his uyandı. Sanki bir bahçe çiçek açmış ve kelebekler uçuşuyordu.

“Sen olmadan geri dönersem annem beni öldürür.” “Beni sevmesine sevindim.”

Gözleri bir kez daha ciddileşti. “Seni seviyor, tatlım.” “Bana öyle geliyor ki o sadece sevgi dolu bir insan.”

"Evet," dedi yumuşak gözlerle. "O harika biridir. Onu kesinlikle örnek alıyorum."

Bir erkeğin annesine hayran olduğunu söylediğini hiç duymamıştım. Bu çok ferahlatıcıydı. “Baban hakkında pek bir şey söylemediğini fark ettim.” En azından iyi bir şey söylemedi. Çocukluğundan, sanki tek başına bir anne tarafından büyütülmüş gibi bahsediyordu.

Bir süre sessiz kaldı, cevabını kafasında şekillendirdikten sonra paylaştı. “Babam yanımda olsa bile, aslında yoktu. Ailesinden çok arkadaşlarının eşlik etmesini tercih ederdi. Sürekli arkadaşlarıyla balık tutardı ve bana öğretmesinin tek nedeni benim istememdi. Kötü bir adam olduğunu söylemiyorum ama bence hiç baba olmak istemedi.”

Şimdiye kadar fark etmemiştim, ama Constantine ile benim ortak bir yanımız vardı. Tek fark, onun babası kalmışken benimki

kaçmıştı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordum. Bir babanın zorunluluktan kalması mı... yoksa o kadar umursamaması ki çekip gitmesi mi?

“Onu bu yüzden yargılamıyorum. Babalık herkese göre değil.”

“Peki sana göre mi?” diye sordum, pek düşünmeden. Bunun bir son kullanma tarihi olduğunu hep varsaymıştım, bu yüzden geleceği pek düşünmüyordum. Ama şimdi, bu konuyu daha fazla düşünmeye başladım.

“Dürüst olmak gerekirse, her iki seçenek de olabilir. Kolayca hiç çocuk sahibi olmayabilirim ve bununla da gayet mutlu olabilirim. Ama çocuk sahibi de olabilirim ve bu harika olur. İnsanlar, özellikle de kadınlar, bu konuyu çok fazla kafaya takıyor. Zaman sınırları olduğu için bu konuyu daha fazla düşünüyorlar, bunu anlıyorum, ama bence bu stres yaratıyor ve o stres olmasaydı vermeyecekleri bir karara atlamalarına neden oluyor. Benim felsefem, ne olursa olsun, her şey yoluna girecek.”

Onun kitabından birkaç sayfa alabilirim. “Evet... “Peki ya sen?”

“Bilmiyorum. Annemin artık olmaması, bir aile kurma isteğimi biraz öldürüyor. Aslında onun bana yardım edememesi değil ... sadece... bunu yapmak için bir nedenim yok. O kadar uzun süredir yalnızım ki, yalnız kalmak bana uyar.”

Sanki daha fazlasını söylememi umuyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

“Senin gibi birinin neden bir aile istediğini anlayabiliyorum, çünkü bu, takımına bir kişi daha eklemek gibi bir şey. Ama takımı sıfırdan kurmak... bu pek eğlenceli görünmüyor.”

“Ama sıfırdan başlamayacaksın,” dedi. “Çünkü bunu başka biriyle yapacaksın.”

“Sanırım,” dedim. “Ama sanırım tek başına bir anne tarafından yetiştirilmiş olmanın getirdiği bir bakış açım da var. Ve bu oldukça zor görünüyor.”

Bir süre sessiz kaldı. “Bence fazla düşünüyorsun. Ve senin anne olabileceğini, hem de iyi bir anne olabileceğini gayet iyi görebiliyorum.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

“Annene baktığın şekilden. Birine bakmak bir yük, ama sen bunun için ona hiç kızmadın. Sonuna kadar onu sevdin, hâlâ da seviyorsun. Bir de buradaki kocaman köpek var...” Köpek özellikle yüksek sesle horladığında sözünü kesti. “Misafirlerimin çoğu onun gitmesini istiyor, ama sen burada kalmasını istiyorsun.”

“Eh, burası *onun* evi.”

“Onun bakış açısını önemsemem, duygusal zekan ve başkalarına karşı empati duyduğunu gösteriyor. Bunlar ebeveynlik söz konusu olduğunda iki önemli özellik. Çocuk istememen tamamen normal—çoğu insan istemiyor—ama bu konuda iyi olamayacağını düşündüğün için kendini bu olasılığın dışında bırakma. Bu doğru değil.”

“Uygun olmadığımı düşündüğümü söylemedim . . .”

“Hayır, demedin,” dedi. “Ama böyle hissettiğini anlayabiliyorum.” Bunu nasıl yaptı? Bunları nasıl biliyordu?

“Baban bu işin kendisine göre olmadığını düşünerek ayrıldı, belki de bu iş sana da göre değildir. Anlıyorum. Ben de kendim hakkında aynı düşüncelere kapıldım.” Katlanmış koluna yaslandı, Medusa hâlâ aramızda yatıyor ve sessizce horluyordu. “Ama eğer bir gün baba olursam, elimden gelenin en iyisini yapacağımı biliyorum.”

“Sana bir şey göstermek istiyorum.” Yatak odasından çıkıp ofisine doğru yol gösterdi; burası tek bir kişinin çalışma odasından çok bir kütüphaneyi andırıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve duvara doğru baktı.

Neyin değiştiğini anlamam bir saniye sürdü.

Sandalyenin arkasındaki duvarda büyük bir boşluk vardı. Eskiden orada başka bir tablo asılıydı, ama artık yoktu. Boşluk yaklaşık üç metreye bir buçuk metre büyüklüğündeydi, odanın devasa boyutuna kıyasla hâlâ küçük görünüyordu.

“Yeni bir şey mi aldın?” diye sordum.

“Hayır, ama bir hayalim var.” Bana döndü, ellerini çırpı ve avuç içlerini ovuşturdu. “Senin boudoir fotoğrafların. Tam buraya, ortasına bir tane. Bu odaya giren tek kişiler hizmetçiler, yani sadece benim için olacak.”

Söylediklerini anlamam bir saniye sürdü, sonra gülmeye başladım.

“Uh... sen delisin.”

“Neden?”

“Çünkü.” Odanın içindeki tüm sanat eserlerini ve koleksiyonlarını işaret ettim. “Burası bir tarih müzesi ve sen

bütün bunların yanına bir kadının skandal fotoğraflarını mı koyacaksın?"

"*Bir kadın mı?*" diye sordu. "Ah tatlım, sen sıradan bir kadın değilsin. Sana özel sanat koleksiyonları hakkında bir şey öğreteyim. Onlar izlenmek için değil, hissedilmek içindir. Amaçları güç, statü ve zenginlik sergilemektir. Hiç Vatikan Müzeleri'ne gittin mi? Papa o eşyaları zevk almak için saklamıyor. Onlar, kendi alanına adım atan herkese, kendisinin dünyadaki en güçlü kişi olduğunu hatırlatmak içindir. Burada da durum aynı." Duvardaki boş yere geri döndü. "Ve beni senden daha güçlü hissettiren hiçbir şey yok."

Tanrım, bu adam...

"Ee?"

"B-bilmiyorum."

"Neden?" diye ısrar etti.

"Çünkü bence kafanda ne istediğine dair net bir vizyonun var ve ben o kadar seksi değilim."

Sanki lanet olası bir komedyenmişim gibi gürültülü bir kahkaha attı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kameraya dönüp saçlarımı savurup seksi görünemem."

"*Şu anda* seksi görünüyorsun. *Şu anda* bunu yapıyorsun."

"Bak, yarı çıplak kalıp pozlar vermem gerekiyor, ama ben kameranın önünde olmaktansa arkasında olmayı daha çok seviyorum..."

"Benim istediğim bu."

"Sadece senin istediğin şey olması, alacağın şeyin o olduğu anlamına gelmez."

Bana gülümsedi, ama bu, çoğu zaman takındığı o çocuksu, çekici gülümseme değildi. Bu, birkaç kez gördüğüm o uğursuz, ölümcül gülümsemeydi. Sanki imparator odaya girmiş ve Konstantin çıkmış gibiydi. "Maximillian Cattaneo'nun senin neslinin en büyük fotoğrafçısı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, ama bunun konuyla ne ilgisi var?" "Çünkü onu tuttum."

"Bir yıl önceden tüm randevuları dolu..."

"Benim için değil." Sanki parmağını şıklatarak beni ezip geçebilecek bir rakibe yenilmişim gibi, o sert bakışını sürdürdü.

"Onun en iyisi olduğunu söylüyorsun, ama sana layık bir iş çıkaracağına güvenmiyor musun?"

"Ben o kızlardan biri değilim." "Hangi kızlar?"

"Bunu başarabilecek kızlardan biri."

"Ne kadar güzel olduğunu bilmediğine inanmıyorum. Buna inanmıyorum."

"Güzel olmadığımı söylemiyorum. Sadece mankenlik yapabilecek bir tip olmadığımı söylüyorum. Büyük bir duvara asılmak için abartılması gereken türden bir kadın değilim."

"Beni dinle." Sanki emirlerine uymayan adamlarından biriymişim gibi, o otoriter ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Seni o barın diğer ucunda gördüğümde, kalbim çoktan boğazıma kadar çıkmıştı. O diğer kadın masaya geldiğinde, kolay bir seks fırsatı umurumda bile değildi, çünkü ben seni istiyordum. Sen ne görüyorsun bilmiyorum ama ben lanet olası bir imparatoriçe görüyorum. Sen benimsin, koleksiyonumun bir parçasısın ve o odaya her girdiğimde seni orada görmek istiyorum. Michelangelo'mun yanında olmanı istiyorum çünkü sen onunla eşitsin. O yüzden bana bir daha hayır deme, tabii geçerli bir nedenin yoksa."

"Meşru bir neden nedir?"

Bir süre bana dik dik baktı. "Bana güvenmiyorsun. Bunun uzun süreceğini düşünmüyorsun, bu yüzden bir parçanı bende istemiyorsun. Samimi, kişisel ve açıkçası kutsal bir şey. İşte bu meşru bir sebep." Gözlerindeki düşmanlık azalmaya başladı, sanki başından beri benim sebebimin bu olmasından korkuyormuş gibi.

Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum, ama bu kadar ciddi bir şey söylemek için henüz çok erkendi, bu yüzden başka bir şey söyledim. "Önce fotoğrafları görebilir miyim, sonra duvarında asılı olmalarına rahat hissedip hissetmeyeceğime karar veririm."

Hayal kırıklığı rüzgarda bulutlar gibi dağıldı. Bana geri döndü, gözlerine yeniden ışık doldu, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Tabii ki, tatlım."

Masasının arkasına oturdu, telefonlara ve e-postalara cevap verdi. Konuştuğu şeylerin çoğunu anlamadım. Birçok kişinin adını saydı ve ayrıntılara girmeden hızlıca emirler verdi.

Ben kanepede kalıp dizüstü bilgisayarımda çalıştım, asla yetiştiremeyeceğimi sandığım tüm düzenlemeleri gözden geçirdim. Eskiden işimi severdim, ama şimdi başımı su üstünde tutmak için sürekli çalışıyordum ve bu durum tutkumu öldürmeye başlamıştı.

Başka bir telefon aldı ve diğerleriyle farklı bir şekilde konuştuğuna bakılırsa Rocco ile konuşuyor gibiydi. “Evet, evet, evet, geçen sefer de öyle demişti.” Sandalyesine yaslandı ve gözlerini bana çevirdi.

Bakışlarını hissettim, ben de gözlerimi ona çevirdim.

Rocco ona olan biteni anlatırken, o bana bakmaya devam etti.

Bilgisayara geri döndüm, ama düzenlemeyi bitirdikten sonra bile onu hissedebiliyordum. Bu yüzden tekrar ona baktım ve bakışları değişmemişti.

“Ona söyle, gece yarısına kadar değişikliği yapmazsa, onu ziyaret edeceğim.” Telefonu kapattı ve masanın üzerine attı. Sonra ayağa kalktı ve bana doğru geldi. Elleri başının arkasına uzanıp gömleğini çıkardığında, o bakışın ne anlama geldiğini anladım. “Kıçını buraya getir.”

Dizüstü bilgisayarı kahve masasına zar zor koymuştum ki, beni ayak bileklerimden yakalayıp kanepeye doğru çekti. Üzerimde küçük bir yazlık elbise vardı ve beni kendine doğru çektiğinde elbise hemen yukarı sıyrıldı.

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve sertleşmiş penisinin dışarı çıkması için pantolonunu aşağı indirdi. Sonra tangamı çıkardı ve beni kanepenin köşesine itti, hazırlık yapmam için bana bir dakika bile zaman vermeden içime girdi. “O küçük elbisenle orada oturup, seni deli gibi sikmemi beklemeyeceğini mi sanıyorsun?” Eli saçlarımın arkasına kayd ve beni sertçe kavradı, sonra da sanki bu sabah beni sikmemiş gibi kanepeye çiviledi.

Sert, kaba ve hızlıydı ve bir iki dakikadan az bir sürede boşaldım. Bu o kadar beklenmedikti ki, o da o kadar baskındı ... ve biraz da çılgındı. Bitirdiğinde inledi, ben yüzümü buruşturmama rağmen tüm uzunluğunu içime soktu, sanki ilkel bir dürtü onu ele geçirmiş ve o da kendini kontrol edemiyormuş gibi.

Aniden içimden çıktı, kot pantolonunu giydi, yerden gömleğini aldı ve masasına doğru yürürken giymeye başladı — sanki hiçbir şey olmamış gibi. “Artık lanet olası konsantre olabilirim.” Masasının arkasına oturdu ve telefonunu tekrar eline aldı.

Kendimi toparladım, iç çamaşırlarımı giydim ve sonra orada oturup, içimdeki barajın yıkılmasını engelleyecek kadar güçlü olup olmadığını merak ettim. Dizüstü bilgisayarımı tekrar kucağıma koydum ve odaklanmak için güç toplamaya çalışırken, Constantine'in bir aramayı cevapladığını duydum.

"Selam anne." Her zamanki neşeli haliyle konuşuyordu, sanki az önce beni bir hayvan gibi sikmemiş gibi. "Bilirsin, her zamanki gibi. Beatrice ve çocuklar nasıl?" Bir süre dinledikten sonra gözleri bana kaydı. "Evet, o iyi."

Bana sorduğunu biliyordum.

"Medusa ona gerçekten çok bağlandı." Koltuğa rahatça yaslanıp, gözlerini benden ayırmadan tekrar dinlemeye başladı. "Sen kendin mi konuşmak istersin? O tam burada."

Oradan, telefonun diğer ucundan onun nefesini kesildiğini duyabiliyordum.

"Evet, burada. Ben ofisimde çalışıyorum, o da fotoğraf işleriyle uğraşıyor. Bekle." Ayağa kalktı ve masanın etrafından bana doğru geldi.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Karşımda durdu ve telefonu bana uzattı. "Annem selam söylemek istiyor."

Gözlerimin o kadar büyüdüğünü hissettim ki, yüzümden fırlayacak gibiydiler. O sırttı ve dudaklarıyla "Her şey yoluna girecek" dedi.

"Korkuyorum."

"Her şey yoluna girecek." Taormina'daki kayanın üzerinde yaptığı gibi yumruğunu sıkıp göğsüne koydu; bana cesur olmamı söylüyordu.

Titrek bir el ile telefonu aldım. "Alo?"

"Aurelia! Ah canım, nasılsın?"

"İyiym," dedim titrek bir sesle, hâlâ onunla konuştuğuma inanamıyordum. "Cennette işler nasıl gidiyor?" Birden aklıma hiçbir şey gelmedi, adının ne olduğunu bilmiyordum. Ona sadece Constantine'in annesi diye hitap etmiştim. "Adı ne?" diye sordum.

"Sofia," diye dudaklarını oynattı ve yanıma, kanepeye oturdu.

"Harika, ama turistler çok fazla. Açıldığımız anda kapının önünde kuyruk oluyor, elli kişi bekliyor!"

"Vay canına, ama bu iş için iyi bir şey."

"Evet, ama kapanana kadar bütün gün çılgınlık gibi geçiyor. Beatrice bana çok yardımcı oluyor. Harika bir kız."

"Evet, bu harika."

"Ama benden bu kadar," dedi. "Senin haberlerini duymak istiyorum."

"Şey... sadece fotoğrafçılıkla uğraşıyorum. Buradan oradan çekimler yapıyorum." "Ne tür fotoğraflar, canım?"

"Düğünler, nişan fotoğrafları, etkinlikler, o tür şeyler. Seviyorum, ama son zamanlarda çok çalışıyorum."

"Oh, eminim oğlum bundan hoşlanmıyordur," dedi hafifçe gülerek.

"Aslında o da oldukça meşgul. Ama sorun değil çünkü ikimizin de odaklanacak işlerimiz var."

"Sanki birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Evet . . ." Tanrım, o kadar nazikti ki. Kapıdan içeri girdiğim anda benden hoşlandığını hissettim. Hiçbir şey yapmam gerekmedi. Koşulsuz kabul edildim. "Taormina'yı özlüyorum. Roma'yı seviyorum, ama sizin kasabanıza aşık oldum."

"Çünkü burası aşık olduğun yer," dedi sevgiyle. "Artık senin için her zaman özel olacak."

Kalbim korkuyla bir sarsıntı geçirdi, Constantine'in bunu duymuş olmasından, bu adama tamamen büyülenmiş olduğumu bu kadar açıkça belli etmiş olmaktan korktum. "Bence senin sayende de özel."

"Ah, çok tatlısın Aurelia. İkinizin tekrar ziyarete gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Ama bu sefer daha uzun kalın. En az bir ay."

"Çok isterim."

"Beni oğluma geri bağlar mısın? Seninle konuşmak çok güzeldi, canım."

"Tabii ki. Ben de." Telefonu Constantine'e geri verdim.

Telefonu aldı ve kulağına götürdü. "Ne zaman gelebileceğimize bakacağım..."

"O çok sevimli bir kadın, Con." Sesi yüksek ve netti.

Bu, Constantine'in Taormina'da ona aşık olduğumla ilgili yorumunu duyduğu anlamına geliyordu. Annesinin haklı olduğunu mu düşünecekti? Yoksa hiç önemsemeyecek miydi?

Gülümsedi. "Biliyorum, anne."

"Çalışmasını, kendi işini yapmasını seviyorum, bilirsin." "Evet, tutkusunu seviyorum."

"İş önemlidir, ama hayatındaki insanlardan daha önemli değildir. O yüzden onu ihmal etme, Con. Aradığında cevap ver. Ne yapıyorsan yap."

"Biliyorum anne."

"Tamam, seni bırakayım artık, canım.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattı.

O da görüşmeyi sonlandırdı, sonra telefonu iki avucunun arasında tuttu. "Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Nedenini hiç bilmiyorum."

"Senin benim için önemli olduğunu biliyor. Aksi halde seni eve getirmezdi."

Gözlerim onun yüzünün yan tarafına kaydı, söylediklerini kafamda tutmaya çalışıyordum. "Öyle mi?"

Yavaşça bana döndü, gözleri benimkilere kilitlendi. "Evet."

Midemdeki bahçe daha da çiçek açtı. Kelebekler ejderha büyüklüğüne ulaştı. Kalbim aniden zayıfladı. "Bunun geçici bir şey olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi." Sonra ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Ama yine de, bir noktada bunun sıradan bir şeyden daha fazlası olacağını düşünmeseydim seni buraya getirmezdi..."

7. Bölüm

AURELIA

Constantine beni aldı ve Hassler Oteli'ne götürdü. Binanın en üst katında muhteşem bir çatı barı vardı ve biz de tam kenarda, tüm Roma şehrini gören masalardan birine oturduk.

"Vay canına, şehri daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Evet, gerçekten harika." Düğmeli bir gömlek giymişti, kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve koyu renk kot pantolon giymişti. Saçını biraz farklı taramış ve çenesini tıraşlamıştı, bu yüzden çok şık görünüyordu.

İçeceklerimizi sipariş ettik ve ardından bir tabak meze, domatesli ragù soslu sıcak ekmek, yeşil zeytin ve patates cipsi getirdiler. Koltuğunda rahatça oturuyordu, arkasındaki masalar, başkan ve papa kadar güçlü olan bu adamdan tamamen habersiz insanlarla doluydu.

Cam korkuluktan dışarı bakarak şehri inceledi, sanki hepsi ona aitmiş gibi.

"Hangisini daha çok seviyorsun? Roma mı, Taormina mı?"

"Ne boktan bir soru," dedi gülerek. "Bu, anneme çocuklarından hangisini daha çok sevdiğini sormak gibi bir şey. Tabii ki ben, ama kim ona bunu açıkça söyletecek ki?"

Kıkırdadım. "Gerçekten sen olduğunu mu düşünüyorsun?" "Oh, yüzde yüz."

Şaka mı değil mi emin olamasam da güldüm.

İçkisini bitirdi. Cebinden telefonunu çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

"Tuvalete gideceğim, sonra akşam yemeğine çıkacağız."

"Tamam."

Masadan kalkıp gözden kayboldu; ben de o gitene kadar kaslı vücuduna bakakaldım.

Bu adam nasıl oldu da benim olmuştu?

Orada oturup şehrin manzarasını hayranlıkla seyrettim, kendimi çimdiklemek istedim çünkü benim gerçekliğim her kadının rüyasıydı.

suçla suçla savaşıyor, istediği her kadına sahip olabilecek bir adam, ama bana bağlı kalmaktan memnundu...

Telefonu masada titredi ve içgüdüsel olarak ona bakmak istedim. Telefonum her zaman müşterilerden gelen, fotoğraflarını isteyen ya da çekim randevusu ayarlamak isteyen mesajlarla çalışıyordu. Benim değil, onun telefonu olduğunu bilsem de gözlerim yine de oraya kaydı.

Ekranın üstündeki isim olmasaydı, hemen başka yere bakardım.

Adının yanına emoji mi koymuş?

Sonra da mesajında "Bu akşam boş musun?" yazıyordu.

Midem bulanıyordu. Sanki içkimi masanın üzerine kusacakmışım gibi. Bir dakika önce hayatın tadını çıkarıyordum, ama şimdi her şey, dinozorları yok eden meteor çarpması gibi bir anda çökmüştü. Sadece kıskanç değildim. Ben... deliye dönmüş gibiydim. Ona kızgın değildim, çünkü konuşmanın bağlamını bilmiyordum ya da neden kızın isminin emojiyle süslendiğini bilmiyordum, ama bu beni öfkeliyordu.

Suçlamalarla bunu mahvetmemem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyordu. Ona şüpheye yer bırakmamalıydım, çünkü o benim ayım, güneşim ve yıldızlarım olmuştu. Ama lanet olsun, kendimi çok kötü hissediyordum. Adının yanında lanet olası patlıcan emoji varsa, belli ki yakındılar ve o ona böyle bir mesaj atmışsa, belli ki ona benden bahsetmemişti.

Sakin ol, kızım. Lanet olsun, sakın ol...

Constantine masaya geri döndü ve oturduğunda garsona hesap istedi. Cüzdanını açıp yüz avroluk bir banknot çıkardı ve masanın üzerine bıraktı — muhtemelen bahşiş olarak. Nereye gidersek gidelim, insanların bahşiş vermediği bir kültürde bile deli gibi bahşiş verirdi.

Garson hesabı getirdiğinde, Constantine içine birkaç banknot sıkıştırdı, yüzlüğü masada bıraktı. Sonra bana baktı — ve anladı.

Zorla gülümsedim ve her şey yolundaymış gibi davranmak için tüm gücümü harcadım.

Gülümsemem oldukça kötü olmalıydı ki, kaşlarını kaldırdı. “Çok kızgın görünüyorsun.”

Yüzüm kızarmış mıydı? “Hayır, sadece açım.”

Söylediklerime hiç inanmamış gibi bana bakmaya devam etti. “Tatlım, ben yokken iki dakika içinde ne oldu? Biri sana bir şey mi söyledi?”

“Hayır, bir sorun yok...”

“Bana yalan söyleme.” Sesi bir anda sertleşti. “Ben sana yalan söylemiyorum. Sen de bana yalan söyleme.”

“Peki. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

Hadi gidelim.” “Neden bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun?”

“Çünkü istemiyorum.”

“Yani bütün gece boyunca kızgın mı kalacaksın?” diye sordu inanamayan bir tavırla. “Bana kızgın olduğun belli. Aksi halde bana söylerdin. O yüzden açıkça söyle.” Dirseklerini masaya dayadı ve bana doğru eğildi, ellerini birleştirdi.

Bunu mahvetmek üzereydim, ama o kadar delicesine kıskançtım ki düzgün düşünemiyordum. “Bir mesaj aldın.”

“Mesaj mı?” Sanki telefonunda beliren bir şeyin tüm bunlara neden olduğuna inanamıyormuş gibi konuştu. Parmağıyla ekrana dokundu ve en üstte Lila’nın mesajı vardı... patlıcan emojileriyle birlikte. “Ah, şimdi anladım.”

“Bu emojiler de neyin nesi?” Sormamalıydım, ama sözler ağzımdan çıkmadan önce kendimi durduramadım.

Hafifçe sırıttı. “Onda sakso fetişi var. Ve bu konuda oldukça iyi.”

Gerçekten midem bulanacaktı.

“O ve ben uzun süredir ara sıra görüşen, seks için bir araya gelen bir ilişki yaşıyoruz.”

“Oh.” Telefonunu alıp uçurumdan aşağı atmak istedim.

Yüzümü inceledi. “Tatlım, cevaplarını duymak istemiyorsan soru sorma.” Mesaj kutusunu açtı ve konuşmalarını okuyabilmem için bana doğru çevirdi.

Ona bakmaya devam ettim, mesajlara bakmadım. “Bana göstermene gerek yok.”

“Saklayacak hiçbir şeyim yok.” Bana bakmam için parmaklarıyla masaya vurdu. “Taormina’da tanıştığımızda ona senden bahsetmiştim.

Bana mesaj atıp buluşmak istedi, ben de ona biriyle görüştüğümü söyledim.”

Hâlâ çok utanıyordum, ekrana bakamıyordum. “Tatlım, bak.”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Gizliliğini ihlal etmeyeceğim.”

“Mahremiyet isteyen tek insanlar, saklayacak bir şeyleri olanlar. Açıklığa kavuşturma ve açıklama fırsatını seviyorum, çünkü onurlu bir hayat yaşıyorum. Bana ne istersen sor, sana anlatırım. Şifrem 2425. Ne zaman istersen telefonuma bakabilirsin. Beni rahatsız etmez.”

“Ama bu, sana güvenmediğim anlamına gelmez mi?”

“Bana güvenmiyorsan ya da kendini güvende hissetmiyorsan, bu tamamen benim suçumdur. Eğer böyle hissediyorsan, o zaman ben batırdım demektir. Kimsenin sana bu argümanı sunmasına izin verme, çünkü bu sadece zihin oyunudur. Onları hile yapmakla suçladığın anda, yalan söyleyen ve gizlice hareket eden onlar olmasına rağmen, seni suçlu gibi hissettirirler. Telefonlarını görmek istediğin anda, bakmak istediğin için sana pislik biri olduğunu söylerlerse, o zaman saklayacak bir şeyleri vardır. Çünkü dürüst herhangi bir kişi, sana ne kadar dürüst, sadık ve bağlı olduğunu gösterme fırsatını kaçırmaz.”

“Sanki... aldatılmış gibi konuşuyorsun.”

“Aldatılmadım,” dedi sakın bir sesle. “Ama eski kayınbiraderim kız kardeşime her türlü numarayı çevirdi ve o da beni dinlemedi. Şimdi o bekar bir anne ve o adam kim bilir ne yapıyor.” Telefonu önüne koydu, sonra koltuğuna yaslandı. “Aldatanları ve yalancıları nefret ediyorum. Hayatları mahvediyorlar.”

Tekrar telefona baktım ve geri kaydardım. Bir ay önce ona mesaj atmış. Teklifin için teşekkürler, ama artık bir sevgilim var.

Öyle mi? Bana ondan bahset.

Hiç cevap yazmadı.

Sonra kız az önce, birdenbire ona tekrar mesaj attı.

Telefonu masanın ortasına geri koydum ki alabilsin.

"Sanırım bugün mesaj attı çünkü artık ilişkinin bittiğini düşündü." Telefonu aldı, bir mesaj yazıp gönderdi ve sonra telefonu tekrar önüne koydu. İlişkimiz ciddiye bindi ve ona deli gibi aşığım. Bana bir daha mesaj atma.

Utanmış hissettim ama utançtan çok rahatlamıştım. Enzo'dan kaynaklanan hafif bir travma yeniden su yüzüne çıkmıştı. "Özür dilerim..."

"Sakin özür dileme." Elini uzattı. "Telefonunu ver."

Birkaç kez gözlerimi kırptım, sonra çantamdan telefonu çıkarıp ona uzattım.

Telefonunu aldı ve ikisini masanın üzerine yan yana koydu. Ne yapacağını hiç bilmiyordum.

Sonra onun konumunu benimle paylaştığını gördüm ve benim telefonumun da konumumu onunla paylaşmasını sağladım.

Telefonu bana geri verdi. "Gitmeye hazır mısın? Açlıktan ölüyorum." "Evet... ben de."

Koridoruna adım attığımızda durdum.

"Bunlarla daha fazla yürürsem ölürüm." Eğilip stilettolarımın küçük kayışlarını çözdüm. Çok şirindiler, siyah ve ışıltılıydılar, ama tanrım, deli gibi acıtıyorlardı.

Aniden yerden kaldırıldım, sanki o bir mağara adamıymış gibi kollarının arasına alındım ve sonra elbisemin altından kığım görünür halde beni koridordan taşıdı. "Bu da olur."

Beni yatak odasına taşıdı. Medusa kanepede çoktan uykuya dalmıştı, ama o beni içeri taşıdığı anda yanıma geldi. Normalde yaptığı gibi ona ilgi göstermek için durmadı. Beni yatağın kenarına götürdü ve tangamı çıkarmadan önce beni yatağın üzerine bıraktı.

Hemen konuya girdi.

Gömleğinin düğmelerini açıp yere attıktan sonra bacaklarımı omuzlarına asarak yukarı kaldırdı. Sonra kot pantolonunu çözdü ve dizlerine kadar indirdi. Kocaman

ellerimle beni doğru pozisyona getirdi ve içime girdi, daha derine doğru ilerlerken içimdeki tüm boşluğu doldurdu.

En sonuna ulaştığında, başka hiçbir erkeğin bana veremediği o dolgunluğu hissettiğimde nefesim kesildi.

Parmakları boynumun arkasına dolandı ve beni sıkıca kavradı, hızlı ve düzenli bir şekilde içime girmeye başladı, gözleri sahiplenici ve çılgınca bakıyordu, sanki eski bir seks partnerimin telefonuma mesaj attığını gören kişi oymuş gibi. Diğer koluyla bacağıma sabit tutarken, başparmağını dilimin üzerine kaydırды. "Sen varken neden başka birini isteyeyim ki?"

Bölüm 8

AURELIA

Duştan çıktığında aceleyle giyindi. "Pazar günü boş musun?"

"Sabah çekimim var." "İptal et."

"Pardon, ne dedin?"

"Pazar günü Papa özel bir ayin düzenliyor. Senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Sen... davet edildin mi?"

"Evet."

Bu tür etkinliklere sadece dünya liderlerinin davet edildiğini sanıyordum. "Şey . . . emin misin?"

"Davet edildiğimden mi eminim?" diye sordu hafif bir sırıtışla. "Evet, oldukça eminim."

"Hayır, benim de seninle gelmemi istediğinden emin misin?" "Elbette."

"Ne... ne giyeceğim?" "Siyah giyin, o zaman sorun yok."

Heyecandan ve tam bir dehşetten patlayacak gibi hissediyordum.

"Neden bu kadar gerginsin?"

"Çünkü *karşımızdaki lanet olası papa.*"

Gülerek saatini takıp tokayı kapattı. "O da herkes gibi bir insan, tatlım."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Şey, benim görevlerimden biri de onu korumak."

"Kendi güvenlik ekibi yok mu?"

"Var, ama sana göre onlara istihbaratı kim veriyor?" diye sordu, sonra bir tişört giydi. "Ve sence insanlar onunla uğraşmaya korkmalarının sebebi kim?" Başparmağını göğsüne dayadı. "Ayrıca o benim amcam."

"Ne?"

"Çok, çok uzak bir akrabam," dedi. "Ama Roma aileleri böyledir... her zaman birbirleriyle bağlantılıdır." "

"Tanrım."

"Tatlım, fazla kafana takma. Ne iş yaptığımı biliyor ve yine de beni seviyor, o yüzden seni de kesinlikle sevecektir." Bana doğru geldi ve dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Gitmem gerek. Cumartesi gecesi gel de sabah birlikte ayine gidelim." Kızımı şapladı. "Hoşça kal, tatlım."

"Hoşça kal."

Alışverişe çıktım ve ayine giymek için mütevazı bir siyah elbise ve bir ceket buldum. Elbise ayak bileklerime kadar uzanıyordu ve şimdiye kadar aldığım en muhafazakar kıyafetti. Ama en son istediğim şey Constantine'i utandırmaktı. Neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen elbiselerimi tercih ettiğini biliyordum, ama bu muhtemelen dini bir bayramdaki ayin için daha uygun olacaktı.

Cumartesi gecesi motosikletimle oraya gittim ve her zamanki gibi beni kapının önünde karşıladı. Beni her zaman dizlerimin titremesine neden olan o çocuksu gülümsemesini takınmıştı. Gözleri sanki Noelmiş gibi parlıyordu... ve ben de ağacın altındaki en büyük hediye idim.

Enzo ile birlikteyken bile, bana hiç böyle bakmış mıydı, emin değildim.

"Merhaba, tatlım." Constantine beni öptü, sonra çantamı elimden aldı. "Hiç araba kullanmayı düşündün mü?"

"Eskiden sürerdim," dedim, onunla birlikte yürürken. "Ama her randevuma geç kalıyordum. Yani, kelimenin tam anlamıyla her birine."

Kıkırdadı ve benimle birlikte içeri girdi. "Onun üzerinde dolaşırken çok sevimli görünüyorsun, ama buraya her geldiğinde endişeleniyorum."

"Bir şey olmaz, Constantine."

"Şoförüm seni gitmen gereken her yere götürebilir."

Kulağa ne kadar saçma gelse de, bunun ciddi bir teklif olduğunu biliyordum. "Ben iyiyim."

"Rocco akşam yemeğine geliyor. Bir *arkadaşını* da getiriyor. Sorun olur mu?"

"Tabii ki olur." Evine birini davet etmek için benden izin almasına gerek yoktu. "Arkadaşın kim?"

Omuz silkti. "Herhangi biri olabilir."

"Yarın ayine gelecek mi?" "Evet."

"Sence bu arkadaşını da getirir mi?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Papa ile ayin, daha çok ciddi bir ilişki türüne uygun bir etkinlik."

Bizi ciddi bir ilişki olarak tanımlamasını duymak hoşuma gitti. Kartlarını göstermekten korkmaması, oyun oynamaması, beni tahmin etmeye zorlamak yerine bana durumunu açıkça söylemesi. Çoğu erkek, bir etiket yapıştırmak zorunda kalana kadar olayı olabildiğince rahat tutmaya çalışır. Constantine öyle değildi... en azından benimle.

Yatak odasına vardık.

"Giyecek bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Evet." Çantamdan elbiseyi ve ceketı çıkardım ve dolaba astım.

Onlara baktı, kaşını kaldırdı ve sonra bana baktı. "Bunu mu giyeceksin?"

"Nesi var?" "Rahibe gibi görünüyorsun."

"Şey, karşımızdaki papa. Vatikan'da katı bir kıyafet kuralı var." "Tabii, ama bu elbise ayak bileklerine kadar uzanıyor. Bir de ceket mi?"

Dışarı

derece sıcaklık var."

"Elbisenin kolları yok ki—"

"Sadece omuzlarını örtmen gerekiyor, bütün kolunu değil."

"Bak, uygun bir şey bulmak için çok zaman harcadım, o yüzden bunu giyiyorum. Kabullen."

O sırtıttı. "Peki, Rahibe."

Koluna şakacı bir şekilde vurdum.

"Daha önce hiç rahibeyle yatmamıştım... Bu bir ilk."

"Oh, kes sesini," dedim ve gülmemeye çalışarak ona tekrar vurdum.

"Peki, telafi etmek için, bu gece seksi giyinmeni istiyorum. Bolca popomu ve göğüslerimi göster."

"Arkadaşının önünde göğüslerimi sergilememi mi istiyorsun?" "Evet. O göğüslerle gurur duyuyorum."

Gözlerimi devirdim ama söylediklerinde sevimli bir yan vardı.
"Rocco'nun en iyi arkadaşın olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır."

"Değil mi?" diye şaşkınlıkla sordum. "O zaman ne?" "Ne demek ne? O Rocco." "Tamam... en yakın arkadaşın mı?"

"Ne önemi var ki?" diye sordu.

"Önemli değil. Ama bence o senin en iyi arkadaşın, ama sen nedense onun en iyi arkadaşın olduğunu söylemiyorsun."

"Çünkü erkekler öyle konuşmaz, tatlım."

"Ne zamandan beri çoğu erkek gibisin?" diye sordum.

Bir mesaj geldiğinde telefonunu çıkardı. "Aşağıda. Kızın adı Becca."

"Tamam, gidip üstümü değiştireyim." Kalan eşyalarımı onun dolabına astım ve sütyen giymek zorunda kalmamak için göğüs kısmında meme uçlarımı gizleyen küçük bir astarı olan siyah bir elbise buldum. Elbisenin bir tarafı diğerinden daha yukarı çıkıyordu, bu da sol bacağımdan daha çok sağ bacağıma gösteriyordu. Elbiseye uyması için siyah topuklu ayakkabılarımı giydim ve gecenin on beşinci dakikasında ayaklarımın beni öldürmemesi için Constantine'den beni aşağıya taşımasını isteyecektim.

Hazırlandığımda, bana bakakaldı. Bana sertçe baktı. "Seni götünden sikmek için sabırsızlanıyorum, tatlım."

Ne dediğini duydum ama tek kelimesini bile kafama takmadım. "Pardon ... ne dedin?"

O kendini beğenmiş sırıtiş dudaklarına yayıldı. "Beni duydun."

Akşam yemeğimizi, villanın ana bölümünden uzakta, bahçenin derinliklerinde, mükemmel bir şekilde bakımlı bir bahçenin içinde, dış dünyadan gizlenmiş terasında yedik. Gökyüzü kararmıştı, ama dış mekan aydınlatması ortamı oldukça aydınlık hale getiriyordu.

Akşam yemeği yedik, şarap içtik ve konuşmanın çoğunu Rocco ile Constantine yaptı. Becca sessizdi, ama Rocco'ya karşı çok samimiydi, eli ya kolunda ya da masanın altında bacağındaydı. Ona yaslanma şeklinden bunu anlayabiliyordum.

Konu ayine geldi. "Aurelia'nın yarın giymek istediği elbiseyi görmelisin," dedi Constantine. "Lanet olası bir rahibe gibi görünüyor."

Başımı salladım. "O lanet olası *papa*. Rahibe gibi görünmen gerekiyor." Rocco kıkırdadı. "Yarın onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Tuvalet nerede?" diye sordu Becca.

Constantine parmaklarını ağzına koydu ve hızlıca ısıklık çaldı. Personelden biri, o ısığın ne anlama geldiğini biliyormuş gibi yanımıza geldi. "Becca'yı tuvalete götürür müsün? Yol tarifi vermek çok karmaşık."

Becca personel üyesiyle birlikte ayrıldı ve geriye sadece üçümüz kaldık.

"Becca gerçekten çok güzel," dedim.

"Evet," dedi Rocco, net bir cevap vermekten kaçınarak. "Siz birlikte misiniz yoksa...?"

Omuz silkti. "Sadece bir ilişki. Bazen görüşüyoruz, bazen görüşmüyoruz." Şarabından bir yudum aldı. Constantine'den çok daha kapalı biriydi. Çok az konuşuyordu. Neredeyse hiç duygu göstermiyordu.

"Constantine'e senin en iyi arkadaşı olup olmadığını sordum, o da buna bir isim vermek istemediğini söyledi."

Rocco sanki gülmek üzereymiş gibi kaşlarını çatı, sonra Constantine'e baktı. "Bu doğru mu?"

Constantine elini masanın altından bacağıma uzattı ve şakacı bir şekilde sıktı. "Beni zor durumda bıraktığın için teşekkürler, tatlım."

Rocco ona bakmaya devam etti. "Soruma cevap ver." "Tabii ki sen benim en iyi arkadaşımın," dedi. "Tanrım."

Rocco bakışlarını bana çevirdi. "Bana kaç kez en iyi arkadaş olduğumu söyledi, biliyor musun?"

"Sadece kız arkadaşımın önünde korkak gibi görünmemeye çalışıyorum," dedi Constantine başını sallayarak. "Tanrım."

"Bence ona en iyi arkadaşın demen çok tatlı." Elim masanın altında, kasıtlı olarak onun hassas bölgesine yakın bir yere, uyluğuna gitti.

"Öyle mi?" Constantine sırtarak sordu.

"Evet."

"O zaman spor salonunda bir kez birlikte duş almıştık," dedi.

Rocco yüksek sesle güldü. "Vay canına, ona bunu gerçekten anlatacak mısın?"

"Ooh, *her şeyi* bilmek istiyorum." Duşta birlikte iki seksi çıplak erkek. Vay canına.

"Yıllar önceydi," dedi Constantine. "Birlikte spor yapıyorduk, ama bir tanesi hariç tüm duşlar bozuktu, o yüzden..." Suçlu bir şekilde omuz silktili. "Her yerde duş başlığı olan odalardan biriydi."

"Hapishanedeki gibi mi?" diye sordum inanamadan.

"Evet," dedi gülerek. "Öyle de denebilir." "Aman Tanrım, bu çok seksi."

Constantine bu yorumdan hiç de rahatsız olmadı ya da kıskançlık göstermedi. "Evet, o olaydan sonra kesinlikle en iyi arkadaş olduk."

"Bunu başarabilmek ve hâlâ birbirimizle konuşabilmek için öyle olmak zorundaydık," dedi Rocco.

"Ve birbirimizle yatmamak için." İkisine bakarken sırttım.

"Con çok yakışıklı bir adam ama benim tipim değil," dedi Rocco, şarabından bir yudum daha almadan önce.

"Becca şanslı bir kadın, ama evet, ben kesinlikle seni tercih ederim." Parmakları elbisemin altından kayarak iç çamaşırlarıma doğru ilerlemeye başladı. "O kalçalar ve göğüsler... ve o gözler öldürücü."

"Gözler mi demek istedin?" diye alay etti Rocco. "Yoksa başka bir şey mi ..."

Constantine gözlerini devirdi ama alayına karşılık vermedi.

Ben yokken benim hakkımda konuştuklarından emindim, ama bu beni rahatsız etmiyordu. Constantine vücudumu ve samimiyetimizi anlatan her ayrıntıyı paylaşırsa bile, yine de beni rahatsız etmezdi.

Becca tuvaletten döndü. "Ben yokken ne hakkında konuştunuz?"

"Constantine ve Rocco'nun birlikte duş aldığı zamanı," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve önce Constantine'e, sonra da Rocco'ya baktı. "Fotoğraf falan var mı...?"

Araba, Aziz Petrus Bazilikası'nın önüne yanaştı ve Constantine arka koltuktan inmeme yardım etti. Muhafazakar kıyafetime rağmen, kıcıma biraz hacim kazandırmak için yine de çok yüksek topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Burası tamamen parke taşlıydı, bu yüzden bacağımı kırmadan yürüyebilmek için Constantine'in koluna tutunmam gerekiyordu. Beni buraya taşıyıp, ayine katılmak için gelen tüm izleyicilere popomu gösteremezdi.

Bazilikaya ayrı bir girişten yönlendirildik ve içeri girmeden önce sıraya girdik. Daha önce bir turla bazilikaya girmiştim, ama bu çok uzun zaman önceydi ve dünyanın her yerinden gelen binlerce turistle doluydu.

Bu, o zamanki gibi bir etkinlik değildi.

Constantine, kolunu belime dolayarak yanımda durdu.

Önümüzdeki sırada tanıdıklarımı gördüm: İngiltere başbakanı, ABD başkan yardımcısı, Fransa cumhurbaşkanı, tatil için buraya kadar gelmiş insanlar.

Kendimi tamamen yabancı hissettim. "Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım."

Sırtımı okşamaya başladı. "Konuşmayı ben yapacağım, tamam mı?" Beni kendine yaklaştırdı ve şakaklarımı öptü. "Sen sadece orada dur ve güzel görün."

İnsanlar tek tek içeriye alınıyordu, muhtemelen tören başlamadan önce papa ile bire bir görüşmek için.

Bu sırada olduğuma hiç inanamıyordum.

Sırada başbakan vardı, ondan kısa bir süre sonra da Amerika Birleşik Devletleri başkan yardımcısı.

"Ona senden bahsettim."

"Kime?" diye sordum. "*Papa'ya*

mı?" "Amcama senden

bahsettim." "Ne dedin?"

"Biriyle tanıştığımı. Adını söyledim. Benim için mutlu olduğunu söyledi." Fransa cumhurbaşkanı

bazilikaya girdikten sonra bir adım attı. "Tahmin edebileceğin gibi, o pek konuşkan bir adam değildir."

"Başka ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Çoğunlukla iş hakkında."

"Yani, ne iş yaptığını biliyor mu?"

Başını salladı.

"Peki... bunu destekliyor mu?"

"Kilise ile devletin ayrıldığını anlıyor. Ve onu ve halkını bu dünyadaki kötü güçlerden koruyan bir imparator olmasaydı, papa olarak özgürlüğüne sahip olamayacağını da anlıyor. Kısacası, ben ellerimi kirletiyorum ki o ellerini yıkamak zorunda kalmasın."

Güvenlik görevlilerinden biri bize ilerlememiz için işaret etti.

"Gösteri zamanı." Elimi tuttu ve benimle birlikte içeri girdi, sonra bazilikanın gölgesi üzerimizi kapladı ve hava tenimde serin bir esinti yarattı. Topuklarımın altındaki fayansların sertliğini hissettim, tüm kanımın dehşetle kalbime hücum ettiğini hissettim.

Önümde, güzel cüppesi ve şapkasıyla duran, gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak gülümseyen papayı gördüm. Arkasında, aşağıda Petrus'un mezarının tam üzerinde, siyah ve altın rengiyle kaplı sunak vardı.

Papa Zephyrinus, Constantine'in elini tutmak için elini uzattı. "Oğlum, nasılsın?"

Constantine elini sıkıca tuttu. "Merhaba, Peder. Bu Aurelia." Elini bana uzattı.

Neredeyse yüzüne karşı nefesim kesilecekti. Papa bana elini uzattı ve hayatım boyunca hiç bu kadar şaşkına dönmemiştim.

Sanki etkileşimde bulunduğu herkesin, kendisiyle Tanrı arasındaki bağdan etkilenmesine alışkınmış gibi gülümsemeye devam etti.

Sonunda elini tuttum.

Diğer elini benimkinin üzerine koydu. "Tanrı seninle olsun, Aurelia."

Elim onun eliyle sarılmışken, ne diyeceğimi bulmak için bir saniye durdum. "Sizinle de, Peder."

Constantine'i kutsamadan önce beni kutsadı.

Constantine elimi tuttu ve bizi en ön sıradaki koltuklarımıza götürdü. Binlerce sandalye, bazilikadan dışarıdaki meydana açılan kapıya kadar uzanıyordu. Rocco da dahil olmak üzere insanlar çoktan oturmuştu.

Oturduk ve bu çok iyi bir zamanlamaydı, çünkü heyecandan bacaklarım tutmak üzereydi.

"Harika idare ettin." Constantine'in eli uyluklarıma kaydı.

"Sanırım bu elimi bir daha asla yıkayamayacağım..." Dokunduğu ele baktım, parmak uçlarım sanki bana elektrik akımı vermiş gibi uyuşmuştu. Lanet olası papa tarafından kutsanmıştım. O kutsama sayesinde bir uçak kazasından bile sağ çıkabileceğimi hissettim.

O kıkırdadı. "Lütfen yıka..."

Ayin bittiğinde herkes koltuklarından kalkıp sohbet etmeye başladı.

Constantine herkesi tanıyordu. Ve sadece yüzeysel olarak değil, yakından tanıyordu. İngiltere başbakanına çocuklarını sordu, Galler Prensi'nin yanına gidip birkaç dakika futbol hakkında konuştu, Danimarka prensiyle yeni piyasaya sürülen bir kumar uygulaması hakkında konuştu... İnanamıyordum.

Sonra başka bir adam yaklaştı ve onun diğerlerinden farklı olduğunu hemen anladım. Gözlerindeki bakışta, tavırlarında, etrafındaki havada bir şey vardı.

Tıpkı Constantine gibiydi.

Constantine'in önünde durduğunda elini sıkmadı, ama düşmanca da görünmüyordu. Selamlaşma, nezaket sözleri ya da spor hakkında konuşma yoktu. "Vladimir bende." İtalyanca konuşuyordu ama belirgin bir Fransız aksanı vardı. "Onu getirdim ve takas için hazır."

Vladimir, beni neredeyse öldürttüren operasyonu yöneten adam. Constantine'i gerçek zamanlı olarak çalışırken izleyerek, ilk kez böyle bir konuşmaya tanık oldum. Benim yanımda telefon görüşmeleri yapardı, sokakta hayatımı kurtarmıştı, ama onun böyle biriyle etkileşime girdiğini hiç görmemiştim.

"Teşekkürler, Luca."

"Arkadaşlarını yakınında tut, ama müttefiklerini daha da yakınında tut." "Arkadaşlar ve müttefikler aynı şey değil mi?"

Başını hafifçe salladı. "Hiç de değil." Sonra ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı ve meydana açılan kapıya doğru yöneldi.

"O kimdi?" Onun bir başkan, diplomat ya da senatör olmadığını biliyordum.

"Beşinci Cumhuriyet'in ilk Fransız İmparatoru."

Demek haklıydım, o Konstantin'di.

Bana döndü. "Gidelim. Yapmam gereken işler var."

CONSTANTINE

Ona mesaj attığımda saat sabahın üçüydü. Başıma gelen onca şeyden sonra Vladimir'le başa çıkmaya hazırlanmak için sakinleşememiştim. Eve gitmişim ama çalışma odamda oturmuş, intikamımı alamamışım gibi kalbimi çarptıran öfkenin esiri olmuşum. Şimdi onun apartmanının önünde Range Rover'ımın içinde oturuyordum. Tatlım?

Sürpriz bir şekilde, üç nokta belirdi ve ardından bir mesaj geldi. İyi misin?

Evet.

O zaman sorun ne?

Kapısına gidecektim ama gece yarısı onu korkutmak istemedim. Bunun beni pislik gibi göstereceğini biliyorum ama sadece seni sikip eve gitmek istiyorum. Konuşmak istemiyorum. Bazen sakinleşmeme yardımcı olan tek şey bu. Ve bu gece şiddet, öfke ve o kadar çok adrenalinle doluydu ki

kalbim bunu sistemimden atamıyordu. Bir genelevde dururdum, ama bu günlerde sikimi almak istediğim tek bir kadın vardı.

Noktalar belirdi ve bir sürü soru bekledim. Ama sonra hızlı cevabı geldi. Kapı kilitli değil.

"Evet." Range Rover'ı sokağa bıraktım, merdivenlerden onun katına çıktım ve dairesine girdim. Işıklar sönmüktü çünkü açma zahmetine girmemişti. Yatak odasına gittim ve onu yatakta çıplak buldum, yorgan bir kenara itilmişti, gözleri uykulu görünüyordu, sanki mesaj attığımda baygın gibi uyuyakalmış gibiydi.

Onu görünce sikim sertleşti ve rekor hızda kıyafetlerimi çıkardım. Küçük yatağa katıldım, üstüne çıktım, onu istediğim gibi eğdim ve sonra güzel bir kadının sıcak bedenine daldım. İçine her girdiğimde cildinin yumuşaklığını hissettim, birkaç dakika önce uyurken ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Onu normalde yaptığım gibi öpmedim, sadece sert ve hızlı bir şekilde siktim, kalçalarım bir motorun pistonu gibi çalışıyordu.

O, normalde çıkardığı o uzun inlemelerden biri değil, bir iniltiyle boşaldı, muhtemelen hala yarı uykulu olduğu için. Sanki sabah seksi gibiydi, tam olarak orada olmadığı, rüya gibi bir durumda olduğu için aynı coşkuyla tepki vermediği zamanlar gibi.

Dairesinin önünde otururken zaten hazırdım, bu yüzden bitirmem fazla zaman almadı, küçük vücudunu tohumumla doldurdum, terim ve tahrikimle adrenalinimi boşalttım, kadınımın bacakları arasında huzur bularak şiddetli bir geceyi sonlandırdım.

İşimi bitirdiğimde yanına uzanmadım. Hemen çekildim ve eve gidebilmek için giysilerimi giydim.

O duvara döndü, çarşafı omzuna çekti ve hemen tekrar uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Giyinmeye devam ederken onu izledim, bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi.

Sırıtarak odadan çıktım. "İyi geceler, tatlım."

O da bir şey söylemedi; demek ki gerçekten uyuyordu.

Bölüm 9

CONSTANTINE

Rocco ve ben, yanımızda birkaç adamla birlikte villaya girdik, geri kalanlar ise dışarıda ve Tapınak'ta kaldı, biz hazır olduğumuzda harekete geçmeye hazırdılar. Luca, adamlarının Vladimir'i tuttuğu adresi bana mesajla göndermişti. Tek yapmam gereken, onu kreşten bir çocuk gibi almaktı.

"Karşılığında hiçbir şey istemedi mi?" Rocco, çift kapıdan geçip girişe adım attığımızda sordu.

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

"Ona simbiyotik bir ilişkinin karşılıklı olarak faydalı olacağını söyledim. Her şeyi tek başına yapamazsın."

"O, işlerini tek başına yapan türden bir adama benziyor."

Bir sonraki kapıya yaklaştık ve Vladimir'i tahta bir sandalyeye bağlanmış halde bulduk; kaçmaya çalıştığı için yüzü çoktan fena halde dövülmüştü — ya da Luca onu sevmiyordu.

Luca'nın adamlarından bir düzine oradaydı, hepsi de Vladimir'in kampından biri onun yerini biliyorsa diye otomatik silah taşıyordu. "Teşekkürler çocuklar," dedim. "Bundan sonrasını biz hallederiz."

Bir adam yanıma gelip bir fotoğraf çekti. "Teslimat tamamlandı." Sanki yemek dağıtım şoförü gibi, işler ters giderse ve suçu ona atmaya çalışırsam diye Luca'ya göndermek üzere bir makbuz aldı. Hepsi gitti ve geriye sadece üçümüz kaldık.

Bir sandalye çekip Vladimir'in karşısına oturdum.

Yere bakıyordu, bana bakmaya korkuyordu... ya da beni görmezden gelecek kadar aptaldı.

"Nasıl olacağını biliyorsun, Vladimir. Yapacak çok işim var ve bunu çabucak halletmek istiyorum. Peki, nasıl halletmek istersin? Cevabımı almadan önce seni gözyaşlarına boğmam mı gerekiyor, yoksa şimdi itiraf mı edeceksin?"

Gözleri yere sabitlenmişti, ama titremeye başlamıştı. Muhtemelen bilinçli bir hareket değildi, tüm sinir uçlarının kontrol edilemez bir seğirmesiydi. O kadar solgun görünüyordu ki, altını ıslatacak gibi bile duruyordu.

"Unutma ki potansiyel kurbanlarından biri benim kadını ve bunun için adalet arıyorum."

Rocco, içinde tüm aletlerin bulunduğu çantayı açtı; yüzüne yapışması için benzinle karıştırılmış jöle, pense ve tornavidalar, tırnaklar için bambu filizleri, testislerine vuracak çekiç.

"Sikini keserek mi?"

"Ben... ben konuşmayacağım."

"Öyle mi?" dedi Rocco. "Güzel, günümü güzelleştirdin." Bir çekiç kapıp havada döndürdü, sonra tekrar yakaladı.

"Evet, Rocco bu işleri çok sever. M16'da çalıştığı süre boyunca pek çok şey öğrenmiş."

"Sen... aileme zarar vermezsin. Yani... beni konuşturamazsın."

Bu, benim asla sahip olamayacağım bir kozdu, tüm bu işlemleri daha hızlı halletmemi sağlayacak bir koz. Ama ne olursa olsun, asla o seviyeye inmezdim, çünkü ben onlardan daha iyiydim. "Rocco, bunu ben halledeceğim."

"Hadi ama," dedi. "En iyi malzemelerimi getirdim."

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Ben işimi bitirince onunla oynamana izin veririm. Pantolonunu kes ve jöleyi bana ver. Önce taşaklarını yakacağım."

Diğer odaya geçip telefonu açtım. "Onu konuşturmayı başardım. Herkesi mesajla göndereceğim adrese gönder. Orada buluşuruz."

Odaya geri döndüm ve Vladimir'i pantolonsuz, sandalyeye çökmüş, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış halde buldum. "Oraya gidip baskın yapacağım," dedim Rocco'ya. "İşin bittiğinde Pantheon'da buluşalım."

"Oh, biraz zaman alacak." Duvara yaslanmış bir golf sopasını aldı ve bileğinde döndürdü.

“Ben... ben söylemiştim söylemiştim ne ne söylemiştim biliyordun bilmek dedi nefes nefese dedi.

“Ve bunun için teşekkür ederim,” dedim. “Ama kadınıma dokundun, yani eğlence henüz bitmedi.”

“Sana her şeyi anlattım!”

Onu görmezden geldim ve Rocco'ya baktım. “İyi bir şey yap, tamam mı? Çünkü bu iş benim olmalıydı... ama görev çağırıyor.”

“Bitmeden onun aletini keseceğim, merak etme.”

“Bilmek istediğin her şeyi anlattım!”

“Teşekkürler,” dedim. “Orada görüşürüz.”

Tesisi bastık, ama kurtaracak kimse yoktu. Kurbanlar çoktan ceset olmuştu ve ölülerin çoğu yakılmıştı, bu yüzden ailelere teslim edilecek kalıntı kalmamıştı. Oradaki her pisliği, elli kişiyi de topladık. Bunların yaklaşık bir düzinesi güvenlik görevlisiydi, bazıları ameliyatları yapan hemşire ve doktorlardı, geri kalanı ise diğer işleri yapan personeldendi.

Hepsini bir araya topladık, aralarında bir avuç kadın vardı. Birkaç tanesi de doktordu.

“Kızlar hariç herkesi minibüse bindirin.”

Erkekler sürüklenerek dışarıya park edilmiş minibüslere bindirildi. Kızlar ortada bir grup halinde bırakıldı.

Suçları ne olursa olsun kadınları öldürmezdim. Bu, ilkelerime aykırı geliyordu ve ellerime bulaştırmak istemediğim kan vardı. Bunun cinsiyetçi olduğunu tamamen kabul ediyordum, çünkü kadınlar da erkekler kadar kötü olabilirdi, ama bunu yapamazdım.

Ama bu onları serbest bırakacağım anlamına gelmiyordu. “Polise burada olduklarını haber verin. Gidelim.” Hepsi bileklerinden ve ayak bileklerinden kelepçelenmiş, yere yapışmış durumdaydı. Adamlarımdan birkaçı, binada kaçırdığımız ve tutukluları serbest bırakabilecek kimse olmadığından emin olmak için geride kaldı. “Müebbet hapis cezanızın tadını çıkarın, hanımlar.”

Panteon'un dışındaki meydana çıkan farklı sokakları kapattık. Seyirciler izlemeye davetliydi, ancak yanlış zamanda yanlış yerde bulunan biri olması ihtimaline karşı yaklaşımlarına izin verilmedi.

Mısır taşından yapılmış sütunlara sahip antik binanın dışındaki parke taşlı zemine kırk kadar adam bırakıldı. Sayım yapıldıktan sonra, palanga sistemlerini çıkardık ve infazları hazırladık.

Elleri ve ayakları bağlı olan mahkumların tek yapabildiği, orada yatıp altlarına işemek, ağlamak ya da birbirlerini teselli etmeye çalışmaktı.

Ayakta durup, adamlarımın kırk iki ilmek hazırlamasını izledim.

Telefonum çaldı ve önemli bir arama olmadığından emin olmak için isme baktım — ya da Aurelia'dan gelmediğinden.

Arayan Başkan Barsetti'ydi.

O zaten biliyordu.

Telefonu açtım ve konuşmadım.

"Aklını mı kaçırdın, Constantine?" "Sence bu işi neden aldım?"

"İnsanlar izliyor."

"İyi. Roma'nın düşmanları, Roma Cumhuriyeti'ne karşı gelince ne olacağını görsünler."

"Constantine..."

"Saygısızlık etmek istemem ama bu senin yetki alanın değil, Crow. Benim. Ben şehrimi böyle yönetiyorum. Fareleri kanalizasyona geri kaçırmak için böyle yapıyorum. Halkımı böyle koruyorum. Taktiklerimi beğenmeyebilirsin, ama turistlerin gelmeye devam etmesinin, insanların sabahın ikisinde sokaklarda dolaşmasının sebebi benim—çünkü o sokakları güvende tuttuğumu biliyorlar. Senden duymam gereken tek şey *lanet olası bir teşekkür*." Telefonu kapattım.

Rocco yanıma geldi. "Barsetti mi?"

"Evet."

"Aşacaktır." "Vladimir?"

"Kan kaybından öldü. Onu sardım ve çöp konteynerine attım."

"İyi."

Adamlar o pislikleri yakalamaya ve boyunlarına ilmekleri sıkmaya başladılar. Bazıları direnmeye çalıştı, ama tek yapabildikleri sümüklü böcek gibi kıvranmaktı. Çoğu hayatları için yalvardı, merhamet diledi.

Hiçbir şey hissetmedim.

"Başka kimse var mı?" diye sordu.

"Birkaç kız var. Onları polise bırakalım." O da onaylayarak başını salladı.

Kırk ikisi de havaya kaldırıldı ve ayakları yerden ayrıldığı anda boğulmaya başladılar. Tekmeliyor, sallanıyor, hayatta kalmanın imkânı yokken boşuna hayatta kalmaya çalışıyorlardı.

Hepsine baktım — sanki ağaca asılı Noel süsleri gibi.

Çoğu bir dakika içinde ya da daha kısa sürede öldü, ama bazıları daha uzun süre dayandı, yüzleri morardı ve ipin kopması umuduyla şiddetle sallanmaya başladı. Sonra geriye tek bir adam kaldı... lanet bir hamamböceği gibi.

Nefes aldım, bu durum devam ettikçe sıkılmaya başladım.

Rocco kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gerçekten elinden geleni yapıyor, ha?"

İlerledim, kot pantolonumun arkasından silahımı çıkardım ve Pantheon'un taşını isabet ettirip zarar vermemeye dikkat ederek gözlerinin arasına nişan aldım. Tetiği çektim, hedefi vurdum ve o anda öldü.

Çeşmeye döndüm, kurduğumuz barikatların arkasından izlemeye cesaret eden tüm insanlara. "*Halkıma dokunursanız öfkemi kışkırtırsınız. Şehrime zarar verirsiniz öfkemi kışkırtırsınız. Roma İmparatorluğu'na saldırırsanız, cesetleriniz Pantheon'da asılı kalır ve kargaların yemesi için bırakılır.*" Kalabalıktan uzaklaştım ve adamlarımdan birine emir verdim. "Cesetleri çürümeye başlayana kadar orada bırakın."

Prolog IV

CONSTANTINE

Restorana vardım ve terasa çıktım. Küçük masalar beyaz masa örtüleriyle örtülmüştü, üzerinde tek bir gül bulunan küçük vazolar vardı. Uçurumun üzerinden okyanusu hafifçe görebiliyordum, deniz güneş ışığında parılıyordu. Restoranın diğer tarafından motosikletlerin ve minibüslerin sesleri geliyordu, şehir gelen giden insanlarla dolup taşıyordu.

Tommaso çoktan oradaydı, adamları diğer masalara dağılmış, kapuçinolarının tadını çıkarıyorlardı. Restorandaki diğer konuklar, Cosa Nostra üyeleriyle aynı masada yemek yediklerinden habersizdi.

Tommaso kahvesini sipariş etmişti ve bacak bacak üstüne atmış oturuyordu; ceketini sandalyenin arkasına asmış olduğu için askıları görünüyordu.

Masaya geldim, başımı sallayarak selam verdikten sonra elini sıktım.

Bana gülümsedi. "Constantine, otur."

Karşısına oturdum ve sandalyede rahatladım. "Bir espresso'ya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Çift."

Kıkırdadı, sonra garsonun dikkatini çekmek için elini hafifçe kaldırdı. "Buradaki arkadaşım için bir duble espresso."

Garson küçük fincanı tabağıyla getirene kadar sessizce oturduk. Sonra garson diğer masalarla ilgilenmek için işine geri döndü. Tommaso'nun buranın sahibi olduğunu bildiğim için herkes ona hizmet etmek için can atıyordu. Onun mafya babası olduğunu bilip bilmediklerini bilmiyordum ama bence bu oldukça açıktı.

"Giovanni dün geceki anlaşmayı nasıl hallettiğini anlattı. Her zamanki gibi —her zamanki gibi."

Dün gece bir satıcıyla takas yapmamız gerekiyordu. Miktar üzerinde anlaşmıştık, ama içgüdülerim bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu. Oraya vardığımızda, ürün sahte bir şeyle değiştirilmişti ve çatılarda keskin nişancılar vardı.

Ama ben de onların keskin nişancılarını hedef almıştım ve onlar ortadan kaldırıldıktan sonra hepsinin boynunu kırdım.

“Harold’la uzun yıllardır çalışıyorum. Sözünden böyle döneceğini hiç beklemiyordum. Nasıl anladın?”

Mütevazı bir şekilde omuz silktim. “İnsanları okumakta her zaman iyiydim.” “Peki iğdn onun ihanetini ne zaman fark etti?”

“Birkaç hafta önce,” dedim. “Alfonso ile bir teslimat yapıyordum ve onu caddenin karşısındaki Leonardo’s’ta gördüm.”

Gözlerini kısarak baktı. “Biz onun satıcısıyız.”

“Aynen yle. Sanırım Leonardo, anlaşmadan aracıyı çıkarmayı önerdi ve bu da onun aklına bir fikir soktu... saçma bir fikir. Yeterli kanıtı olmayan bir nseziydi, ama ben insanlara asla şüpheyile yaklaşmam. İğdlerime güvenirim, her zaman.”

Başını salladı. “Eğer sezgin bir yarış atı olsaydı, ona bahis yapardım.”

Küçük espresso fincanını alıp bir yudum içtim. “Teşekkürler, Tommaso.”

Garsonun dikkatini çekmeden önce cappuccinosundan bir yudum daha aldı. “Hadi yiyelim. Açlıktan lyorum.” Garson bir anda yanımıza geldi. “Günün balığını alayım, ekstra limonlu.”

Menüye bakmadan uzattım. “Ben de aynısından alayım.” “Bunu temizletmek ister misiniz?” diye sordu garson.

“Hayır,” dedim.

Tommaso onaylayarak başını salladı. “İkimiz için de temizler.” Garson uzaklaşınca, “Kendi yemeğini hazırlayabilen erkekleri severim,” dedi.

“Restoran işinde çalışmak insana böyle bir şey yapıyor.” “Ailen nasıl?”

“İyiler. Annem ziyarete geldiğim için çok mutlu oldu.” Palermo’ya geleli iki yıl olmuştu ve bunun benim için doğru bir karar olduğunu biliyordum. Yeni bir şehir, yeni insanlar, aşçı ve balıkçı olmaktan başka bir şey olma şansı. Annem benden geri dönmemi hiç istemedi, restoranda beni kaybettiği için hiç şikayet etmedi ve hayatta kendi yolumu bulmama izin verdi. Isabella ve ben nihayet aynı odada birlikte olabilirdik. Hayatıma devam etmiştim ve onun da öyle yaptığı izlenimini edindim.

"Burada ne iş yaptığını biliyor mu?"

Omuz silktim. "Hiç açıkça söylemedim, ama o akıllı bir kadın."

"İki oğlunun da Cosa Nostra ile iş yapmasına izin verecek kadar güçlü bir kadın olmalı."

"İkiz erkek çocuk yetiştirmek, ona yapabileceği şeylerin sınırlı olduğunu fark etmesini sağladı sanırım."

Kıkırdadı. "Akıllı bir kadın."

"Evet." Onu özlemiştim. Taormina'daki herkesi özlemiştim. Burası evim gibi geliyordu, ama Taormina'daki gibi değil.

"Peki annen, Edric'in Floransa'da Skull King'e katıldığını biliyor mu?"

Başımı hafifçe salladım. "Hiç sanmıyorum. Kim olduğunu ya da ne anlama geldiğini bileceğini sanmıyorum."

"Aramızda kalsın, Edric'in başka işlere yönelmesine sevindim. O her zaman inatçı ve öfkeli biriydi. Ama sen... sen kolay birisin. Egonla değil, beyninle düşünüyorsun. Bir şeyi yapacağını söylersen, yaparsın. Bu kadar basit."

Tommaso beni işe aldığı anda alt düzey bir adam olarak başlamıştım, ama hızlı öğrendiğim için kısa sürede kendimi kanıtladım. Değerimi ve sadakatimi gösterdim. Düşmanlarımız bize suikast düzenlediğinde, ben asla kaçmadım. Tommaso'ya ihanet etmeyenlerin yanında daima yerimi korudum ve bu sayede neredeyse bir gecede örgütün tepesine terfi ettim. Hatta bir keresinde Tommaso'nun yerine kurşun yedim ve şans eseri kurşun sadece sıyırdı.

"Sen bizden birisin. O ise her zaman... geçiciydi."

Kardeşim hak etse bile onun hakkında asla kötü bir şey söylemedim, ama insanlar onun hakkında kötü yorumlarda bulunduklarında da üzülmedim. Adil olmak gerekirse, Edric bunların her birini hak etmişti. "Onu bir süredir görmedim."

"Floransa'da sana bir işim var, belki uğrayıp bir bakmalısın."

"Öyle mi? Uzun zamandır oraya gitmedim." Tommaso beni birçok yere gönderdi — Floransa, Roma, Milano, Atina, Paris — hepsi de bir görüşme yeterince önemli olduğunda ama kendisi orada olmadığında onun kişisel irtibat görevlisi olmam içindi. Masrafları tamamen o karşıladığı için benim için bedava bir seyahatti

Isabella'yı unutmam uzun zaman almıştı. Ayrılalı sekiz ay geçtikten sonra ilk kez biriyle yattım. Kalp kırıklığıyla başa çıkmak zordu, çünkü o hayatımda sevdiğim tek kadındı ve gerçekten karım olacağını düşünmüştüm. Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi kolayca unutabileceğin bir şey değildi. Ama zaman geçtikçe, daha kolay... ve daha kolay oldu. O noktada hayatımda pek çok farklı kadın olmuştu. Seks

bir tür takas haline gelmişti. Bir daha böyle hissedeceğimi hayal etmek zordu ve muhtemelen asla hissetmeyeceğimi düşünüyordum.

Garson bir dakika sonra yemeklerimizi getirdi ve ben kendi balığımı temizlemeden önce bir balığı temizleyip Tommaso'nun önüne koydum. Sonra yemeye başladık.

"Edric'in orada kendini öldürteceğinden endişeleniyorum." Bunu Tommaso'ya değil, daha çok kendime söyledim. Bazen geceleri uykumu kaçıran bir itiraf. Cosa Nostra bir suç çetesi olabilir, ama aynı zamanda bir aileydi, birçok operasyonu yürüten büyük bir aile işletmesiydi. Ama suçlarının gerçek anlamda kurbanları yoktu. Ama Kafatası Kralı... tamamen farklı bir iş.

"Endişelenmelisin." Tommaso bana karşı asla lafını esirgemezdi.

Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

"Tek duyduğum şey, Kafatası Kralı'nın bir psikopat olduğu." Baharat, tereyağı ve limona batırılmış balığını kesti. "Bu yüzden Floransa'da iş yapmıyoruz — onun yetki alanı dışında olsa bile. Zaten başımızda yeterince dert var, onun saçmalıklarına da ihtiyacımız yok. Ben de astlarına ve düşmanlarına korku salmayı severim, ama o sadece hayatta olduğu için herkese korku salıyor."

"Edric bunların hiçbirini söylemedi."

"Muhtemelen onunla aynı odada bulunmuyor. Bir piyade."

"Büyük bir avans olduğunu söyledi."

"Kafatası Kralları'nın çok daha geniş bir bölgesi var, bu yüzden orada bir piyade bile daha fazla fırsat bulabilir. Onun iyiliği için, umarım çok fazla hareket etmez. Sana onu vazgeçirmeni söyledim, ama artık o işin içindeyken... Sanırım bir daha çıkamaz."

Prolog V

CONSTANTINE

Floransa'ya vardım, Four Seasons'a yerleştim ve sonunda alt kattaki barda Edric'le buluştum. Burası loş ışıklı, her yere kanepeler ve sandalyeler yerleştirilmiş geniş bir odaydı ve o, köşede, bardak altlığının üzerinde sert bir içkiyle oturuyordu. Kollarına yaptırdığı dövmelele bu aralar bana biraz daha benziyordu. Kollarının kalınlaşmasından anlaşıldığı kadarıyla, ağırlık çalışmaya da başlamıştı. Beni görünce gözleri parladı. "İşte kardeşim." Ayağa kalktı ve bana sarıldı, avuç içlelerimiz birleşti, sonra birbirimizi sıkıca kucakladık ve ayrıldık.

Masada rahatça oturduk ve garson hemen gelip içecek siparişimi aldı.

"Four Seasons, ha?" diye sordu Edric. "Gerçekten de Tommaso'nun gözdesisin."

Cosa Nostra'da hızla yükselmiştim ve Edric'in ayrılmasının sebebinin bu olup olmadığını merak ettim. Kendi başarısızlığının benim başarımla karşılaştırılmasını istemiyordu. Beni Cosa Nostra'ya sokan kardeşimdi, ama dinlemeyecek kadar inatçı olduğu için kısa sürede dışlanmış birine dönüşmüştü. Akklı başına getirilmemesinin tek sebebi, Tommaso'nun bana olan saygısı yüzünden ona dokunmamasıydı.

Sonunda, Edric'in ayrılmasının iyi olduğunu düşündüm. Keşke başka bir yere gitseydi. "Burada işler nasıl?"

"şikayet yok." Kısa kollu siyah bir tişört giymişti, kollarındaki siyah dövmelele görünür ve aralıklıydı. Kollarımı tamamen dövmeyle kaplamak uzun zaman almıştı, bu yüzden gençken başlamıştım. Ayrıca pahalı bir uğraştı. Demek ki Edric de o uzun sürece başlamış gibiydi. "Para iyi... ama amcık daha da iyi."

"Kedi pastası mı?" diye sordum.

"Evet, buradayken bir dilim dene. Seni tanıştırabilirim." Kaşlarını oynattı. "Ee, çete nasıl?"

"Aynı," dedim. "Harold bize ihanet etmeye çalıştı... kafası uçtu."

"O adamı hiç sevmezdim."

"Evet, ben de," dedim. "Tommaso, benimle on beş yaşındaki kızı arasında görücü usulü bir evlilik yapmayı önerdi."

"Az önce ne dedin sen?"

Kıkırdandım. "Keşke başka bir şey söyleseydim."

"Olamaz."

"Kız yirmi beş, ben de neredeyse otuz beş yaşında olduğumda dedi. Hayatımı doya doya yaşadığımda. Yine de çok tuhaf."

"Gerçekten çok tuhaf," dedi. "Ne dedin?"

"Aslında hiçbir şey demedim. Konuyu geçiştirip başka bir şeye geçtim."

"Kahretsin, o lanet seni seni gerçi. Düşünmek
senin "O,

"O böyle hissediyor çünkü onun için kurşun yedim."

"Vuruldu mu?"

"Sayılır, sayılmaz." Gömleğimin kolunu sıyırıp kurşunun sıyırdığı izi gösterdim. "Sıyırdı. Dövme yaptırıp kapatacağım."

"O evliliğe bağlanma. Onun çirkinleşmesi için hâlâ bolca zaman var."

Kıkırdadım. "Dünyanın en güzel kadını olsa bile, yine de ilgilenmezdim."

"Isabella yüzünden mi?" diye patladı.

"Hayır," dedim alaycı bir şekilde. "Sadece görücü usulü evlilik yapmam. Yaş farkını da sevmiyorum."

"Tarihte daha genç bir eş istemediğini söyleyen ilk erkeksin."

"Genç olması sorun değil, ama on yıl çok büyük bir fark. Ortak hiçbir yanımız olmaz. Hayatımızın farklı dönemlerinde oluruz..."

"Neden sevişmek için ortak bir şeylerin olması gerekiyor ki?"

"Eğer o benim karımsa, sevişmekten daha fazlasını yapacağız."

Omuz silkti ve bir yudum içti.

"Bu aptalca bir konuşma."

"Yani evlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır, evlenmek *istemiyorum*. Ama tesadüfen, uğruna dünyayı yakıp yıkabileceğim biriyle karşılaşsam, o zaman evet." Ama bunun olma ihtimali milyonda birdi. Yaptığım işte pek çok olağanüstü kadınla karşılaşmıyordum ve pek çok olağanüstü kadın da benim gibi biriyle ilişki kurmak istemezdi.

"Güzel."

"İyi mi?"

"Isabella meselesinin seni kalıcı olarak mahvetmediğini ummuştum."

Kalıcı olarak değil, ama *uzun* bir süre hayatımı mahvettiği kesin. "Hayat devam ediyor. O şimdi başka biriyle birlikte."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Onun adına mutluyum." Onun da benim kadar hayatına devam etmekte zorlandığını biliyordum. Arkadaşlarım, onun tek başına plaja gittiğini, boş boş oturmak yerine meşgul olmak istediği için fazladan vardiyalar aldığını anlatırlardı. İkimiz de kalp kırıklığımızı atlatmaya çalışıyorduk, ama o bir de suçluluk duygusuyla başa çıkmak zorundaydı.

Başını salladı ve bir yudum daha aldı. "Şu anda biriyle çıkıyor musun?"

"Hayır. Ya sen?"

O sırtıttı. "Sayılır." "Sayılır mı?"

"Evet, durum biraz karmaşık. Yasak, tabu, tüm o güzel şeyler."

"Yani evli mi?"

"Evet."

Onu azarlamaya tenezzül etmedim, sadece başımı salladım. Ben evli bir kadınla sadece bir kez yatmıştım — ve o da bana yalan söylediği içindi. Gerçeği öğrendiğimde, aramalarını engelledim ve hayatıma devam ettim. Yalan söylediği için kızgındım, ama aynı zamanda, bilseydim asla dahil olmayacağım bir ilişkiye beni de ortak yaptığı için de kızgındım. Bana eski kafalı deyin, ama ben bu tür şeylerle uğraşmazdım. "Demek Skull Kings'i seviyorsun?"

"Dediğim gibi, şikayet edemem." "Onunla tanıştın mı?"

"Kimi?"

"Skull King."

"Ah, Darius," dedi. "Hayır, onunla *tanışmadım*, ama aynı odada bulunduk. Ve şöhretine göre... ve duyduklarıma göre onu oldukça iyi tanıyorum."

"O zaman onun bir psikopat olduğunu anlamışsındır." "Peki Tommaso ne ki?"

"Bir pislik... ama psikopat değil." "Ne diyorsun sen, Con?"

"Bilmiyorum... Senin için endişeleniyorum."

"*Benim* için mi endişeleniyorsun?" Elini kalbinin üzerine koydu.

"Benim için mi?" "Bu adam hakkında bir sürü kötü şey duyuyorum."

"Ama kimse ona bulaşmaz."

"Hayır, ama o herkese bulaşıyor—ve sıradaki sen olabilirsin."

"Cosa Nostra'nın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye alay etti.

"Cosa Nostra kendi işine bakar. Anlaşmazlıkları arabuluculukla çözeriz, ürünleri sınırların ötesine geçiririz, deniz ticaretini etkileriz, belirli konularda işlerimizi kolaylaştırmak için hakimlere ve yetkililere rüşvet veririz ve sadece bize karşı gelenlere fiziksel zarar veririz. Ve birbirimize bağlıyız, bir aile gibi sadığız. Ama Kafatası Kralı... O sadece kendi çıkarını düşünüyor."

"Tommaso'nun kendi çıkarını düşünmediğini sanıyorsan, hayal görüyorsun." "Darius kadın ticareti yapıyor, ortaklarını alt ediyor, şehri çünkü ne şehri ne de orada yaşayan insanları umursamıyor. Tommaso en azından Palermo ve Sicilya'ya derin bir sevgi besliyor, bu yüzden de küçük suç oranı AB'nin diğer yerlerinden daha düşük. Darius'un yönetiminde suç artıyor—çünkü her şeyden payını alıyor."

"İşte bu yüzden bir işim var, Constantine."

"Cosa Nostra'da bir işin olabilir—" "Bunu yapmayacağım."

"Yani bu korkunç suçlara katılmayı mı tercih ediyorsun?" diye sordum inanmadan.

Sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu, cevabını düşünürken başka bir yere baktı. Onu izlemek, kendimi ve kendi tepkilerimi sanki aynaya bakıyormuş gibi görmek garipti.

"Küçük kardeş olmayacağım. Senin gölgede yaşamayacağım. Günde kaç kez senin ne kadar harika, benim ne kadar berbat olduğumu duyduğumu biliyor musun? İnsanların benim hakkımda nasıl konuştuğunu duyuyorum, beni rahimde emmeliydin ki hiç doğmasaydım

. Yani, hayatta olmaz.” Gözlerindeki duyguyu silkeledi ve bir yudum içti. “Kimsenin ikiz olduğumu bilmediği bir yerde çalışmayı tercih ederim.”

“Edric, sana yardım edebilirim—”

“Yardıma ihtiyacım olduğunu mu söyledim?” diye tersledi. “Senin yardıma ihtiyacım yok, Constantine.”

“Ama senin için endişeleniyorum. Böyle bir pislikle iş yapmamalısın. Cosa Nostra bize ve değerlerimize uygun.”

“Senin değerlerin.”

“Hayır, aynı değerlere sahibiz, Edric.”

“Hayır, kesinlikle yok,” diye hırladı. “Çünkü onun kaçırdığı kadınlar umurumda bile değil. Onları her zaman görüyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Onun karısıyla yatıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Sen ve ben aynı değiliz, Constantine—bunu asla unutma.”

Şaşkınlıktan sessiz kaldım, beynim şoktan o kadar aşırı yüklenmişti ki, az önce paylaştığı tüm detayları sindiremedim. “Az önce ne dedin sen?”

“Kadınları uyuşturucu işleme için kullanıyor ve onları genelevlere koyuyor.”

“Ya Beatrice olsaydı? Ya kız arkadaşlarıyla bir geziye çıkıp yanlış zamanda yanlış yere gitseydi? O muhteşem bir kadın, ikimiz de biliyoruz ki uyuşturucu işlemeyecek.” Bunu yüksek sesle söylemek midemi bulandırdı ama ona ulaşmak için sert sözlere ihtiyacım vardı. “Hayatının geri kalanında uyuşturulup tecavüze uğrayacaktı.”

“Buna katılıyorum demedim ki...”

“Bunlar bizim değerlerimiz değil, Edric. Cosa Nostra lanet olası bir hayır kurumu değil, ama onlar canavar da değil. Sen bundan daha iyisin. Orada oturup hiçbir şey hissetmediğini söyleme, çünkü evet, lanet olsun ki hissediyorsun. Hissettiğini biliyorum.”

Çenesini sıktı ve masaya baktı. “Isabella ile ayrılmanıza ben neden oldum.”

“Ve bu konuda kendini berbat hissettin, hâlâ da öyle hissediyorsun. Sen o değilsin, Edric. Pişmanlık, suçluluk ve empati duyuyorsun. Sen psikopat *değilsin*.”

“Bana narsist dedin.”

“Narsist, psikopat değildir. Sen de narsist değilsin, çünkü önemsiyorsun. Beni ve aileni önemsiyorsun, tamam mı?”

Bunu söylediğim için özür dilerim.”

Kollarını masanın üzerine koydu, hafifçe öne doğru eğildi.

“İkimiz de iyi para kazandık. Hadi birlikte bir iş kuralım.” “Böylece onu batırayım mı?”

“Bu tavrını sürdürürsen, en büyük korkularını gerçeğe dönüştüreceksin, Edric. Ve az önce söylediğin diğer şeye gelince... *sen kafayı mı yedin?*”

“Evet.”

“Evet mi?”

“Bu konuda kafayı yediğimi tamamen kabul ediyorum.”

Skull King’in bir karısı olmasına bile şaşırılmışım. Evliliği düşünebilecek birine benzemiyordu.

“Yollarımız kesişti, bir şey diğerine yol açtı, öylece oldu.” “Başka kimse biliyor mu?”

“Sanmıyorum.”

“O zaman bitir. *Hemen*

bitir.” “Bu biraz karmaşık...”

“Hayatın tam anlamıyla tehlikede. O kadar da karmaşık değil.”

“O, onunla evlenmek istememişti. Bir nevi görücü usulü evlilikti. Ona aşık değil ama o ona takıntılı ve... biz birbirimize çekiliyoruz. O, sadece yattığım bir kadın değil.”

“Tanrım, Edric. Yine aynı şeyi yapıyorsun.”

“Neyi tekrar yapıyorum?”

“Sadece sahip olamayacağın şeyleri istiyorsun. Isabella ve şimdi de bu kadın. Aslında hiç umursamıyorsun. İpotek ödemek zorunda kalmadan evcilik oynamayı seviyorsun. Bağlanmadan yakınlık kurmayı seviyorsun. Çünkü bunun bir yere varamayacağını biliyorsun. Çünkü bunun mahkum olduğunu biliyorsun. Ama bu durumda, mahkum değilsin —ölümsün.”

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve parmaklarını saçlarının derinliklerine daldırdı. “Evet... belki de haklısın.”

“Bunu bitir ve Skull Kings’ten ayrıl.”

“Ayrılabilir miyim bilmiyorum.”

“Eğer kim olduğunu bile bilmiyorsa, muhtemelen kaçabilirsin. Bir sorun çıkarsa Cosa Nostra seni korur.”

"Benim için hiçbir şey yapmazlar."

"Ama benim için yaparlar," dedim. "O yüzden bana bunu bitireceğini söyle." Yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı.

"Edric."

Derin bir nefes aldı ve sonunda doğruldu. "Evet, bitireceğim."

"Edric."

"Bitireceğim dedim lan."

Prolog VI

CONSTANTINE

Arabada oturuyordum, saatlerdir kaldırım kenarında beklediğim için tüm ışıklar kapalıydı.

Sonunda hedefim kapalı restorandan çıktı ve Bentley'ine bindi.

Ona bir mesaj göndermeden önce, caddede ilerlemesini izledim. Yola çıktım.

Arka farları uzaklaşmaya başlayınca arabayı çalıştırdım ve yola çıktım. Onun bulunduğu yol üç yönlü bir kavşağa çıkıyordu, ben de onun solundan çıkıp daha az dikkat çekmek için başka bir sokağa saptım.

Oraya vardığımda, dur işareti beklemeye süresini tamamlamış ve yoluna devam etmişti.

Sağa döndüm ve onun arkasına takıldım.

Sonra telefonum çaldı ve ekranda Edric'in adını gördüm. Meşgul olduğum için aramasını görmezden geldim ve sesli mesaja yönlendirdim.

Ama tekrar aradı. "Tanrım, ne var?" Çağrıyı cevapladım ve hoparlöre aldım. "Şu anda meşgulüm, Edric."

"O da biliyor ve beni öldürmeye geliyor," dedi nefes nefese, sanki gerçekten caddede koşuyormuş gibi.

Hemen arabayı kenara çektim ve göz açıp kapayıncaya kadar operasyonu bıraktım. "Tamam, oraya olabildiğince çabuk gelirim. Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum lan. Koş ve saklan." Telefonu kapattı.

Hemen Tommaso'yu aradım, muhtemelen şu anda uyanık bile değildi. Saat sabahın biriydi ve genellikle bu tür operasyonları yapmak için geri kalanımızı gönderirdi. Ama telefonu açtı ve normal bir şekilde konuştu. "Ne var, Con?"

"Skull King kardeşimi öldürmek üzere ve yardımına ihtiyacım var."

"Yardıma mı?"

Yola geri döndüm ve uçaklarımızın park edildiği havaalanına doğru yola çıktım. "Gerekli olmasaydı senden istemezdim, biliyorsun." Kafatası Kralı'na karşı koyacak kadar güçlü değildim. Beni kesip, kanımı akıtmak için et dolabına asardı.

"Seni uyarmıştım..."

"Ona gitmesini söyledim ama dinlemedi."

"O zaman bu benim sorunum değil, Con. Kararını kendisi verdi."

"Ben havaalanına gidiyorum çünkü kardeşimin ölmesine izin vermeyeceğim. Yani sen de benim ölmemi istemiyorsan, bana yardım etsen iyi olur."

Oraya uçuş bir saatten az sürüyordu, ama hava trafik kontrolörlerinin normalde izin vereceğinden daha hızlı kalkış yapıp motorları daha hızlı çalıştırabildiğimiz için daha da kısa sürdü; ama o anda görevde kimse yoktu.

Floransa'ya indiğimizde, bağlantılarımız bizi silahlarla dolu SUV'lerle karşıladı ve şehrin merkezine doğru yola çıktık.

İndiğimizden beri kardeşimi arıyordum ama bir kez bile cevap vermedi.

"Bu bir kurtarma operasyonu değil, bir ceset toplama operasyonu olabilir," dedi Tommaso dürüstçe.

O an, dürüstlük istemediğim anlardan biriydi. "Belki de düşürmüştür."

"Onlar onu yakaladıktan sonra mı düşürdü?" "Kapa çenenin, Tommaso."

"Senin için kendimi tehlikeye atıyorum, o yüzden bana susmamı söyleme." Şoföre döndü. "Onların karargahına git. Edric orada olsun ya da olmasın, Skull King ile konuşmamız gerekiyor."

Kardeşimle konuşamadığım için daha iyi bir planım yoktu. "Onu arayabilir misin?"

Tommaso bana bakarak iç geçirdi.

"Sen ara."

Darius'un numarası bende yoktu, olsa bile kim olduğumu bilmezdi. Beni dinlemezdi.

"Bu gerçekten çok aptalca bir fikir, Constantine."

"Biliyorum."

"O zaman bunun karşılığında bir şey istiyorum."

"Fiyatını söyle." Kardeşimi geri almama yardım ederse, kazandığım her lanet euroyu ona verirdim.

"Kızım yirmi dört yaşına geldiğinde onunla evlen."

İsteği bu muydu? "Aklını mı kaçırdın sen?" "Fiyatım bu."

"Benden hoşlanmayabilir bile."

"Hoşlanacağından eminim,

Constantine." "Ben ondan

hoşlanmayabilirim."

"Hiçbir erkek karısını sevmez mi?" diye sordu.

"Umarım severim."

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

"Hayır. Bunu söz veremem. Ya başka biriyle

tanışırsam?" "O zaman bir metresin olsun."

"Ben öyle bir adam değilim."

"İşte bu yüzden seni kızım için istiyorum." "Tommaso, sen delisin. Cevabım hayır."

"O zaman zamanı geldiğinde bunu düşüneceğine yemin et."

"Bundan dokuz yıl sonrasında bahsediyoruz. Ya o zamana kadar evlenmişsem?"

"Sorun değil, ama evli olmayacaksın," dedi. "Hayatımı tehlikeye atmamı istiyorsun, ben de bunu istiyorum."

"Tanrı aşkına, tamam."

Elini uzatıp benimkiyle tokalaştı. "Sözünün eri bir adam olduğunu biliyorum."

Elini sıktım, muhtemelen geleceğimi kardeşimle takas ediyordum... ki o çoktan ölmüş olabilirdi.

Telefonunu çıkardı ve Skull King'i aradı. Telefon çaldı, çaldı.

Kahretsin. "Tekrar ara."

Tommaso aramayı tekrarladı, ama aynı şey oldu. "Edric, Darius'u kızdırmak için ne yaptı?"

Söylemek istemedim. Gerçeği söylersem, hiçbiri bana yardım etmezdi.

Tommaso bana bakmaya devam etti. "Con, ne yaptı?"

Başımı salladım. "B-bilmiyorum." Yalan söyledim. İnandığım her şeye aykırı davranıp lanet olası bir yalan söyledim... sırf onu kurtarma şansı için.

Skull Kings, eskiden apartman binası olan büyük bir villada faaliyet gösteriyordu. Binayı ele geçirip yenilemişlerdi. Darius, kendisini korumak için bir milis gücüyle birlikte burayı ana ikametgahı olarak kullanıyordu.

Karısının da orada yaşadığını düşündüm.

Oraya vardık ve Tommaso, Darius'tan görüşme talep etti; bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi.

Bu isteği ben yapsaydım, reddedilirdim.

İçeriye eşlik edildik, büyük bir fuayeye girdik; burası, sönmüş ve soğuk devasa şöminenin etrafına dizilmiş kanepeler dışında neredeyse boş bir alandı. Tavandan avizeler sarkıyordu, ışıkları kısılmıştı ve duvarda önceki sahibi tarafından bırakılmış gibi görünen eski tablolar vardı.

İçeri adımımızı atar atmaz, çift kapı duvarlara çarpacak kadar şiddetle açıldı. Neredeyse menteşelerinden çıkacaklardı. Gömleksiz ve bir boğa gibi öfkeli olan Kafatası Kralı içeri girdi; devasa bir gövdeye ve güce sahip, gözleri yeraltı dünyası gibi kapkara bir adamdı. "Yaşam ve ölüm mü? Benim iznim olmadan bu şehirde kimse yaşamaz ya da ölmezken, neyin yaşam ve ölümden söz edilebilir ki?" Sanki karısıyla ilişki yaşayan bizmişiz gibi bağırdı, sonra bana baktığında durdu.

Anlaması bir saniyeden az sürdü. "Onun hayatı için yalvarmaya geldiniz." Bize yaklaştı, iki metre boyunda, gücünü korumak için her gün bir inek yemesi gereken kadar kaslı bir dev gibi bir adamdı. Odada başka kimse yokmuş gibi herkesi görmezden gelerek bana doğru ilerledi. "Seni de öldürmeliyim—sadece o lanet benzerlik yüzünden."

"Fiyatını söyle, ödeyeceğim."

Bana doğru bir adım daha attı, iriliğiyle beni sindirmeye çalışıyordu.

Kardeşimin hayatı söz konusu olduğunda, ikizim, hayatımın en büyük kısmını paylaştığım kişi söz konusu olduğunda, kendimi korkutmasına izin vermeyecektim.

“Evli misin?”

Bu soruyu beklemiyordum. “Hayır.”

“O zaman ödeyebileceğin bir bedel yok.” Geri çekildi. “Kardeşin öldü. Ama burada olmana sevindim, çünkü izlemeni çok isterim.” Kapının yanında duran adamlarından birine başıyla işaret etti.

“İstediğin bir şey olmalı...”

“*Onun karımın amından çıkmasını istiyorum.*” Hızlı bir dönüşle bana döndü, devasa vücudunu kolaylıkla hareket ettiriyordu. “Ve ağzından. Muhtemelen kıcıncıdan da... çünkü o lanet olası bir fahişe.”

Tommaso hemen bana döndü ve bakışları suçlayıcıydı.

“Eh, o bir *fahişeydi*. O güzelim boynunu kırdım.” Tanrım.

Bir an sonra, iki adam Edric'i içeri sürükledi, bilekleri ve ayak bilekleri plastik kelepçelerle bağlanmıştı. Yüzü sanki ciddi bir dayak yemiş gibi kan içindeydi ve bir çuval gibi halının üzerine atıldı.

Ona uzun süre bakmadım. Gözlerim Darius'a odaklandı.

Darius odada volta atmaya başladı, sanki ringe çıkıp ölümüne dövüşecekmiş gibi kollarını göğsünün önünde sallıyordu. “Onu çözün. Koşmasını izlemek istiyorum...”

Adamlar gelip kablo bağlarını kestiler.

Edric ayağa kalkmadan önce zorlandı, sanki giysilerinin altında bir sürü çürük varmış gibi. Gözleri Tommaso ve diğerlerine kaydı, ama benimkilerle buluştuğunda orada kaldı.

Ben de ona baktım, kardeşimi son kez gördüğümde korkarak.

Darius yanına yaklaştı ve kafasının arkasına o kadar sert bir yumruk attı ki, Edric doğrudan halının üzerine uçtu. Yüzünü yere çarpmadan önce zar zor kendini tutabildi. Sonra Darius onu ayak bileğinden yakaladı ve geriye doğru çekti. “O minik sikiyle karıma girip paçayı sıyrabileceğini mi sandın?” Onu kaldırdı ve kafasını haliya sertçe vurdu.

İleri doğru adım attım.

"Lanet olası intihar..." Tommaso bana fısıldayarak tısladı.

"Fiyatını söyle," diye yalvardım. "Düşmanlarını silahla ya da takasla öldüreceğiz. Senin için bedavaya işler yapacağız. Sana milyonlar ödeyeceğiz—her ihtimale karşı. Ne istersen, yemin ederim ki halledeceğim—"

Kardeşimin dizine bastı ve silah sesi gibi yüksek bir patlama duyuldu.

"Ahhhhh!" Kardeşim çığlık attı, onu hiç böyle çığlık atarken duymamıştım.

Kafatası Kralı, avını bekleyen bir aslan gibi bana baktı; sanki listesindeki bir sonraki kişi benmişim gibi. "Lanet suratını sevmiyorum." Kardeşimin yanına geri döndü ve ayağını kaldırdı, sanki asıl hedef benmişim gibi bana bakıyordu.

"Lütfen." Hayatımda ilk kez yalvarırcasına iki elimi de kaldırdım. "Ne istersen, yemin ederim halledeceğim..."

Diğer dizine de bastı ve yine bir çatırtı duyuldu. Edric yine çığlık attı, acısı kulaklarımı çınlattı.

Tommaso önüme geçti ve kolumdan tuttu. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"O hala hayatta..."

Beni geri itti. "*Yapabileceğimiz hiçbir şey yok.*"

"Ahhhhhhh!" Kardeşim başka bir kemiği kırıldığında çığlık attı. "Onu burada bırakmayacağım."

Beni tekrar itti. "Kendine bunu yapma. Hâlâ vaktimiz varken buradan gitmeliyiz."

"Omurga geliyor." Darius kardeşimin üzerine doğru ilerledi ve onu felç etmeye hazır olarak botunu karnının üzerine kaldırdı.

"Hayır!" Tommaso'yu itip öne koştum.

Kafatası Kralı botunu indirdi ve çığlık beni mide bulandırdı.

Dengemi kaybettim ve öne doğru düştüm, ruhumdan gelen gözyaşlarıyla hıçkırarak ağladım. Öne doğru sürünmeye çalıştım ama Tommaso ve diğerleri beni yakaladılar ve sürükleyerek uzaklaştırmaya başladılar.

Gördüğüm son şey, Darius'un kardeşimin yüzüne defalarca tekme atması, kafatasını parçalara ayırması, beyninin etrafa saçılması ... ve adamlarından biri, iş bittiğinde kalıntıları içine tıkmak için bir petrol varilini yuvarlıyordu.

Gözlerimin köşeleri karardı, görüşüm bulanıklaştı, o kadar midem bulanmıştı ki akşam yemeğimin ağzıma geri geldiğini hissettim. Tommaso ve diğerleri tarafından oradan kelimenin tam anlamıyla sürüklendim, sokağa çekildim ve sonra yere yığıldım ve üstüme kusmaya başladım.

"Hadi, kıpırda." Tommaso beni kolumdan yakaladı ve ileriye doğru itti, beni SUV'nin arkasına zorla soktu ve Skull King peşimize düşmeden önce adamlarına yola çıkmalarını söyledi. "Git, git, git. Doğruca havaalanına."

SUV'nin zemininde yatarken, sürücü koltuğunun arkasına bakarak tekrar kustum.

"Tanrım, az kalsın hepimizi öldürtüyordun, Con."

Nefes alıp veriyordum, kusuyordum, kardeşimin paramparça olduğu son anısı aklımdan çıkmıyordu. Tommaso ve diğerlerinin arabada olması umurumda değildi. Hıçkırarak ağlıyordum. Kalbim parçalanacak gibi ağlıyordum.

Prolog VII

CONSTANTINE

İki hafta boyunca hiçbir şey yapamadım.

Villamda, gün be gün, yatak odamın inzivasından daha rahat geldiği için kanepede uyuyordum. Anneme ve kız kardeşime ne olduğunu anlatmadım. Annem Edric'e ulaşamazsa, beni arayıp kardeşimin ne yaptığını sorardı.

Yani annem öğrenmeden önce hâlâ biraz zamanım vardı.

Tommaso işe gelmemi istemedi. Mesaj atmadı, aramadı. Hiçbiri aramadı. Ya onları tehlikeye attığım için Cosa Nostra'dan dışlandım, ya da bana bu lanet olası dehşeti sindirmem için zaman tanıyordu.

Uyuyamıyordum çünkü kemiklerinin kırılma sesini ve acı dolu çığlıklarını rüyamda görüyordum. Bu sahneler kafamın içinde tekrar tekrar oynuyor, beni uykumdan uyandırıyor ve bunun bir rüya değil... bir anı olduğunu hatırlatıyordu.

Biri kapıyı çaldı, ama ben kanepede oturduğum yerden kıpırdamadım. Sanki duymamışım gibi duvara bakakaldım. Ben hiçbir şey sipariş etmemiştim.

Kapı yine çalındı. "Con, aç kapıyı."

Tommaso'ydu. "Açık... sanırım."

Daireye girdi, girişten geçip oturma odasına geldi. Orada durup bana baktı.

Ara sıra duş alıyordum, birkaç günde bir kıyafetlerimi değiştiriyordum, ama o kadar yoğun bir depresyonun içindeydim ki, her gün boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Bir süre beni inceledikten sonra koltuğa oturdu. "Nasıl olduğunu sormayacağım. Zaten gayet açık."

Nefes aldığım her an göğsüm ağrıyordu.

"Ailene söyledin mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Anladığını belirtircesine başını salladı. “Edric’in ne yaptığını biliyordun. Bana yalan söyledin.”

“Evet.” Kafama kurşun sıkarsa umurumda değildi. Ölüm bir lütuf olurdu. Bu anıyla yaşamak ise bir lanet.

“Hepimiz ölebilirdik.” “Evet.”

“Özür bile dilemeyecek misin?”

“Hayır. O anda tek umursadığım şey kardeşimi kurtarmaktı. Yani hayır, hiç de üzgün değilim. Beni öldürecekse, hadi öldür gitsin.”

Kolunu kol dayama yerine dayadı, yumruğunu yanağına dayadı.

Bir süre sessizce oturduk.

“Bak, olanlar için üzgünüm, ama bu senin suçun değil, Constantine.”

Gözlerim yere kaydı, omuz eklemlerim suçluluk duygusunun ağırlığı altında gıcırdıyordu.

“Onun pisliklerini temizlemeye alışkın olduğunu biliyorum, ama onun pisliklerinin senin sorumluluğun olmadığını öğrenmen gerek. Ben ona katılmamasını tavsiye ettiğim halde Skull Kings’e katılma kararını o verdi, sonra da gidebileceği bir sürü genelev varken Darius’un karısıyla yatmak gibi aptalca bir karar verdi.”

“Bunu hak etti mi diyorsun?” diye sordum inanamadan. “Kim bunu hak eder ki, Tommaso?”

“Biri karımı becerirse, ben de aynısını yapardım.”

“Hayır, yapmazdın,” diye tersledim. “Belki onu vururdun...”

“O orospu çocuğu ölmüş olurdu, Constantine. Ve sen aile sevginin gözünü kör etmiş, gözünün önündeki gerçeği göremiyorsun. Bu dünyada, başlarına ne gelirse gelsin başaran insanlar var—senin gibi insanlar. Ve doğuştan beceriksiz olan ve beceriksiz olarak ölecek insanlar var—ve o da senin kardeşin.”

“*Siktir git.*”

“Doğru olduğunu biliyorsun. Kafatası Kralı onu serbest bıraksaydı bile, altı ay sonra yine başını belaya sokardı. Her zaman bir şey olur. Birbiri ardına aptalca kararlar—sonsuz dek. Ve şunu anlamalısın ki, bunu düzeltmek—onu düzeltmek senin sorumluluğun değil. Nişanlını

, nişanlını yaptıklarını affedecek kadar. Ben olsam kesinlikle bunu yapmazdım.”

Tommaso’nun söylediklerinin hepsi doğru olsa bile önemi yoktu. Edric yine de benim kardeşimdi. Dünyada bana herkesten daha çok benzeyen tek kişi. İkizini kaybetmek, bir kardeşi kaybetmekten daha fazlasıydı. Kendini kaybetmekti.

“Bunu yaşamayı görmek beni üzüyor. Seni oğlum gibi sevdiğimi biliyorsun, Constantine.”

Gözlerim yerdeydi, şu anda herhangi bir sevgiyi kabul edemeyecek kadar hissizdim.

“Sen her zaman onu korudun, her zaman onun için kendini tehlikeye attın, ama o seni sadece engelledi.”

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı. “Bu doğru değil.”

“O, hayatın boyunca taşıdığın lanet bir yükü. Bana anlattın, büyürken, okulda ne zaman bir sunumu olsa, birbirinizin yerine geçiyordunuz ki hem onun sunumunu hem de kendininkini yapabilesin. Ailenle çok fazla kez başı belaya girdiğinde, yükü hafifletmek için suçu üstüne aldın. Ona karşı iyi bir ağabeydin, Con. Onu kurtarmaya çalıştın, ama yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Kendini affet. Bu yükten kurtul.”

Gözlerimi kııptım ve iki damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. Onun görmesi umurumda değildi. “Onun cesedini geri almalıyım.”

“Con . . .”

“Onu orada bırakamam. Onu gömmem lazım.”

Sinirli bir şekilde iç geçirdi. “Edric ne kadar berbat bir adam olsa da, senin onun için ikinci kez hayatını tehlikeye atmanı istemezdi. O bitti. O öldü. Bırak gitsin.”

“Anneme ne diyeceğim?” Dik durdum ve gözlerinin içine baktım. “Onu eve getirmem lazım.”

“Kafana kurşun yiyeceksin, Con.”

“Öyle olsun o zaman.” Öfkeli gözyaşları gözlerimin köşelerini yakıyordu. Yüzünü elleriyle ovuştururken içini çekti. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez...”

“Ya bu senin kardeşin olsaydı? Kız kardeşin? Sevdiğin biri?”

“Onun nasıl biri olduğunu gördün, Con. Oraya gidersen, kelimenin tam anlamıyla kafanı koparır.”

"Sen de benimle gelersen olmaz."

Yüksek sesle alaycı bir kahkaha attı. “Aman Tanrım, aklını mı kaçırdın sen?”

“Gel. Gelme. Ben her halükarda gidiyorum.”

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve sinirli bir iç çekiş bıraktı. “Bir gece uyu, düşün...”

"Hayır. Bana numarasını ver."

"Onun radarına girmek istemezsin. Oradan kaçabildiğimiz için şanslıydık."

“Bunu yapacağım, Tommaso—bana yardım etsen de etmesen de.”

"Annen ne olacak, Constantine? Oğlunun öldüğünü öğrendiğinde yıkılacak. Ama iki oğlunun da öldüğünü öğrenirse durum ne kadar daha kötü olur?"

Onu zihnimde canlandırdığımda içimi suçluluk duygusu kapladı. “Yine de bunu yapmalıyım, Tommaso.”

O, yine sinirli bir şekilde iç geçirdi. “Peki.”

Gözleri tekrar benimkilere döndü. “Yalnız gidersen ölürsün. O yüzden biz de seninle gelmeliyiz.”

“Gitmek zorunda değilsiniz. Bu benim seçimim.”

“Benim seçimim ise senin de bir petrol varilinde son bulmaman, o yüzden . . .”

Ertesi gün Floransa'ya vardık.

Tommaso, Darius ile bir görüşme ayarladı ve elim gerginlikten titremeliydi, ama ben lanet olası bir şekilde hareketsizdim. Keder beni yenilmez yapmıştı çünkü hiçbir şeyden korkmuyordum. Edric'in aptalca kararları onu öldürmüştü, ama onu durdurmak için daha fazlasını yapabilirdim. Arayıp durumunu kontrol edebilirdim. Darius öğrenmeden önce ilişkisini bitirdiğinden emin olabilirdim. Ama kendi sorunlarımla çok meşguldüm.

Duomo'dan çok uzak olmayan, geniş bir arazi üzerinde yer alan villalarına vardık. Giriş yapmadan önce üstümüz arandı ve sonra

öncekinden farklı bir odaya yönlendirildik. Bu odada, kayaya oyulmuş insan kafataslarıyla süslenmiş taştan bir taht vardı.

Ve o, kot pantolon, botlar ve tişört giymiş, kendi sorumluluklarından sıkılmış bir kral gibi yana doğru kambur oturmuştu.

Büyük oda, büyüklüğünden dolayı eskiden bir balo salonu gibi görünüyordu. Şimdi her yere masalar yerleştirilmişti ve sandalyeler erkeklerle doluydu. Bana Palermo'daki Villa de la Sirenuse'deki kumar salonunu hatırlattı.

Ona baktığımda kederden kaynaklanan uyuşukluk kayboldu.

Yerine öfke geldi.

Onun ölümüyle bile asla tatmin olmayacak, kana susamış bir öfke.

Darius tahtından bana bakıyordu; gözleri, geçen seferki kadar yoğun bir şekilde benimkilere kilitlenmişti. Düşmanlık yüzeyin altında kaynıyordu ve yavaş yavaş yüzeye çıkıyordu. İşlemediğim bir suç yüzünden benden açıkça nefret ediyordu. "Bütün bu lanet yolu geldin de, şimdi söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" Sessizce sandalyesinde dikleşti ve bir saniye içinde sakinlikten deliliğe geçti. Yumruğunu sıkıp taş kol dayanağına vurdu; o kadar sert vurdu ki, sanki tahtaya vuruyormuş gibi net bir ses çıktı. "Konuş." Sonra ayağa kalktı; devasa boyutu ve gücüyle, canlanmış bir Apollon heykeli gibiydi. "Yoksa dilini şimdi mi koparsam?"

"Kardeşimin cesedini geri istiyorum—ve bunun için sana seve seve ödeme yaparım." Varlığı o kadar dayanılmazdı ki, kısa ve öz konuşmaya çalıştım. Üzerimde silah yoktu, yani onu öldürmek istersem, bunu çıplak ellerimle yapmak zorunda kalacaktım. Boyumuz aynıydı, ama benim bedenim onunla boy ölçüşemezdi. O lanet olası bir goril gibiydi.

Adamlarından birine döndü ve sözlü bir emir kadar etkili bir baş sallama yaptı. Sonra tahtına geri döndü, dizlerini iyice açarak oturdu ve yine sıkılmış gibi görünmeye başladı.

Bir an sonra, petrol varili bir el arabasıyla getirildi ve sandalyesinin yanına konuldu.

"Onu komodinim yapmayı düşünüyordum. Lambamı ve başka birkaç şeyi oraya koyardım. Lanet olası bir mobilya parçası."

Yüzümdeki ifadeyi kontrol edemedim. Nefesimi kontrol edemedim. Tek yapabildiğim orada durup sözlerinin bıçak gibi kalbimi delmesine izin vermektir.

"Ve o da öyle kalacak. Sonsuza kadar benim tutsağım, etini ve kemiklerini korumak için kimyasalların içinde yüzen, mezarı benim silahımı tutarken ben yatakta en sevdiğim fahişeyi sikiyorum." Yüzümdeki dehşet sanki en kaliteli kokainmiş gibi bana gülümsedi. "Bunu Tommaso'ya telefonda söylemeliydim." Omuz silkti. "Ama bunun daha eğlenceli olacağını düşündüm... ve öyle de oldu." Gözlerinden hastalıklı bir zevk yayıldı, sonra sanki tüm bunlar sadece eğlence ve oyunmuş gibi sessizce kıkırdadı.

"Fiyatını söyle," diye tekrarladım. "Ne istersen öderim..."

"Sence paraya ihtiyacım var mı?" Tekrar ayağa kalktı ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü, davranışları öngörülemez ve değişkendi. Tam yanıma geldi. "Sana paraya ihtiyacım varmış gibi mi görünüyor?" Yüzüme doğru bağırdı. "O boktan kardeşin karımın ağzına boşaldı ve önümüzdeki altmış yılı benim komodininim olarak geçirecek. Ben yaşlanıp kıcımlı bir hizmetçi silerken bile o hala benim komodininim olacak. Ben gömüldüğümde o da benimle birlikte gömülecek — *çünkü o orospu çocuğu benim.*"

"Anlıyoruz," dedi Tommaso. "Gidiyoruz..."

"O olmadan gitmiyorum." Kafatası Kralı'nın bakışlarını karşıladım, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve bir insan yerine bir canavar gördüm.

"*Constantine.*"

Darius aniden göğsüme sertçe bir yumruk attı.

Sadece biraz geriye sendeledim, bana vuracağına hazırlıklıydım.

"Senden hiç hoşlanmıyorum, kendini beğenmiş küçük orospu." Yine bana saldırdı. "Yüzünü sevmiyorum. Belki de seti tamamlamak için senin cesedini de onun yanına atmalıyım. Çünkü o lanet yüzün... *Ona bakmaktan nefret ediyorum.*" Beni aşağıdan yukarıya doğru bakarken öfkeyle köpürüyordu, göğsünü yumruklayıp yüzümü parçalamak üzere olan bir goril gibiydi.

Tommaso yanıma geldi ve kolumdan tuttu. "Gidelim. Hemen."

"Yapamam..."

Beni boynumdan yakaladı ve geriye itti. "Gerçekten benim senin için ölmemi mi istiyorsun? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?" Fısıldayarak konuşmaya çalıştı, ama oda sessizdi, bu yüzden her kelime duyuldu. Suçlama ve kin, çöldeki sıcak dalgaları gibi yakıyordu. "Denedik, Constantine. Bitti."

Mücadeleyi bırakmak istemiyordum, ama yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum—en azından şu anda. Kabul ettiğimi belirtmek için başımı salladım.

"İyi." Kolumu tuttu ve beni dışarı çıkardı—sanki fikrimi değiştirebilecekmişim gibi.

Anneme yalan söyledim, ona babamın bir trafik kazasında öldüğünü söyledim, cenazeyi ayarladım ve gerçekte ne olduğunu asla öğrenmemesi için tabutun kapalı olmasını sağladım. Onun için yapabileceğim en azından buydu.

Kız kardeşim perişan haldeydi. Herkes yıkılmıştı.

Onun ölümünü sindirmek için herkesten daha fazla zamanım olmuştu, ama cesedinin parçalandığını kendi gözlerimle gördüğüm için en kötü durumda olan benmişim gibi görünüyordu. Annemi teselli edemedim çünkü ona dokunmaya bile layık hissetmiyordum. Kardeşimi kurtaramamıştım — ve cesedini bile geri getirememiştim.

Sonrasında herkes evimize geldi. Annem ilk kez kendisi yemek pişirmek yerine bir catering şirketi tutmuştu.

Oradaki herkesin sesine dayanamıyordum, kimsenin eşlik etmesini istemiyordum, bu yüzden dışarı çıktım, sırtımı duvara dayayarak yere oturdum ve kardeşimin bir daha asla göremeyeceği şehrin ışıklarına baktım.

Isabella beni aramaya gelmiş olmalıydı, çünkü beni yerde bulduğunda yanıma oturdu; kollu siyah bir elbise giymişti, topuklu ayakkabılarını da evin içinde bir yere bırakmıştı.

Elimde boş bir bira şişesi tutuyordum, içmeyi çoktan bitirmiştım ama atmayı unutmuştum.

Bir süre yüzümün yan tarafına baktı. "Trafik kazası değildi, değil mi?"

Gözlerim yaşlarla dolarken ışıklara bakmaya devam ettim. Acı içinde nefes aldım, sonra başımı salladım.

Elini uzattı, elimi sıktı ve burnunu çekti.

Gözlerimi kırptım ve gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Onun önünde kendimi tutmadan ağladım. Annemin önünde ağlayamazdım, geriye kalan tek erkek olduğum için ailenin reisi olmak zorundaydım. Babam

göğsünü tutmuş ve mutfakta yere yığılmış, yere düşmeden önce ölmüştü. Ve şimdi kardeşim bir petrol varilinde yüzüyordu.

Geriye sadece ben
kalmıştım. "Con . . ."

"Onu... onu kurtarmaya çalıştım. Ama... ama başaramadım."

Elimi daha sıkı sıktı. "Sorun yok, sorun yok..."

"Onun ölümünü izledim." Daha da hıçkırarak ağlamaya başladım. "Onun ölümünü izledim
...ve engelleyemedim."

Cenazeden bir hafta sonra işe geri döndüm.

"Hazır mısın, Con?" Tommaso çalışma odasında karşımdaki kanepeye oturduğunda sordu. "Biraz daha zaman ayırman sorun değil."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim... benim için yaptığın her şey için. Ve cenazeye geldiğin için."

O başını salladı. "Seni oğlum gibi sevdiğimi söylediğimde, ciddiydim."

"Biliyorum." Bana kendi babamın hiç göstermediği kadar sevgi göstermişti. Babamın asla yapmayacağı şekilde benim için kendini tehlikeye atmıştı. Yaş farkımız sadece on beş ya da on altıydı, ama hayatımızın çok farklı dönemlerindeydik.

"Umarım huzur bulursun, Con."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu asla unutmayacağım." Bana bakmaya devam etti.

"Şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama bir gün... Onun için geleceğim."

Kollarını dizlerinin üzerine koydu, avuç içleri birbirinin üzerinde yavaşça ileri geri kayıyordu.

"Bir gün İtalya'nın en güçlü adamı olacağım *ve onun peşine düşeceğim.*"

Prolog VIII

CONSTANTINE

Panteon'un tüm bu yüzyıllar boyunca ayakta kalabilmesinin tek nedeni, papanın burayı bir kiliseye dönüştürmüş olmasıydı. Diğer her şey yağmalanmış ve terk edilmişti; Roma Forumu ise bunca zamandır onu kaplayan çamur gölü sayesinde bir şekilde korunmuştu. Bu durum Panteon'u özel kılıyordu, zira zemini bile orijinaldi. Neredeyse tamamen sağlamdı; hatta bronz kapıları bile günümüze kadar işlevini sürdürüyordu.

İşte bu yüzden konsey toplantılarını orada, tavandaki açık kemerden süzülen ay ışığı altında, cam levhanın altına gömülü Raphael'in tabutunun eşliğinde yapıyordu. Önde, konseydeki her aristokratın oturduğu beş sandalye vardı.

İlki İtalya Cumhurbaşkanı Crow Barsetti'ydi. İkincisi, İtalyan ordusunun başı General Farina'ydı. Üçüncüsü, polis teşkilatının şefi Şef Romano'ydu, dördüncüsü ise antik Roma'nın önde gelen arkeoloğu ve tarihçisi Dr. Conti'ydi. Ve beşincisi, başkası değil, Papa Zephyrinus'tu — amcam.

“Saygın antik metinler ve genetik testler aracılığıyla soyumun kayıtlarını ve kanıtlarını sundum — Dr. Conti tarafından da onaylandı. İmparator Augustus'un Julia adında bir kızı vardı ve iktidar devri bu kadar kadın düşmanı olmasaydı, tahtı o devralacaktı. Ben antik Roma'nın ilk imparatorunun hayatta kalan son torunuyum ve bu nedenle Roma İmparatorluğu bana aittir. Bu ülkenin halkına hizmet edeceğim ve onları hayatım pahasına koruyacağım. Başkan ve Papa ile birlikte çalışacağım ve hep birlikte Roma İmparatorluğu'nun refahını sağlayacağız. Kabul ediyor musunuz?”

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, hepsi birbirlerine baktılar ve daha önce özel olarak görüşmüş olsalar da benim huzurumda bir araya geldiler.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu General Farina.

“Az önce söylediğim her şey,” dedim. “Cosa Nostra’daki geçmişim ve diğer şüpheli bağlantılarım beni bu ülkede bir güç haline getirdi. Suç örgütlerini kendi kanunlarımla denetleyeceğim ve masum insanları onların yöntemlerinden koruyacağım. Kadınlar ve çocuklar güvende olacak. Masum erkekler güvende olacak. Bu ülke için seve seve canımı veririm. Suç, her yerde kol geziyor. Her binada, hatta lanet olası obelisklerde bile grafiti var. Kafatası Kralı, suçlarıyla nehirleri zehirledi ve bu güzel kırsal bölgeyi mahvetti. Ben bunu eski haline getirmek, imparatorluğu yeniden inşa etmek istiyorum.”

“Ama hırsların gerçekten bu kadar özverili mi?” diye sordu Papa Zephyrinus.

Gözlerim amcama kaydı.

“Çünkü savaşta barış olamaz. Yeni kazandığın gücü, kan davan olan Kafatası Kralı’nı yok etmek için mi kullanacaksın? Yoksa halkı ve imparatorluğu mı öncelikli tutacaksın?”

Adamlar birbirlerine baktılar, sonra tekrar bana döndüler.

“Unutma, Konstantin,” diye devam etti papa, “damarlarında imparatorların kanı akıyor olabilir, ama yozlaşma da öyle. Roma’da cumhuriyetten önce krallar vardı, sonra da en açgözlü liderleri Julius Caesar geldi. İmparatorlar yeni bir sayfa açma şansındı, ama gücü arayan tüm insanlar gibi, onlar da kolayca yozlaştılar. Gözlerimizin içine bakıp farklı olduğunu kanıtlayabilir misin?”

Amcam, damarlarımızda akan aynı kanı umursamıyordu, bu belliydi. “Roma’yı ve ülkeyi korumanın en iyi yolu, Kafatası Kralı ortadan kaldırmaktır. O aşağılık, kötü ve toplumumuzun bir parazitidir.” “Bence en iyi yol barıştan geçer,” dedi papa. “Bu şehri eski ihtişamına kavuşturabileceğine inanıyorum. Halkını, damarlarımızı zehirleyen suçtan koruyacağına inanıyorum. Kalbinin iyi olduğuna inanıyorum. Ama aynı zamanda Darius’a olan nefretinin iyi niyetini zehirlediğine de inanıyorum.”

Kardeşimin öldürülmesinin üzerinden iki yıl geçmişti. Taormina’ya dönüp anneme hiçbir annenin duymaması gereken haberi vermemin üzerinden iki yıl geçmişti.

“İntikamını alana kadar durmayacağına inanıyorum, Constantine.”

“Onun ölümünün kalbimin gerçek arzusunu yansıttığını inkar etmeyeceğim.” Hiçbir şey için yalan söylemezdim—ne bir kadın için, ne de bir mevki için. “Floransa’ya yaptıkları için ölmeyi hak ediyor, ama daha da önemlisi, bana yaptıkları için.” Kardeşimin başına gelenleri hak ettiğini söylemek kolaydı, ama ben asla öyle hissetmezdim. Onun sırtımı dönmemi sağlayacak hiçbir şey yapamazdı. Yaşasın ya da ölsün, o hala kardeşimdi, hala ailemdi ve ben durmayacaktım.

“Skull King ile açık bir savaş sadece pahalı olmakla kalmaz, aynı zamanda ölümcül de olur,” dedi Başkan Barsetti. “Polis ve ordu, onu şehirden temizlemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, ama o çok güçlü ve çok iyi korunuyor. Silahlara ve bombalara erişimi var ve herkesi elinde tutuyor... tam olarak kim olduğunu bilmenin bir yolu yok. Barış için bir ateşkes, tek çare.”

“Gerçek korkaklar gibi konuşuyorsunuz.”

“Bu bizim şartımız, beşimiz arasında oybirliğiyle kararlaştırıldı,” dedi Başkan Barsetti. “Seni Roma Cumhuriyeti İmparatoru II. Konstantin olarak tahta çıkaracağız—ama sadece sen ve Kafatası Kralı arasında bir barış bildirisi imzalanırsa. İtalya iç savaşın yaşanacağı bir yer değil.” Bu beni iğrendirdi. Son iki yıldır, Darius’u yok etmenin bir yolunu aramıştım. Cosa Nostra bana yardım etmedi. Floransa’daki düşmanlarından hiçbiri ona açıkça karşı çıkmaya istekli değildi. Tek çarem, imparatorun gücünü ele geçirip bunu

harekete geçmekti — ama o da benden alınmıştı.

“Barış sözünüz karşılığında, iktidar size verilecek,” dedi Başkan Barsetti. “Ve siz Roma Cumhuriyeti’ne hizmet edeceksiniz.”

Bu benim istediğim şey değildi. Ama bugün, bu yıl ya da gelecek yıl gerçekleşmemiş olması, bir gün gerçekleşmeyeceği anlamına gelmezdi. Fırsatın karşımıza çıkmayacağı ve benim o şansı değerlendirmeyeceğim anlamına gelmezdi. “O halde sana söz veriyorum—ateşkese razıyım.”

Masasının arkasında, Aziz Petrus Meydanı’na bakan devasa pencereden dışarı baktım. Tüm kemerlere ve üstlerine dikilmiş heykellere baktım; naçizane fikrimce, dünyanın yedi harikasından biri.

Roma'ya hizmet etmek ve onu korumak benim görevimdi, ama bu sorumluluk bana boş geliyordu.

“Bunun istediğin şey olmadığını biliyorum, Constantine. Tanrı her zaman istediğini vermez, ama ihtiyacın olanı verir.”

Pencereden döndüm ve Papa Zephyrinus'a baktım. Orada, dalgalanan cüppesinin içinde ellerini birleştirmiş duruyordu; konuşmamızın karanlık konusuna rağmen gözlerinde sürekli bir sıcaklık vardı. “Kafatası Kralı masum insanlara zarar veriyor ve onları öldürüyor, ama senin cevabın ona izin vermek.”

“Benim tepkim bu değil,” dedi. “Ama her savaşın bedeli kanla ödenir ve bunun kimin kanı olacağını bilemezsin. Senin kanın mı olacak? Ailenin kanı mı? Yoksa yanlış zamanda yanlış yerde bulunan binlerce masum insanın kanı mı? Savaşlar silahsız da kazanılabilir. Zafer, diyalog ve diplomasi yoluyla elde edilebilir.”

Gözlerimi devirdim—lanet olası papaya. “Kafatası Kralı size diplomasi uzmanı gibi mi geliyor? Alınmayın Peder, ama bu konuda pek bilgili değilsiniz.”

“Belki,” dedi. “Ama o zaten kardeşini aldı. Ve eğer onu kışkırtırsan, geri kalan herkesi de alacak. Bu sonuçları kabul edebilir misin?”

Yine pencereye döndüm. Annemi ve kız kardeşimi düşündüm... teyzelerimi, amcalarımı ve kuzenlerimi... ve Isabella'yı. Onun bir zamanlar benim için ne kadar önemli olduğunu anlaması zor olmazdı.

Kapı hafifçe çalındı ve sonra personelden biri kafasını içeri uzattı. “Peder, Başkan Barsetti sizinle konuşmak için geldi.”

“Elbette,” dedi. “Onu içeri al.”

Bir an sonra, Başkan Barsetti koyu mavi takım elbisesiyle ve siyah kravatıyla papanın odasına girdi; ayakkabıları o kadar parlaktı ki güneş ışığı deriden yansıyor gibiydi. Papa Zephyrinus'u sıkı bir el sıkışmasıyla selamladı. Sonra ellerini ceplerine soktu ve bana baktı.

Ben de ona baktım.

“Kararımıza katılmadığını biliyorum, ama kalbinde bizim haklı olduğumuzu biliyorsun...”

“Kalbimde, senin lanet olası bir korkak olduğunu düşünüyorum, Crow Barsetti.”

Papa hareketsiz kaldı, orada durup arka plana karışmış gibiydi.

Başkan Barsetti hiçbir tepki vermedi. “Bu tür konularda sandığından daha fazla bilgim var, Constantine.”

"Gerçekten mi?" diye meydan okudum. "Ofisinizdeki rahat koltuğunuzdan mı? Oxford'dan aldığınız o havalı siyaset bilimi diplomanızla mı? Oh, eminim ki sen mafya babaları konusunda önde gelen uzmansındır..."

Bana bakmaya devam etti. “Ailem birkaç nesildir Toskana’da yaşıyor ve köklerim dedemin malikanesindeki bağlarda değil, onun silahlarıyla öldürülen insanların kanında yatıyor. Babam zamanında bir tetikçiydi ve birçok akrabam servetlerini yasadışı ve karanlık yollarla elde etti. Skull King'i tanıyorum, onun öncülünü ve ondan önceki öncülünü de tanıyorum. Bazıları iyiydi, ahlak kurallarına göre hareket ederdi. Ama Darius, tahtta oturmuş en alçak adamdır. Annem her gün benim için endişeleniyor.”

Onun sözlerine kulak verdim çünkü bu, kitabının henüz okumadığım bir bölümdü.

“Ben korkak değilim. Ama Kafatası Kralı, kendisinden önceki hükümdarlardan daha güçlü. Polis ve ordudan iktidarı gasp eden bir Kafatası Kralı daha önce hiç olmamıştı. Ve Darius’un etkisi daha geniş ve daha derin. Konumunu tam olarak gizlemediği için karargahına bir saldırı düzenleyebilirim, ama o kadar çok insanın ailesini tehdit etti ki, ben planı uygulamaya koyamadan birkaç kişi planı sızdırır. Bu daha önce oldu ve yine olacak.”

“Durumun karmaşık olduğunu anlıyorum, ama onun Floransa’yı yok etmesine izin vermek çözüm değil.”

“Ve bence onu bir iç savaşa sürüklemek de çözüm değil, Konstantin.”

Papa bize yaklaştı. “Bizi ayıran değil, birleştiren şey kalplerimizden gelen sözlerdir. Belki de Darius’a doğru sözler söylenebilir ... ve o zaman medeniyet olur.”

Asla olmaz.

Papa sanki kafamdaki sözleri duyabiliyormuş gibi, "Barış her zaman çözümdür evlat, *her zaman*," dedi.

"Eğer onunla ateşkes ilan etmezsen, Roma'ya saldırır," dedi Başkan Barsetti. "Roma İmparatorluğu bir kez çöktü—ve tekrar çökebilir. İkimiz de onun Floransa'dan fazlasını ele geçirebileceğini biliyoruz. Beni öldürüp yerime bir uşağı getirebilir, o zaman cumhuriyet gerçekten çöker. Unutma ki biz sadece bu şehir için değil, ülke ve halk için savaşıyoruz."

"O haklı, Constantine," dedi papa. "Roma'nın kaderi üçümüzün elinde."

Kalabalık caddeyi geçip, muhteşem deniz manzarasına sahip Palermo'daki restoranın açık terasına yaklaştım. Diğer misafirlerden uzakta, kim olduğunu bilmeden bir masada oturan Tommaso, kristal küllükte purosunu söndürüyordu.

Restorana girdiğimde, bana geniş bir gülümseme attı ama ayağa kalkıp beni karşılamadı. "Bakın kim gelmiş... İmparator Constantine."

Onun karşısındaki koltuğa geçtim, sandalyenin metal sırtlığına yaslanarak rahatladım ve bir ayak bileğimi karşı dizimin üzerine koydum. Onun yanında hiç bu kadar rahat hissetmemiştim, çünkü artık benim patronum değildi.

Teknik olarak, artık onun patronu bendim. "Con yeter."

"Vay canına, ne kadar alçakgönüllüsün." Gülümsedi, sonra garsona itaatkar bir köpek gibi yanına gelmesi için işaret etti. "Arkadaşıma bir içki."

"Old-fashioned olur."

"Hemen en iyisine geçiyorsun," dedi Tommaso onaylayarak.

Garson içkiyi getirdi ve gitti. Sanki bunun bir iş toplantısı olduğunu biliyormuş gibi, sipariş vermek isteyip istemediğimizi sormadı.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordum. "Aynı."

Bodhi öldürüldü."

"Kahretsin. Ne oldu?" "Dost ateşi."

"Kim vurdu?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Yeni gelen bir çocuk. Onu işten çıkarmak zorunda kaldım. Böyle bir aptal kadroda tutamayız."

"Evet." Ben olsam onu kovardım, ama o kararı verecek durumda değildim.

"Bak, Con. Uyguladığın girişimleri zaten duydum. Senin rejimine uymak için ödememiz gereken tarifeler ve uymamız gereken kurallar. Ve sanırım bu konudaki tutumumu çok iyi biliyorsun."

Tommaso benim için bir patrondan daha fazlasıydı, bir arkadaşı, ama aramızdaki o ailevi rahatlık yerini gerginliğe bırakmıştı. Şimdi masanın iki ayrı ucunda oturuyorduk, bir anlaşmanın iki farklı oyuncusu olarak.

"Zaten senin düzenlemelerine uyduğumuzu biliyorsun. Senin endişelendiğin şiddet içeren işlere hiç bulaşmadık. Kadınları ne kadar sevdiğimizi biliyorsun, bu yüzden kadınlar hiçbir zaman kurbanımız olmadı."

"Aksi takdirde senin için çalışmazdım."

"Aynen öyle," dedi. "Ama sana yüzde on vereceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun."

Sırıttım. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"O zaman benim ne kadar inatçı olduğumu ve fikrimi değiştirmeyeceğimi de biliyorsun."

"Biliyorsun ki kimseyi kayıramam."

"Ama sadakati onurlandırmalısın. Con, Palermo'ya geldiğinde bir hiçtin. Ailenin restoranının mutfağında iyi arancini yapan bir ana kuzusuydun. Seni bir erkek yaptım." Masanın karşısındaki bana doğru eliyle işaret etti. "Bu. Bunların hepsi benim eserim."

"Biraz abartılı... ama tamam."

"Edric konusunda senin için ne yaptığımı hatırlıyorsun. Seni ölüme terk edebilirdim, ama etmedim."

"Ve bunun bedelini, kızınla evlenmeyi düşünmem için yaptığın o saçma isteğinle çoktan ödedim."

"Eh, senin için yaptıklarımın yanında bunun küçük bir bedel olduğunu düşünüyorum."

Bir iç çekiş bıraktım. "Eğer biri sana serbest geçiş izni verdiğimi öğrenirse, cehennem azabı çekerim."

"O zaman kimseye söylemeyelim."

"Eminim çoğu insan Cosa Nostra'nın benim kökenim olduğunu biliyordur. Şüphelenebilirler."

“Ne kadar iyi bir yalancı olduğumu bilirsin, Con.” Şarabını alıp bir yudum içti. “Para izini kendi gözleriyle takip edemezlerse, asla bilemezler. Ve biri şüphelenirse, başka tarafa bakana kadar dans ederiz. Kulağa hoş geliyor mu?”

“Daha iyi bir fikrim var. Sicilya’da kendi çıkarlarına odaklanmana ama Roma Cumhuriyeti’nin altında kalmana izin veremem. Yani, katkıda bulunman gerekiyor ve bunu maddi olarak yapmak istemiyorsan, sana yapmanı istediğim başka bir şey var.”

Başını yana eğdi. “Dinliyorum.”

“Birçok insan benim ölmemi istiyor ve daha da fazlası isteyecek. Bütün dünyam burada, Taormina’da. Annem, teyzelerim, amcalarım, kuzenlerim, arkadaşlarım, herkes. Onları koru, ben de bunu senin yüzde on payın olarak kabul edeyim.”

Masadan bana bakarak, teklifimi düşünürken, bunu sindirmek için zaman ayırdı. Bir iki dakika sonra, sonunda başını salladı. “Bence bu adil bir uzlaşma. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız, Con.”

“Teşekkürler, Tommaso.”

“Annenin kardeşinin cenazesinde nasıl ağladığını asla unutmayacağım. O iyi bir kadın. Ve muhteşem lazanya yapıyor.”

“Öyle,” dedim gururla.

“Kimse o güzel kafasındaki tek bir kılıma bile dokunmayacak. Bu sana verdiğim söz, İmparator Constantine.”

Bölüm 10

AURELIA

Haberleri izlerken, Panteon ile ilgili haberleri gördüm. Konstantin, Rocco ve adamları hiç gösterilmedi, ama bunun onların işi olduğunu anlayabiliyordum. Karaborsa organ nakli işini yürüten Vladimir ve yandaşları öldürülmüş, tesisteki diğerleri ise tutuklanmıştı.

Birkaç hafta önce bu beni çok korkuturdu, ama artık kabullenmiştim.

Bu işin bir parçasıydı.

Con'la en son konuştuğumda, daha sonra daireme uğradı, beni bir tür seks partneriymişim gibi sikti ve sonra gitti.

Bunu hiç umursamadım. Yataktan kalkmam bile gerekmedi. Tek yaptığım orada uzanıp muhteşem bir sikiş yaşamak ve sonra hemen tekrar uykuya dalmaktı. Harikaydı.

Yemek masamda dizüstü bilgisayarım ile çalışıyordum, düzeltilmesi gereken tüm düzenlemeleri gözden geçiriyordum. Geçen Cumartesi bir düğün vardı ve işlenecek fotoğrafların sayısı çok fazla olduğu için bu tür işler en kötüsüydü. Bu tür etkinlikler için daha fazla ücret talep etmeyi düşündüm, böylece daha az sıklıkla bu işleri alırım diye.

Telefonum Constantine'den gelen bir mesajla aydınlandı. Mahalledeyim. Uğrayabilir miyim?

Bu da bir penis teslimatı mı? Öyle

olmasını ister misin?

Evet, her zaman.

Seni yemeğe çıkaracaktım... ama bu da olur.

Gülümsedim, sonra telefonu yerine koydum. Düzenlenmesi gereken yüzlerce fotoğrafım vardı, ama şu anda tek düşünebildiğim, birkaç dakika sonra kapımdan içeri girecek olan seksi adamdı.

On dakika sonra geldi; ön kapıyı kilitlemediğim için içeri girdi. İçeri adımını attığı anda odaya hakim oldu; devasa bir adamdı, sertleşmiş bedeni tişörtünü gerginleştirmişti. Beni görünce gözleri bir an dans etti, tıpkı eve geldiğinde Medusa'nın ona baktığı gibi—sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi. "Selam, tatlım."

"Merhaba." Ayağa kalktım, vücudumu saran kızarıklık yüzünden yanaklarım ısınmıştı.

Her zamanki gibi beni kucakladı ve vücudum bunu bekliyormuş gibi onunla birlikte hareket etti. Beni yatak odama taşıdı, çift kişilik yatağa yatırdı ve beni soyduktan sonra, kocaman aletini içime soktu... ve ben cennetteydim.

Bu, beni her zaman aldığı pozisyondu; ağır vücudu üstümdeydi ve tüm işi o yapıyordu, benim tek görevim ise bir kraker gibi kıvrılmak ve bükülmek ve sadece kabul etmektir. Penisini almak ve o bitene kadar onun etrafında boşalmak.

Üzerimden yuvarlandı, sonra hemen giyinmeye başladı. "Aç mısın?"

Karnımın üstüne döndüm ve öylece uzandım. "Ve biraz uykum var."

Kıçımı şakacı bir şekilde tokatladı. "Kıçını dışarıda bırakıp öyle yatmaya devam et de ne olacağını gör."

"Gerçekten şu anda beni götten sikecek misin?"

Bana döndü, gömleği elindeydi, başından çıkarmak üzereydi. "Bu bir meydan okuma mı?"

Ona baktım.

O da bana baktı.

Onun blöfünü yutmamaya karar verdim ve giyindim.

Beni Pantheon'un yakınındaki güzel bir yere götürdü, Armando al Pantheon. Masamız dışarıdaydı, bu yüzden etkileyici

anıtın manzarasını seyredebildik. Orada hala cesetler asılı olmasaydı, çok güzel bir manzara olurdu.

Hava biraz serindi, bu yüzden dar kot pantolon, botlar ve önü derin kesimli uzun kollu bir üst giydim. Eğer tamamen örtünmüş olsaydım, bu onun umurunda olmazdı. Gösterilecek bir şey olmalıydı, ya göğüslerim ya da kığım. O, her şeyin gizli kalmasını seven kontrolcü bir adamın tam tersiydi. Hatta tam tersine, gururluydu.

Ve kimse benimle uğraşamazdı çünkü o zaman onunla da uğraşmak zorunda kalırlardı — ve bu kesinlikle olmayacaktı.

Esinti estiğinde hafifçe hareket eden vücutlara bakmamaya çalıştım. "Bana, yakaladığı fareyi sahibine göstermek isteyen bir kediye hatırlatıyorsun."

O sıırttı. "Seni buraya bunu göstermek için getirdiğimi mi sandın? Hayır, sadece burayı seviyorum."

"Ne kadar süre orada kalacaklar?"

"Kokmaya başlayana kadar." Garsonun dikkatini çekti ve bizim için paylaşmamız için şarap ve bir meze sipariş etti, bu da bana oldukça aç olduğunu gösterdi çünkü genellikle ana yemeği beklerdi.

Garson şarabı getirdi ve Constantine büyük bir yudum aldıktan sonra tekrar bana baktı. "Ne yemek istersin, tatlım?"

Menüye baktım. "İlginç görünen baharatlı bir makarna var. Ya sen?"

"Genelde tavuk sipariş ederim." "Biftek değil mi?" diye takıldım.

Hafifçe gülümsedi. "Buranın popüler yemeği. Gerçekten çok iyi."

"O zaman bir parça deneyeceğim."

Garson bruschetta ile geri döndüğünde, Constantine ikimiz için sipariş verdi.

Panteon'dan sarkan ölü adamlar yüzünden iştahım kaçır sanmıştım ama pek rahatsız olmadım. Sanırım şiddet dolu bir suç imparatorunun kız arkadaşı olmaya alışmıştım.

Bir parça bruschetta aldım ve birkaç ısırık attım.

O ise tek bir ısırıkta bitirdi, sonra da geri kalan süre boyunca bana bakıp, sanki bir futbol maçı kadar eğlenceliymiş gibi yemek yememi izledi. "Yani, penis teslimatı seni rahatsız etmedi mi?"

"Hayır," dedim gülerek. "Kapım *her zaman* açıktır."

Yüzünde yakışıklı bir sırıtış belirdi. "Her gece eve geldiğimde orada olsan ne güzel olurdu."

"Evet, ne güzel olurdu." Dört parça bruschetta vardı, ben de bir tane daha aldım; zeytinyağı ve domatesler çok lezzetliydi. Bugün pek bir şey yememiştim. Mutfakta yiyecek bir şey yoktu ve çoğu zaman bilgisayarımın başında oturmıştım.

"Güzel olurdu," dedi. "Peki, bana taşınmaya ne dersin?"

Son lokmayı ağzıma atmıştım ki, hiç beklemediğim bir soru sordu. Ağzım doluydu ve çaresizce yutmaya çalışıyordum, bu yüzden biraz garip bir diyalog oldu.

O ise sanki bu çok komikmiş gibi gülümsemesini giderek genişletiyordu.

Sonunda yuttum. "Ciddi misin?"

"Ben her zaman ciddiyim." Şarabından bir yudum aldı. "Sadece seks için buluşmak daha kolay olsun diye mi?"

"Hadi ama, *tek* neden bu değil." Yüzünü aydınlatan, onu karşı konulmaz kılan çok yakışıklı bir gülümseme takındı. "Elbette bu da *önemli* bir neden."

"Constantine, şaka mı yapıyorsun, yapmıyor musun, anlayamıyorum."

"Şaka yapmıyorum." Ciddi bir ifadeye büründü ve gülümsemesini bıraktı. "Bu gece, penis teslimatı şakalarından önce sana sormayı planlıyordum. Bu ilişki artık oldukça ciddi ve senin benimle birlikte evimde olmanı istiyorum. Senin isteğin üzerine adamlarım seni izlemiyor ve bu durum artık benim için işe yaramıyor."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, adamların beni izlemesine izin verebilirsin."

"Benimle yaşamayı istiyorum. Seni yatağında istiyorum. Her zaman benimle olmanı istiyorum."

Onunla tam anlamıyla altı hafta önce tanışmıştım ve şimdi benimle yaşamamı istiyordu. Bunun en çılgın yanı neydi? *Evet demek istiyordum*. Bu adamın okyanusuna başım önde atlamak istiyordum. Taşındığımda dairem gayet iyiydi

, ama Şimdi orada olduğumda kendimi yabancı hissediyordum
...sanki orası benim evim

değilmiş gibi.

"Biliyorum, bu çok

hızlı..."

"Evet." Enzo'yu milyonlarca kez sorgulamalıydım ama hiç yapmadım, ama Constantine'i asla sorgulamamalıydım. Çok mu hızlıydı? Evet. Bu delilik miydi? Evet. Ama artık bir ayağım kapıda değildi. Onu geri kazandığım anda tüm kartlarımı Constantine'e oynamıŐtım. "Seninle yaşamak istiyorum."

Dudaklarında yayılan o gülümseme... lmek için.

"Zaten dairemde nefret ediyorum."

Gözlerinde bir ışıltı vardı, AĞustos sıcağına rakip olacak bir sıcaklık. Orada bir yumuŐaklık da vardı, sanki sadece bana gösterdiği erkeksi bir nezaket. Sanki ağzına kalıcı olarak kazınmıŐ gibi görünen gülümsemeyle haritalamak istercesine parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. "Aferin kızım."

Bir anta hazırladım ve sonra beni evine götürdü. İçeri girdiğimizde Medusa bizi karşıladı ve her zamanki gibi Constantine, yaptığı her Şeyi bırakıp onu okşadı ve kafasına bir öpücük kondurdu.

Onu Medusa'yla birlikte görmekten çok hoŐlanıyordum. Bir insanın karakterini hayvanlara nasıl davrandığına bakarak yargılayabileceğini duymuŐtum; bu da Constantine'in altın bir kalbi olduğu anlamına geliyordu. Medusa, yatağımızı paylaşmak için oldukça iri bir köpekti ama gözlerimiz ilk karŐılaŐtıĐı anda onunla bir bağ kurmuŐtum, bu yüzden umurumda değildi.

Çantamı dolabına götürdüm ve dışarı çıktığımda Medusa çoktan yatağa atlamıŐtı. "Sanırım seni arkadaşlarımla tanıştırmalıyım."

"Kesinlikle tanıtılmalısın."

"Ama imparator meselesini biraz hafifletmen gerekecek." O kıkırdadı. "Ne iş yaptığımı sanıyorlar?"

"Taormina'da söylediğin gibi, kişisel güvenlik." "Neden onlara gerçeği söylemiyorsun?"

"Şey, muhtemelen yalan söylediğimi düşünürlerdi. Ve bana inansalar bile, muhtemelen çok korkarlardı."

"Ne yapmak istersen onu yap, tatlım." Soyunmaya başladı, soyundukça sert vücudu ve siyah dövmeleri daha da ortaya çıktı. Dövmelere hiç ilgi duymamıştım ama onun dövmeleri teninde muhteşem duruyordu.

Giysilerini bir kenara attı, sonra yatağa girdi.

Medusa, bizi birbirimizden ayırmak için metodik bir şekilde ortada yer aldı.

"Küçük kız, bu gece kanepede uyu." Sanki onu anlayabilecekmiş gibi onunla konuştu.

Kız, çenesini patilerinin üstüne dayadı.

"Küçük kız." Ses tonunu alçaltarak konuştu. "Anne ve babanın baş başa kalmaya ihtiyacı var."

Kız, kısa bir iç çekişin ardından yataktan kalkıp kanepeye atladı.

"Vay canına... seni anladı."

"Bunu ilk kez istemiyorum." Çarşafı geri çekti ve yanındaki yatağı okşadı. "Şimdi o güzel poponu buraya getir."

Tanga ve onun tişörtlerinden birini giyerek yatağa girdim.

Bir hayvan gibi üzerime atladı, beni sıkıca kavradı ve sertçe çekti. Boynuma öpücükler kondurmadan önce köprücük kemiğime karşı bir hırıltı çıkardı, sonra kocaman eliyle küçük tangamı çıkardı. Sanki akşam yemeğinden önce beni almamış gibi, üzerime ve içime girdi, sikini hava geçirmez kasamda mühürledi. "Siktir, tatlım..."

Constantine'in şoförü Roberto, restoranın önüne park etti, böylece arabadan inebildik.

"Gergin misin?" diye sordum, o da elimi tuttu. "Hayır," dedi sırtarak. "Olmalı mıyım?" "Şey, ben olurdum."

"Ben iyiyim, tatlım." Bana kapıyı açarken gülümsemeye devam etti.

İçeri girdik ve arkadaşlarımı masada otururken buldum. Cindy, Bethany ve Danielle vardı. Cindy, Timothée gittiğinden beri hâlâ kendinde değildi... en azından o öyle inanıyordu. Bethany'yi ortaokuldan beri tanıyordum ve Danielle de iş hayatında tanıştığım başka bir fotoğrafçıydı.

Ve yemin ederim ki, hepsinin ağzı açık kaldı.

O yaklaşırken gözleri ona kilitlenmişti.

Onun güzelliğine tamamen büyülenmişlerdi, aptallar gibi sadece bakakaldılar.

"Constantine," dedim, her ne kadar onun tanıtılmaya ihtiyacı olmadığı açık olsa da.

"Tanrım," dedi Bethany fısıldayarak ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bu Bethany," dedim, o da onun elini sıktı. "Ve sonra Cindy ...ve Danielle."

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum," dedi Constantine, onların hayran bakışlarının tam farkında olarak o kendini beğenmiş sırtışıyla. Sonra benim için sandalyeyi çekti ve oturur oturmaz eli hemen masanın altından uyluklarıma kaydı.

Üçü de bakmaya devam etti.

"Kızlar, size onun resmini zaten göstermiştim," dedim, bu hayran bakışların kesilmesini istiyordum.

"Ama biz senin yapay zeka ile bir şeyler yaptığını sanıyorduk,"

dedi Danielle. "Ya da başka bir erkeğin resmini çekmiştin,"

dedi Bethany.

"Teşekkürler," dedim alaycı bir tonla. "Onun benim ligimin dışında olduğunu biliyorum, ama o gerçek."

"Hadi ama tatlım." Masanın altında uyluğumu sıktı. "Şu haline bak."

Arkadaşlarım önce ona, sonra bana baktılar, muhtemelen bu adamın bana kraliçe gibi davranmasına hayret ediyorlardı. Ben de her gün hayret içindeydim çünkü ben de buna inanamıyordum.

Uzun bir sessizlik ve bolca bakışmanın ardından Danielle konuştu. "Peki... bir erkek kardeşin var mı?"

O sırıttı. "Bir kız kardeşim var."

"Biliyor musun," dedi Danielle, "bunu halledebilirim."

Constantine bir telefon geldiğinde masadan kalktı. Telefonu cevaplamak için dışarı çıktı.

"Aman Tanrım," dedi Bethany. "Sen dünyadaki en şanslı kadınsın."

"Biliyorum," dedim. "Ama aynı zamanda bunun karma olup olmadığını da merak ediyorum... Enzo'dan sonra."

Belki de evren bana olanlardan dolayı üzüldü ve bana iyi bir şey göndermeye karar verdi. İyi... inanılmaz derecede iyi.

"O zaman bir erkeğin beni aldatması için dua edeyim." Bethany ellerini birleştirdi ve fısıldayarak kısa bir dua etti. "Lütfen, lütfen beni aldat..."

"Değersiz aldatanlardan bahsetmişken," dedi Danielle. "Enzo ve Luna'nın artık birlikte olmadıklarından eminim."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum. Enzo ile aramızda net bir kopuş olmuştu. Ortak arkadaşımız yoktu. O kendi arkadaşlarını, ben de kendi arkadaşlarımı korudum. Yani kimse birbiriyle iletişim halinde değildi.

"Paylaştığı şeyler," dedi. "Hâlâ onu takip ettiğimi biliyor mu, yoksa bekâr olduğunu bilmeni ve sana söylememi mi *istiyor*, emin değilim, ama tüm fotoğraflarında tek başına. Bir kafede kahve fincanının ya da yürüyüşte tek başına çekilmiş fotoğraflarını paylaşıyor. Bazen arkadaşlarıyla birlikte çekilmiş fotoğrafları da var, ama Luna yok."

Bu bilgi bende hiçbir şey hissettirmedi — ve bu çok hoş bir duyguydu. Her iki durumda da umurumda değildi. Ayrılmışlar mı, evlenmişler mi, umurumda değildi. Sadece altı hafta olmuştu, ama sanki altı ay gibi gelmişti. "Daireye uğradı ve bana Luna ile bir hata yaptığını

...ve üzgün olduğunu söyledi."

"Uh, neden bu son derece önemli bilgiyi bana söylemedin?" diye sordu Bethany.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Unuttum galiba?" Ya da umurumda değildi? "Ben bir seçenek olmadığım için ilişkiyi yürütmeye çalışırmıydı, yoksa ne olursa olsun yürümeyecek miydi, emin değilim. Belki de ayrılan oydu. Bilmiyorum."

"Ne aptal," dedi Danielle. "İki çocuğu olan evli bir kadın için tüm hayatını mahvetti . . . ve gerçekler ortaya çıkınca kaçmaya çalıştı"

kaçmaya çalıştı. Seni terk etti, sonra da onu terk etmeye çalıştı. Ne değersiz bir pislik.”

Omuz silktim. “Evet, sanırım öyle.”

“Öyle mi?” diye sordu Danielle. “Buna daha çok kızman gerekmez mi? Ya da en azından mutlu olman? Kin beslemen? Kendini beğenmiş olman?”

“Buraya getirdiğim adamı gördün mü?” Omzumun üzerinden baktım ve onu pencerede, hâlâ telefonda konuşurken gördüm. “Yatağımdaki adam bu, ve sen bana neden Enzo yüzünden üzülmediğimi mi soruyorsun?” Onların yorumlarını eliyle savuşturarak güldüm. “Evet, iyiyim. Constantine aslında bana yanına taşınmamı teklif etti.”

“Oh, gerçekten mi?” diye sordu Cindy. “Ne diyeceksin?”

“Zaten evet dedim. Altı hafta oldu biliyorum, ama Enzo’yla iki yıl birlikteydim ve o beni evli bir kadın için terk etti. Yani... siktir et.”

“O telefon görüşmesi için özür dilerim,” dedi Constantine eve vardığımızda. “Cevap vermek zorundaydım.”

“Sorun değil. Senin hakkında konuşmak için zamanımız oldu.” Gülümsedim ve topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için kanepeye doğru yürüdüm. Oturur oturmaz Medusa yanıma atladı ve patisini uyluğuma koydu.

“Öyle mi?” Saatini çıkarıp dolabına koyduktan sonra, gömleksiz bir şekilde geri geldi. “Umarım iyi haberlerdir.”

“Oh, *kesinlikle* iyi şeyler. Onlara seninle birlikte yaşayacağımı söyledim.”

“Öyle mi?” Kararımdan memnunmuş gibi gülümsedi.

“Onlara bunun hızlı bir karar olduğumu bildiğimi söyledim, ama umurumda değil.” Topuklu ayakkabılarımı kenara koydum, sonra Medusa’yı bir süre okşadım; o benimle olmak için kanepeye atlamışken kalkmış olduğum için kendimi kötü hissediyordum. Kulaklarının arkasını okşadım ve sanki orası en sevdiği yermiş gibi gözleri yumuşadı. “Enzo’nun paylaştıklarına bakılırsa Enzo ve Luna ayrılmış gibi görünüyor dediler.”

“Bunu bir kilometre öteden bile tahmin edemezdim.” Kot pantolonunu çıkardı ve sadece boxerıyla kaldı, bacakları kaslıydı ve üzerinde koyu renkli tüyler vardı.

Uylukları ve baldırları. Göğsü ve karnı, göğüs kemiğinin tam ortasındaki birkaç kıvrım dışında neredeyse hiç kıllı değildi. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Her iki şekilde de umurumda değil. Altı hafta önce tüm bu olay yüzünden bu kadar üzüldüğüme inanmak zor." Artık yeni bir hayatım, yeni bir erkeğim ve bir köpeğim vardı... ve o kadının eskiden kim olduğunu bilmiyordum. Neden bu kadar azıyla yetindiğini anlamıyordum. Neden her açıdan Constantine'den çok daha aşağı olan bir adam için ağladığını anlamıyordum.

Constantine yanıma gelip yanımdaki koltuğa oturdu, Medusa'yı diğer tarafta bıraktı. Duygularımı, minnettarlığımı ya da rahatlamamı ifade edecek hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, o bunların farkında gibiydi. "Çünkü artık her zaman olman gereken kadınsın: *benim kadınım*."

Bölüm 11

AURELIA

Dairemdeki eşyalarımı topladım; çoğunlukla giysilerim ve diğer kişisel eşyalarımı. Mobilyaların hiçbirisi bana ait değildi ve onlardan ayrılırken hiç de hüzünlenmedim. Burası, Enzo'nun beni kendi evimden kovup yerime başkasını getirdiği zaman sığındığım bir sığınaktı, bu yüzden ona her zaman minnettar olacaktım. Constantine hayatıma girip, içeri girebilmek için duvarlarımı yıkmaya başladığında, yeni bir şeyin başlangıcı olmuştu. Ama ben hayatıma devam etmeye hazırdım.

Constantine'in yanına taşınmaya hazırdım.

Bir yanımda, onunla çok çabuk birlikte yaşamaya başlamanın aramızdaki ilişkiyi mahvedebileceğinden endişeleniyordu, çünkü anladığım kadarıyla o daha önce hiç bir kadınla birlikte yaşamamıştı. Belki de sürekli orada olmam ona fazla gelirdi. Belki de bu yakınlık büyüğü bozardı. Ama Constantine'in, orada gerçekten hoş karşılanmayacaksam bunu teklif etmeyeceğine güveniyordum.

Bir kutuda birkaç şeyi düzenliyordum ki Armand'dan bir mesaj geldi.

Salam Aurelia. Nasıl gidiyor?

Armand, Enzo'nun en iyi arkadaşıydı, bu yüzden bu durum tuhaftı. Constantine'in yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar az filtre kullanıyordum. Aklımdan ne geçiyorsa onu söylüyordum ve saçmalıkları kesiyordum. Altı haftadır ayrılmıştık, o halde neden şimdi bana mesaj atıyorsun? Enzo ve ben birlikteyken Armand'ı severdim, ama o ilişki bittiğinde arkadaşlığımız da bitmişti. Sert bir gerçeklikti, ama işler böyle yürümüşü.

Sana daha önce mesaj atmam

gerektiğini biliyorum. Evet, muhtemelen.

Görüşürüz.

Bir süredir sana ulaşmak istiyordum ama durum biraz karmaşıktı. Bir kahve içmek için buluşabilir miyiz?

Yok.

Lütfen, Aurelia. Önemli olmasaydı sormazdım. Ben senin arkadaşın değilim, Armand.

Öyle göründüğünü biliyorum, ama durum hiç de öyle değildi. Bütün bu zaman boyunca senin için endişelendim, Enzo ve ben artık arkadaş bile değiliz.

Vay canına, bunu ilk kez duyuyorum.

Hadi ama. Bir fincan kahve. Lütfen.

Onun mesajlarını görmezden gelmeliydim, ama artık arkadaş olmadıkları gerçeği ilgimi çekti. Tamam. Bir saatim var, ama sonra tekrar eşyalarımı toplamaya dönmem gerek.

Eşya mı topluyorsun? Yine mi taşıyorsun?

Evet. Aşırı seksi erkek arkadaşımın yanına taşıyorum.

Kafede Armand'la buluştum. Kahvemi sipariş edip oturdum, çünkü onu bekleyip durmayacaktım. Bana hiçbir şey yapmamıştı, ama Enzo'nun arkamdan iş çevirdiğini biliyor olmalıydı ve ona sadık kalmayı seçmişti — bu da onun benim arkadaşım olmadığı anlamına geliyordu.

Armand geldi ve içeride bir şey sipariş etmek yerine hemen karşımdaki koltuğa oturdu.

Bana sarılmaya çalışmadığı için sevindim.

Tişört ve şort giymiş, spor ayakkabılarımı giymiş ve güneş doğrudan yüzüme vurmasa da gözlüklerimi takmıştım. Kahvemden bir yudum

sonra fincanı tabağa geri koydum. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Evet." O, içini çekerek alçakgönüllülükle başını eğdi. "Siz ayrılmadan birkaç ay önce Luna'yı biliyordum..."

"O beni onun için terk etmeden önce... Taormina'da... ve beni dairemizden kovmadan önce."

"Evet." En azından itiraf etti. "Sadece, ona bu konuda sürekli başının etini yediğimi bilmeni istedim. Ona, hayatının en büyük hatasını yaptığını ve seninle ilişkisini kurtarma şansı varken bunu bitirmesi gerektiğini söyledim. Belli ki dinlemedi. Sanki büyülenmiş gibiydi."

"Vay canına, kızın amcığı çok güzel olmalı." Söylediklerime gözleri fal taşı gibi açıldı.

Şimdi gerçekten Constantine gibi konuşuyordum.

"Açıkçası, onda ne bulduğunu hiç anlamıyorum." "Yani onunla tanıştın mı?"

"Bir şey iade etmek için daireye uğradım ve o da oradaydı... çok garip bir durumdu."

"Ben neredeydim?"

"İş yerinde."

"Iyy, bu iğrenç bir durum."

"Biliyorum, biliyorum. Daha sonra onunla görüştük ve bana neler olduğunu anlattı. Beni bu duruma soktuğu için ondan nefret ettim. Çünkü hepimiz seni seviyorduk, hala da seviyoruz, ama sonra bu yalana bulaştık. Kendimizi berbat hissettik."

"Ama bana söylemeyecek kadar kötü hissetmediniz." "Evet, pişmanım."

"Aslında, söylemediğine sevindim." Çünkü o zaman Taormina'ya gitmez ve Constantine ile tanışmazdım. "Onunla orada tanıştım."

"Birlikte yaşamaya başladığın adam mı?" "Evet."

"Bunu söylemek bana düşmez belki, ama bu sadece bir teselli ilişkisi mi?"

"Hayır, kesinlikle değil." Telefonumu aldım. "Sana bu yakışıklı adamın neye benzediğini göstereyim." Telefonumun kilidini açtığımda, Constantine bana mesaj attı.

Seni rahatsız mı ediyor?

O mesajı okuduğumda kalbim bir sarsıldı, acaba yakınlarda mıydı yoksa beni gece gündüz takip eden adamlar öğle yemeği randevumu ona mı haber vermişti? Ama geçmişteki hatalarından ders almış olmasına ve Armand'a o ayrılana kadar bağırıp sataşmamasına sevindim. Hayır, o eski bir arkadaşım.

Constantine bana bir daha mesaj atmadı.

Constantine'in fotoğraflarından birini açıp Armand'a gösterdim. "Şu adama bak."

Armand ekrana bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. "Yani, fena değil."

"Hadi ama. Onun birinci sınıf bir erkek olduğunu biliyorsun." Telefonu bir kenara koydum. "Heteroseksüel olsan da bunu anlayabilirsin."

"Peki, senin adına sevindim."

"Teşekkürler. Enzo beni terk ettiğinde, hayatımın en dip noktasındaydım. Ama şimdi anlıyorum ki, gerçek yerimi bulabilmem için bunun olması gerekiyordu. Biliyorum, şimdiye kadar sana zor anlar yaşattım, ama aramızda gerçekten hiçbir kırgınlık yok."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "En iyi arkadaşın aldatıcı bir pislik olduğunda işler karmaşılaşır. Arkadaşlarımdan biri bunu yapsa, ben de ne yapardım bilmiyorum. Aldatılan adam için çok üzülürsün ama arkadaşlığınızı mahvetmekten korkarsın—ve bu, ilk başta yapmak zorunda kalmaman gereken bir seçimdir."

"Ben de aynen öyle hissediyorum."

"O zaman neden artık arkadaş değilsiniz?"

Omuz silktili. "Kişisel hayatında ve işinde ne yaptığını bir dereceye kadar biliyorum, ama o olaydan sonra ona eskisi gibi bakamadım. Ona tüm bunların bir hata olduğunu söyledim, o da bana ters çıktı ve geri alamayacağı bazı şeyler söyledi. Artık onu tanıyamıyordum, o yüzden Luna'nın yanına taşındıktan sonra onu bir nevi hayatımdan çıkardım. Diğer bazı arkadaşlar da öyle yaptı."

"Vay canına." Aslında Enzo için biraz üzüldüm. Ama sadece *biraz*. "Onun ve Luna'nın ayrıldığını duydum."

“Gerçekten mi?” diye sordu, sanki bu gerçekten sürprizmiş gibi iki kaşını da kaldırdı.

Omuz silktilim. “Kızlar onun sosyal medya hesaplarını takip ediyor. Son zamanlarda tek başına çekilmiş bir sürü fotoğraf paylaşıyor. Ayrıca birkaç hafta önce bana uğradı ve bunun bir hata olduğunu, olan biten her şey için üzgün olduğunu söyledi. Yani evet, ilişkinin bitmesine şaşırmadım.”

“Eminim bu sana iyi gelmiştir.”

“Eh, pek sayılmaz,” dedim. “Ben hayatıma devam ettim.” “Bu adam gerçek bir aşk gibi görünüyor.”

“Oh, öyle. Adı Constantine.”

Konuşma bitmiş gibi görüldüğü için, orada garip bir şekilde oturdu, sokağa ve geçen motosikletlere bakıp sonra tekrar bana baktı. “Bunun biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama yine de deneyeceğim... Bizim arkadaş olmamız hakkında ne düşünüyorsun?”

“Gerçekten mi?” Gülümsemeden edemedim.

“Evet. Hepimiz senin şimdiye kadar gördüğümüz en havalı kız olduğunu düşündük.”

Bu iltifatta bir şey kalbimi sıkıştırdı. Enzo uzun zamandır bana kendimi istenmeyen biriymişim gibi hissettirmişti, ama artık bunun benim değil, onun sorunu olduğunu gerçekten anladım. Onun tarafındaki insanlar bile beni gerçekten önemsiyordu. Onun gösterdiği kadar değersiz ve yerim doldurulabilir biri değildim.

“Bu kadar saçma olduğu için Enzo’nun beyin tümörü olup olmadığını gerçekten merak etmiştim.”

“Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum.”

“O, Enzo’nun üstüydü ve evliliğinden şikayet ediyordu. Aralarında bir kimya vardı ve sanırım Enzo, tüm bu durumun yasak olması yönüne kapıldı. Neden bunun tek seferlik bir hata olarak kalmadığını anlayamıyorum – tabii ki böyle bir şeyin olması da gerekmezdi.”

“Evet.”

“Hepimiz hata yaparız, bunu anlıyorum. Eğer hepsi bu kadarla kalsaydı onu yargılamazdım. Ama sana ne kadar süre yalan söyledi? *Aylarca* mı? Seni oyalarken bir yandan da bu diğer ilişkiyi sürdürmek... bu iğrençti. Beni bu saçmalığa ortak yaptığı için ondan biraz nefret ediyorum.”

İçimdeki tüm düşmanlık tamamen yok olmuştu. Sanki kendimin bir parçasını geri kazanmış gibi hissettim. "Evet, arkadaş olabiliriz."

"Öyle mi?" diye sordu gülümseyerek. "Cuma gecesi hep birlikte dışarı çıkıyoruz. Gelmek ister misin?"

"Duruma bağlı. Constantine'i de getirebilir miyim?" "Tabii ki."

"Biriyle çıkıyor musun?"

"Bir süre vardı, ama işler biraz sönükleşti," dedi. "Constantine'in bir kız kardeşi var mı?"

"Var ve çok güzel, ama Taormina'da yaşıyor." "Hay aksi."

"Belki de böylesi daha iyi, çünkü onun akrabalarından hiçbiriyle çıkmak istemezsin."

"Neden?"

Çünkü o biraz psikopat... *bazen*. "Sadece biraz korumacı, hepsi bu."

Motosikletimi sürmek yerine, Constantine'in şoförü beni gitmem gereken her yere götürdü. Armand'la öğle yemeğimi bitirdikten sonra beni daireme geri götürdü ve ben de birkaç saat daha eşyalarımı toplamaya devam ettim.

İşimi bitirdiğimde, şoför yukarı çıktı ve eşyalarımı Range Rover'in arkasına yükledi, sonra da beni şehrin diğer ucuna götürdü; orada müşterimle gün batımı çekimi için buluşacaktım. Bunlar aile portreleriydi, muhtemelen yıllık Noel kartında kullanılacaktı. Oradaki işim bittiğinde, şoför beni Constantine'in evine geri götürdü.

Her yere arabayla götürülmek biraz garipti, ama trafikle uğraşmamak, motosikletimi arabaların arasına sıkıştırmamak ve her durakta park yeri bulma derdinden kurtulmak güzeldi. Arka koltuktan atladım ve şoför yoluna devam etti.

Beni büyük kapıların arkasına, Constantine'in malikanesine götürdü ve çeşmenin etrafına döndüğümüzde, güvenlik görevlileri arka kapıyı açıp her şeyi indirmeye başladı. Uzakta, arazinin farklı noktalarında, makineli tüfek taşıyan silahlı adamları görebiliyordum

. Her köşe bir düzine adam tarafından korunuyordu. Bildiğim kadarıyla evde hiç kimse yoktu, bu da beni rahatlatmıştı.

Adamların Constantine'in özel koridoruna girmelerine izin verilmediğinden, her şeyi maun kapıların dışına, kenara yerleştirdiler. Fazla bir şey yoktu, sadece tüm hayatımın sığdırıldığı bir düzine kutu.

Uzun bir gün olmuştu, bu yüzden bu gece her şeyi yerlerine koymak umurumda değildi. Gözüm çift altın kapıda, koridora doğru ilerledim, ama sonra çalışma odasından Constantine'in sesini duydum.

"Tarifeler için maksimum uzatma süresi yedi gündür—yüzde yirmi faizle. Bunu zaten biliyorsun, o halde neden bana soruyorsun?" Dinlerken bir duraksama oldu, ama bir an sonra devam etti. "Kimseye istisna tanımam, tek bir kişi için tek bir sebepten bile, o yüzden faizli uzatmayı kabul et ya da etme." Telefonu kapattı galiba, çünkü sessizlik oldu.

Medusa ayak seslerimi duymuş olmalıydı, çünkü çalışma odasından çıkıp koridora geldi ve doğruca bana doğru koştu. Bana doğru koştu, koşarken ortada küçük bir zıplama yaptı ve sonra hemen yanıma geldi.

Tıpkı Constantine'in yaptığı gibi tek dizimin üzerine çöktüm ve onu iyice okşadım. "Merhaba tatlım. Ben de seni özledim."

Constantine beni duyunca masasından kalkıp koridora çıktı, üzerinde sadece gri bir eşofman altı vardı.

Aman Tanrım.

Devasa ve kaslı, pantolonu kalçalarının altında duran Constantine, son derece çekiciydi. Güzel tenindeki koyu dövmeler, kalın kaslarının farklı bölümleri arasındaki gölgelerle, bir boğa ile bir erkeğin karışımı gibiydi.

Ve o benimdi.

Sonra gülümsedi ve eğer kot pantolon yerine elbise giyiyor olsaydım, külotum hemen aşağı kayardı. "Selam tatlım."

Beni özel hissettiren, yaptığı küçük şeylerdi. Mesela masasından kalkıp koridorda bana kadar gelmesi gibi. Her zaman çaba gösterir, coşkusunu gösterir, benim için ne kadar önemli olduğumu hissettirirdi. "Selam."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm.

Dudakları ağızımı öperken elleri kalçalarımıdaydı, hemen beni okşamaya başladı. Sonunda nefes almama izin verdiğinde, geri çekildi ve ofisine doğru yöneldi. "Birkaç telefon görüşmesini bitireyim, sonra akşam yemeği yiyelim."

"Tamam." Medusa ve ben onu takip ederek çalışma odasına girdik; bana göre evin en güzel odasıydı. Ama tabii, evin sadece küçük bir kısmını görmüştüm. "Akşam yemeğini odanda mı yiyeceğiz?"

Masasının arkasına oturdu. "*Bizim* odamızda. Evet, tabii aklında başka bir şey yoksa."

"Hayır. Sadece giyeceğin şeyin bu olduğundan emin olmak istedim."

Telefonunu eline almadan önce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Peki sen ne giyeceksin, tatlım?"

Akşam yemeğine kadar dayanamadık. Yatak odasına girer girmez beni yatağın kenarına yatırdı ve arka arkaya iki kez içime boşaldı. En iyisi de buydu, çünkü önceden boşalmasaydım yemeğin tadını çıkaramazdım.

Bu adam beni azgın bir ergen haline getirmişti.

Akşam yemeği servis edildi ve özel yemek odasındaki masada birlikte yedik. Medusa'ya da aynı anda yemeği verildi, bu yüzden yemek için başını çok aşağı eğmek zorunda kalmaması için yerden yaklaşık 30 santim yükseklikteki gümüş tepsideki kasesinden yedi.

Şımarık köpek.

Akşam yemeğimiz somon, pilav ve beyaz kuşkonmazdı.

"Bu akşam biftek yok mu?" diye takıldım.

"Elio'ya haftada birkaç gece balıkla ikame etmesini söyledim." "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi somon.

Beğenmedin mi?" "Şöyle diyelim... bu biftek değil."

Kıkırdadım, sonra yemeğe devam ettim.

O, kollarını masanın üzerine koyarak yiyordu; kasları rahatladığında bile şişkin görünüyordu. Gündüzleri kalorilerinin çoğunu aldığını, ancak geceleri porsiyonlarını oldukça azalttığını fark ettim. Bol kahvaltı ve ağır bir öğle yemeği yiyordu, ardından akşam yemeğinden önce bir öğle yemeği daha yiyordu. Kemiklerine bağlı kasların muazzam miktarını düşünürsek, bu gayet mantıklıydı.

. “Bana arkadaşından bahset.” Ses tonu suçlayıcı değildi, bu yüzden kıskançlık belirtisi yok gibiydi.

“Adı Armand. Aslında Enzo'nun en iyi arkadaşı... ya da *“idi.”*

“O zaman neden onunla kahve içtin?”

“İlk başta biraz cadaloz gibi davrandım ve onu başımdan savdım.” “Birini hayatından çıkarmak seni cadaloz yapmaz.”

“Şey, o sadece Luna'dan bana bahsetmediği için özür dilemek istedi. Özü samimi görünüyordu. Enzo'yu hayatından çıkardığını, çünkü bana yaptıklarına tahammül edemediğini söyledi. Böyle bir arkadaş istemediğini söyledi.”

Constantine başını salladı. “İnsan, arkadaşlarının aynasıdır.”

“Diğerlerinin de Enzo'yu hayatlarından çıkardığını söyledi. Sonra arkadaş olabilir miyiz diye sordu.”

Somon balığından bir ısırık daha aldı ve bitirince sandalyeye yaslandı. “Kaba olmak istemem ama gerçekten arkadaş olmak mı istiyor? Yoksa en iyi arkadaşının kızını kapmak için bir fırsat mı arıyor?”

“Gerçekten arkadaş olmak istiyor,” dedim gülerek. “Konuşmanın hemen başında ona senden bahsettim. Ne kadar seksi olduğunu görmesini istediğim için ona fotoğrafını ve her şeyi gösterdim.”

“O eşcinsel mi?”

“Hayır. Ama hadi ama, herhangi bir heteroseksüel erkek senin ne kadar seksi olduğunu anlardı.” O yakışıklı sırıtış dudaklarına yayıldı.

“Rocco'nun seksi olduğunu söyleyen ilk kişi sen olurdun.” “O seksi,” dedi Constantine otomatik olarak.

“Gördün mü?” dedim. “Ona hayatımın gayet *iyi* gittiğini bilmesini istedim. Benim için mutlu olduğunu söyledi ve arkadaş olabilir miyiz diye sordu. Enzo'nun her şeyi mahvettiği için üzgün olduğunu söyledi, çünkü hepsi benden gerçekten hoşlanıyormuş, bu çok tatlı. Sonra cuma gecesi onunla ve arkadaşlarıyla takılmak ister miyim diye sordu.”

“Peki ne dedin?”

“Evet dedim ve seni de getirebilir miyim diye sordum. Evet dedi,” dedim. “O ilişkiyi çoktan unuttum ama Enzo için önemli olmasam da bazı insanlar için önemli olduğumu bilmek gerçekten çok güzel.”

Constantine tüm bu bilgileri bir süre sindirdikten sonra başını salladı.
“Nereye gidiyoruz?”

Prolog IX

CONSTANTINE

Uçak Katanya'ya indi ve şoför beni aldı. Havaalanından Taormina'ya arabayla bir saatlik mesafe vardı. İki yıldır Roma Cumhuriyeti'nin imparatoruydum ve o zamanlar gözümün önünden bir anda geçip gitmişti. Bana hizmet edecek bir ekip tutmam, altyapıyı kurmam, sert ve hızlı davranmam gerekiyordu ki tüm o pislikler benimle uğraşılmayacak biri olduğumu anlasınlar.

Sonuç olarak, iki yıldır eve gitmemiştim.

Daha sık ziyaret etmeliydim, son yıllarını yas tutarak geçiren annemin yanında olmalıydım, ama ben de yas tutuyordum. Ve meşgul olmak, bununla başa çıkma yöntemimdi. Nihai hedefim her zaman Kafatası Kralı'nın ölümüydü, ama bunu doğru bir şekilde oynamalıydım.

Kendi alanımı tercih etsem de annemle kalmayı kabul ettim, çünkü otelde kalmam yerine onun yanında olmamın onun için çok önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden onun istediği gibi olmasını sağladım. Şoför beni çocukluğumun geçtiği evin önüne bıraktı ve kapıyı çalmadan önce çantamı omzuma astım.

Evin içinden boğuk bir çığlık duydum. Muhtemelen mutfakta benim en sevdiğim yemekleri hazırlıyordu. Kapıda beni duyduğunda elindeki şeyi düşürse de şaşırılmazdım.

Bir dakika sonra kapıyı açtı ve çığlık attı. "Oğlum!" Bana atladı ve beni sıkıca kucakladı, yüzünü göğsüme gömdü. Minyon bir kadın olmasına rağmen ciddi bir gücü vardı ve kelimenin tam anlamıyla ciğerlerimdeki havayı sıkıştırdı.

"Anne, nefes alamıyorum..."

Beni bıraktı, sonra yanaklarımı avuçladı ve bir köpek yavrusu gibi gözlerle bana baktı. "Ah, oğlum..." Ama sonra beni baştan aşağı süzerken gözleri değişti. Bir adım geri çekildi, eleştirel bir gözle beni inceledi, baştan aşağı süzüldü. "Sen... sen çok *irisin*."

Neredeyse 45 kilo kas artmıştım. Bir beslenme uzmanı ve bir aşçı tutmuştum ve istisnasız olarak günde iki kez spor salonuna gidiyordum. İster izin günüm olsun ister tatil olsun, yine de ağırlık çalışıyordum.

Darius ile yollarımızın kesişeceği günü iple çekiyordum.

Eve girdim ve çantamı girişe bıraktım. "Spor yapıyordum."

"Ben de yeterince yemediğinden endişeleniyordum."

"Hayır, kesinlikle yiyorum anne."

"Çok seksisin. Kocaman, seksi bir adamsın." "*Anne.*"

Yine bana doğru yaklaştı ve beni sıkıca kucakladı. "Ah, bebeğim eve geldiği için çok mutluyum. Ne kadar çok..." Sesi kırıldı ve ağlamaya başladı, sanki uzun zamandır tutmuş gibi ağladı. "Seni ne kadar özledim."

Önüme beş tabak yemek koydu. Bir tepsi dolusu etli lazanya, arancini, kırmızı karides, ahtapot ve kızarmış kalamar içeren bir deniz ürünleri tabağı, bir pizza ve tabii ki cannoli.

Bütün bunları yemem imkansızdı. "Her şey çok güzel görünüyor. Teşekkürler anne."

Kahvesiyle karşımda oturdu, sadece orada oturup beni yemek yerken izlemeye tamamen hazırды.

Bunun olacağını bildiğim için o gün kasten hiçbir şey yememiştim. Tabağıma her şeyden biraz koydum ve yemeye başladım.

"Roma'da işler nasıl?" diye sordu. "İyi.

Yoğun."

Sanki bilmek istemiyormuş gibi ayrıntıları sormadı.

"Gelecek miydin emin değildim. Isabella davetiyeye cevap verdiğini söyledi ama yine de emin olamadım."

Isabella yarın evlenecekti ve beni davet etmişti. Beni gerçekten orada görmek isteyip istemediğinden emin değildim. Karmaşık bir durumdu, git sen de gitmesen de başın belaya girecek türden bir

. Davet edilseydim annem çok kızardı, ama gitmek zorunda kalmamdan dolayı da bana acıyacaktı. "Kaçırmam tabii ki." Yemeğin birkaç lokmasını aldım; annemin ev yemeklerini sık sık özlüyordum, ama konu yüzünden iştahım kaçmıştı.

Annem beni incelemeye devam etti, keskin bakışları derimi delip geçiyordu. "İyi misin, bebeğim?"

Başımı salladım. "Evet, anne."

Gözleri beni derinden delmeye devam ediyordu.

"Eğer birini gerçekten sevdiysen, onu her zaman seversin. Yani, sanırım... bu biraz acıtıyor." Ayrılalı altı yıl olmuştu. Birçok kadınla birlikte oldum, ama hiçbirisi bana onun verdiği hissi vermedi. Hiçbiri beni yerleşmek istememi sağlamadı. Hiçbiri bana... bir şey hissettirmedi.

Annemle yakındık, ama kalbimden geçen her düşünceyi ve duyguyu onunla paylaşmazdım. Ama kendimi gerçekten kaybolmuş hissettiğimde ve geri dönüş yolunu bulamadığımda, ona başvururdum. "Bazen doğru kararı vermiş miyim diye merak ediyorum. Belki ona karşı çok sert davrandım. Belki çok acımasızdım. Belki de ona bir şans daha vermeliydim." Yıllardır evli olurdum, Taormina'da kalırdım ve Edric Cosa Nostra'ya katılmazdı, hâlâ hayatta olurdu. Muhtemelen şimdiye kadar birkaç çocuğum olurdu.

Berbat bir gece, hayatlarımızı sonsuza dek kökünden değiştirmişti.

Annem sessizce nefes verdi ve ellerini birleştirdi. "Doğru kararı verdin, Constantine."

Gözlerim, bitirmem günler sürecektir olan yemek tabağına baktı. Ve tabii ki, uçakta bir kabusla dönüşecek olsa da, bana artanları yanıma almamı söyleyecekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

Gözlerimi tekrar ona kaldırdım.

"Çünkü doğru kişiyle karşılaştığında, tereddüt etmen gerekmeyecek. Varlığının her zerresiyle, onsuz yaşayamayacağını bileceksin. Sırf o istedi diye, onun adına tüm dünyayı yakıp kül edebileceğini bileceksin. Isabella'yı seviyorum, ama onun senin için doğru kişi olmadığını biliyorum, Constantine. Öyle olsaydı, son altı yıldır onsuz yaşayamazdın."

Önsöz X

CONSTANTINE

İşten bir hafta izin alıp Taormina'ya gittim. Son iki yıldır orayı ziyaret etmek için daha fazla çaba sarf ediyordum. Edric'in ölümünün üzerinden altı yıl geçmişti ve annem nihayet daha iyi bir duruma gelmiş görünüyordu. Bir oğlunu kaybetmenin acısı asla geçmeyecekti, ama en azından artık katlanılabilir hale gelmişti. Bir süre restorandan uzak kalmıştı, ama şimdi her gün ofisine dönüyor ve Taormina'daki küçük imparatorluğunu yönetiyordu.

Bunu görmek beni mutlu etmişti.

Ben de daha iyi bir durumdaydım, ama intikam uykusu yoktu. Darius'u öldürecektim, bir gün.

Ziyarete geldiğimde artık bir otelde kalıyordum. Anneme kendi başıma kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da beni rahat bıraktı. Artık kalbi tamamen kırık olmadığı için evde yalnız kalmakta bir sakınca görmüyordu.

Arkadaşlarım ve kuzenlerimle takılıyordum, plaja ve şehre gidiyordum, kendimi evimde hissediyordum. Günü kuzenim Antonio ve diğer arkadaşlarımla kayalıklardan atlayarak geçirdim, sırayla takla atıp suya çakıldık, yetişkin erkekler olarak çocuk gibi davrandık.

Plaja geri döndüğümüzde içecek ve pizza sipariş ettik ve kabinimizde yedik.

"Roma'da neler oluyor?" diye sordu Antonio.

"İş. Hepsi bu kadar," dedim ve fıstık pestolu mortadella pizzadan bir ısırık aldım.

"Cosa Nostra'yla işin bitti mi?"

"Hala görüşüyoruz ama artık kendi işimi yapıyorum." Mesleğim herkesin bildiği bir sırdı. Herkes bunu biliyordu ama kimse fazla soru sormuyordu. Evim, kıyafetlerim ve kendi uçağımdan yola çıkarak hayatımın değiştiğini, artık çok param olduğunu biliyorlardı ama kimse bana farklı davranmıyordu.

Bu benim için çok önemliydi.

"Görüştüğün biri var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ciddi bir ilişkim yok, hayır." Hayatım kadınların atlıkarıncası gibiydi; eskiler inerken yenileri atlıyordu. Bunun için çaba sarf etmeme de gerek yoktu. Kendiliğinden oluyordu. Bir boğa gibi formdaydım, bir milyarder gibi zengindim ve bir ünlü gibi çekiciydim, bu yüzden gerçekten hiçbir şey yapmam gerekmiyordu. Ama bu bilgiyi asla paylaşmadım. Övünmek istemedim.

Plaj yerli halk ve turistlerle doluydu, hepsi güneşin ve dalgaların tadını çıkarıyordu. Bar insanlarla doluydu ve hava mükemmeldi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Antonio bir süre kabinadaki televizyonu izledi.

Francesco ona dirsek attı. "Ona Isabella'dan bahset," dedi fısıldayarak, ben duymayayım diye.

Ama duydum. "Neyi anlat?" diye normal ses tonumla sordum.

Antonio pizza dilimini kutuya geri attı, sonra ellerini peçeteyle sildi. "Boşanıyor."

"Ne?" diye patladım. İki yıl önce evlenmişti. Adamı tanımıyordum, sadece düğünde birlikte görmüştüm, ama mutlu görünüyordlardı. Isabella ve ben düğünde hiç konuşmadık. Saygımdan mesafemi korudum. Bazen birbirimize yakın olduğumuzda, o gerginlik hâlâ oradaydı ve en son istediğim şey, onun özel gününü karmaşık hale getirmektir. Artık bana karşı öyle hissetmediğini varsaymışım, ama yine de durum karmaşıktı. "Ne oldu?"

"Onu aldatırken yakaladı."

Bu bilgiyi duyunca donakaldım. "Az önce ne dedin sen?"

"Bankada birlikte çalıştığı bir kız," dedi Antonio. "Isabella mesajlarını buldu ve bir gün onu takip etti. Onu suçüstü yakaladı."

"Evet, lanet olası pislik," dedi Francesco. "O günden beri ortalarda görünmüyor."

"Annesinin yanına taşındı," dedi Antonio. "Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce," dedi Francesco. "Annenin bundan bahsetmemesine şaşırdım."

Oh, neden bahsetmediğini çok iyi biliyorum.

İştahım kaçmıştı ve plaj günü mahvolmuştu. Kalktım ve tişörtümü giydim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Antonio.

Kabinadan çıkmaya başladım. "Onu kontrol etmeliyim."

Ailesi, Taormina'nın en ünlü dondurma mekanlarından biri olan Levante Gelato Artigianale'nin sahibiydi, bu yüzden aradığımda ve mesaj attığımda cevap alamayınca, orada olduğunu düşündüm. Mekanın bulunduğu ana caddenin sonuna kadar yürüdüm.

Ailesi benim için ailem gibiydi, benim ailem de onun için ailem gibiydi, bu yüzden içeri girdiğimde çalışanların vaktini almamak için doğrudan arka tarafa yöneldim. Depo raflarının önünden geçip arkadaki ofise gittim. Açık kapıdan onu görebiliyordum, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu, saçları umursamıyormuş gibi topuz yapmıştı.

Bu ona hiç benzemiyordu.

Kapının eşiğinde durdum. Ne üzerinde çalışıyorsa, o kadar konsantre olmuştu ki beni duymamıştı. "Selam."

Sesimi duyunca irkildi, iki kez baktı ve sonra içini çekti.

Telefonu hemen yanındaydı, yani beni görmezden gelmeyi tercih etmişti. "Ödümü kopardın, Con."

Duvara yaslanmış bir sandalye vardı, ben de onu masasının yanına çektim. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldı ve sonra hiç de iyi olmadığı belli olacak şekilde birkaç kez arka arkaya gözlerini kırptı. Tek yapabildiği başını sallamaktı.

Elimi uzattım ve elini tuttum.

O da sanki bir can simidiymiş gibi elimi tuttu. "Hayatımın en kötü iki haftasıydı." "Evet."

Burnunu çekti ve sonra gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "O tam bir pislik... Bana bunu yaptığına inanamıyorum."

"Erkekler berbat," dedim içtenlikle. "Hiçbir değeri yok."

Sanki bir şaka gibi acı dolu bir kahkaha attı.

"Ciddiyim."

"Biliyorum." Yine burnunu çekti. "İşte bu yüzden seni seviyorum, Con." Elini elimden çekip gözyaşlarını sildi, gözlerinin kenarlarını kuruladı. "Bunu hiç beklemiyordum. Evleneli sadece iki yıl olmuştu, seksi bir kadın ortaya çıktı... ve hepsi bu kadar."

"Bunu önceden tahmin etmemen gerekirdi, çünkü böyle bir şeyin hiç olmaması gerekirdi."

"Çocuklarımız olmadan önce olduğu için mutluyum. Yoksa çıkmaza girerdim." "Çıkmaza girmezdin."

"Onunla evli kalmazdım, ama çocuklarımı sonsuza kadar onunla paylaşmak zorunda kalırdım."

"Evet."

Masanın köşesine bakakaldı. "Neden telefonuma cevap vermedin?"

"Çünkü..."

Daha fazlasını söylemesini bekledim, ama söylemedi. "Neden?" diye ısrar ettim.

"Çünkü Edric'le olanlar yüzünden bunu hak ettim. Karma gerçektir ve adaleti sağladı."

Bu, ağzından çıkan en saçma şeydi. "Issy, bana bak."

"Hayır." Gözlerini masadan ayırmadı, gözyaşları yine akmaya başladı.

"Issy."

Çenesini kaldırıp bana bakmadan önce gözyaşları serbestçe akmaya başladı. "Bunu hak *etmedin*. Kimse hak etmez."

Gözyaşları, yanaklarından aşağı akan yavaş nehirler gibiydi.

"Bu durumlar karşılaştırılabilir bile değil, Issy. Karşılaştırılabilse bile, yine de bunun başına gelmesini istemezdim."

Bir anda gözyaşlarına boğuldu. "Çünkü sen çok iyi birisin ve seni kaybettiğim için her gün kendimden nefret ediyorum."

"Issy..."

Biraz mahremiyet içinde ağlayabilmek için yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ve ben sadece onu dinlemek zorunda kaldım.

"Sen bana asla böyle bir şey yapmazdın," dedi parmaklarının arasından. "Sen beni asla incitmezdin. Ve şimdi halime bak. Otuzum dolmadan boşandım. Gerçekten mutlu olduğum son zamanlar olduğu için sekiz yıldır geçmişte yaşıyorum."

"Issy," dedim nazikçe. "Şu anda zor olduğunu biliyorum, ama sana söz veriyorum, bir gün tekrar mutlu olacaksın. Bu yolundaki bir engel, hikayenin sonu değil. Yeniden evleneceksin ve o, seninle olması gereken kişi olacak. Çocukların olacak ve o sana asla zarar vermeyecek. Ve onu bulmak için neden bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığını merak edeceksin."

"Con, seni istiyorum." Ellerini indirdi, yanakları kızarmış, gözleri şişmişti. "Her zaman sen oldun. Her zaman sen olacaksın. Lanet olası sekiz yıl geçti ve senden kaçamıyorum. Erkekler geldi geçti, ama kalbimde kalan sensin. Her zaman kaçan kişi sen olacaksın."

Şimdi onun bakışlarından kaçan bendim. "Şu anda sadece üzgünsün..."

"Aptalca bir hatanın mutluluğumuza mal olmasına üzülüyorum. Aptalca bir hata bizi neredeyse on yıldır ayrı tutuyor. Gözlerime bakıp o zamandan beri başka birini sevdiğini söyleyebilir misin? Ya da ona yakın hissettiğin oldu mu?"

Gözlerim masada kaldı.

"Con."

"Hayır, olmadı." İlk birkaç yıl, kadınlar kalbimin acısını unutturuyordu. Sonra bir oyun alanına dönüştüler. Sonra iyi seks ama anlamsız gecelerden oluşan bir bulanıklığa dönüştüler. Hiç kimse benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ve nedenini bilmiyordum. Biriyle birlikte olmaya hazır olduğumda bile, kimse yoktu.

"O zaman neden?" diye sordu gözyaşları arasında. "Neden bana bir şans daha vermiyorsun? Gerçekten yine böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun? Ben hata yapan yirmi bir yaşında bir kızdım..."

"Issy, bu konuyu sanki hâlâ gündemdeymiş gibi tekrar tekrar konuşamayız."

"Ama neden gündemde değil?"

"Çünkü."

"Neden?"

“Çünkü daha önce söylediklerimde ciddiydim.” O doğru kişi değildi. Ama bunu sözlerle ifade etmek istemedim. Onu daha da incitmek istemedim. Zaten zor olan bu dönemi tamamen dayanılmaz hale getirmek istemedim.

Sanki ona tokat atmışım gibi gözlerini kaçırdı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, duymak istemediği şeyi söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözyaşlarını tamamen bastırmış, gözleri kurumuştı. “Sormaktan ve yalvarmaktan yoruldum, artık bunu yapmayacağım. Ama bir düşün, Con. Hâlâ burada olan sevgiyi düşün. Bunca zaman sonra hâlâ birbirimize duyduğumuz sevgiyi.”

Gözlerimi açıp ona tekrar baktım.

"Sen her zaman benim yanımdasın, ben de her zaman senin yanımdayım. Bu, ayrı yollara giden iki insan için normal bir durum değil. Hayatlarını birlikte geçirmek isteyen insanlar için normal bir durum değil."

Dairenin kapısını çaldım.

Cevap vermesi bir dakika sürdü. Ayak sesleri duyuldu, ardından kilidin açıldığı sesi. Sonra kapıyı açtı ve yüzümü hatırlaması biraz zaman almış gibi bana baktı. “Constantine, değil mi...”

Onu karnına o kadar sert vurdum ki, yere düştü, elini karnına koydu, sanki canını almışım gibi nefes nefese kalmıştı.

“Kalk.” Onun berbat dairesine girdim ve arkamdan kapıyı kapattım.

Nefes almakta zorlanmaya devam ediyordu.

"*Kalk.*" Onu tişörtünden yakaladım ve zorla ayağa kaldırdım. Ayakta durana kadar bekledim, sonra onu duvara sertçe ittim. Lanet bir tenis topu gibi sekip geri düştü. "Aileme bulaşırsan, bana bulaşırsın, pislik."

Otel odamdaydım, kanepede oturmuş futbol maçını izliyordum. Oda servisi sipariş etmişim, akşam yemeğiyle birlikte sert bir içki içmişim, ama

maçı pek umursamıyordum. Aklim geçmişte bir yerlerde kaybolmuştu, kendime güvenim kalmamıştı.

Acaba bunca zamandır yanılmış mıydım?

Sanki o da tam o anda aynı şeyi düşünüyormuş gibi, Isabella bana mesaj attı. Otelinin lobisindeyim... bir şeyler içmek istersen.

İimde bir sıcaklık dalgası yayıldı, vücudumu ateşe verdi, iliklerime kadar yaktı. Bir şeyin gerçekten bir anlam ifade etmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Akıllı, komik ve sevimli birçok harika kadınla tanışmıştım... ama hiçbir şey olmamıştı.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum — gerçekten çok kötü bir fikir.

Ama belki bir gece daha bu hikayeye nihayet bir son verebilirdi. Belki bu kapanış, bunu geride bırakmama yardımcı olurdu. Belki bir parçam hâlâ buradaydı ve bu yüzden başka biriyle devam edemiyordum. *Bir gece... ve sonra biter.*

Taormina'da daha uzun kalmayı planlıyordum, ama Isabella ile geçirdiğim geceden sonra gitmem gerektiğini anladım. antalarımı alıp onu otelde bıraktım. Sonra uağıma atladım, eve döndüm ve gerçek hayata geri döndüm.

Telefonumu Uçak Modundan çıkardığımda, mesajlarla dolup taşmıştı.

Sabahın ilk işinde gizlice kaçmak mı? Ne kadar da kibar...

Hepsi bu mu? Bu konuyu hiç konuşmayacak mıyız? Con,

senin bundan daha iyi olduğunu sanıyordum.

Bu kadar sinirliyken cevap vermedim. Kırıcı bir şey söyleyebilirdim.

Eve vardığımda Rocco aradı. "Aileni ziyaret ederken aradığım için zgnm, ama Roma'da birkaç sorunuz var."

"Evdeyim. Az önce döndüm." Şoförüm beni villama götürürken arka koltuktan onunla konuştum.

"Öyle mi? Beş gün daha orada kalacağını sanıyordum?"

"Öyleydi, ama sonra bir sürü sorun çıktı."

"Tahmin edeyim... Isabella."

"Tam isabet."

"Birkaç saat sonra uğrarım." "Hoşça kal."

Hâlâ Isabella'ya mesaj atmamıştım.

Rocco akşam yemeği vaktinde geldiğinde bile onu görmezden gelmeye devam ettim.

Personelim bize akşam yemeğini servis ederken, biz de açık terasta birlikte oturduk.

"Normalde Taormina'dan eve geldiğinde keyfin yerinde olur." Şarap şişesini alıp kadehini yeniden doldurdu.

"Evet, ama bu sefer değil." Telefonum masanın üzerindeydi ve Isabella'nın aradığını gördüm.

Onu görmezden geldim, sonra geçici olarak engelledim çünkü sürekli arayacağını biliyordum.

Rocco bunu gördü. "Oh, bu ilginç olacak."

Ona Isabella'nın boşanmasından, eski sevgilisini dairesinde bayılana kadar dövüp orada bıraktığımdan ve sonra aramızdaki ilişkiden bahsettim.

Rocco yavaşça başını salladı. "Ve şimdi onu görmezden geliyorsun çünkü . . . ?"

"Hoşça kal demeden gittim." "Bu yeterli."

"Adi biri olmak istemedim ama ona bunun tek gecelik bir şey olduğunu söyledim, yani..."

"Sence buna inandı mı?" "Sanırım inanmadı."

"Peki nasıl hissediyorsun? Onun her zaman hayatının önemli bir parçası olduğunu biliyorum."

Nefes aldım, söylemek istediğim her şey aklıma geldi ama ağzımdan çıkmadı. Sonra içimi döktüm. "Olmamalıydı. Her şeyi mahvettim."

"En azından bu olay sana bir son verdi, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," dedim dürüstçe. "Sadece eski yaraları gereksiz yere deşti."

"Anlamıyorum, Con. Bu kızı sevdiğin belli, ama onunla birlikte olmayacaksın. Onun da batırdığını biliyorum, ama aradan sekiz yıl geçti."

"Bunu tam olarak açıklayamıyorum. Durum biraz karmaşık."

"Belki de eski sevgilisini hastaneye yatırdığın için arıyordur."

"Mesajlarına bakılırsa, henüz bunu bilmiyor."

"Siktir, belki de ölmüştür."

"Umarım ölmüştür." Lanet olası pislik.

O gece geç saatlerde onu aradım.

Sanki bekliyormuş gibi, ilk zil sesi bitmeden cevap verdi. Hiçbir şey söylemedim.

O da hiçbir şey söylemedi.

Hemen bağırmaya başlayıp bana saldırmasını bekliyordum, ama öyle olmadı.

Sonunda içini çekti. "Şey, az önce telefonunu patlattığım için özür dilerim."

Özür mü?

"Ben sadece... kendimde değildim. Seni tamamen istiyordum ama sadece bir parçana sahip olduğum için üzgündüm."

"Sana sadece bir kerelik olduğunu söylemiştim, Issy," dedim nazikçe.

"Biliyorum, biliyorum. Ama lanet olsun, seni hala seviyorum." Bunu bana değil, daha çok kendine söylüyordu, içten ve dizginlenemeyen duygularla dolu bir sesle.

Hiçbir şey söylemedim.

"Will'i hastaneye yatırdın... ama bana hala bir şans vermiyorsun."

Demek biliyordu.

"Neden, Con? Neden bize bunu yapıyorsun?"

"Çünkü beni o kadar iyi tanıyan bir kadın istiyorum ki, ikizim benim yerime geçtiğinde bunu anlayabilsin. Gerçeği saklamak için komplo kurmak yerine, sorunlarıyla bana koşan

bana koşan bir kadın istiyorum. Sanki ben bunu anlayamayacak kadar aptalmışım gibi gözümün önünde duygusal bir ilişki yaşamayan bir kadın istiyorum. Sarsılmaz güvenimi suistimal etmeyen bir kadın. Kardeşimi Cosa Nostra'ya sürükleyip, sonra da kendini öldürttüğü yere götürmeyen bir kadın istiyorum. Ailemi bölmeyen, aksine daha da güçlendiren bir kadın istiyorum. İşte istediğim bu, Isabella—ve bu sen değilsin.”

Prolog XI

CONSTANTINE

Isabella'yı en son görmeyeli bir yıl olmuştu.

Onu telefonda paramparça ettiğimden beri konuşmamıştık. Ben bitirdiğimde tek kelime etmedi. Sadece telefonu kapattı. Öyle yapmak istememiştim, ama ilişkimizi — ya da ondan geriye kalanları — mahvetmişim.

Kardeşimin ölümünden onu sorumlu tutmuştum ve bunu tüm kalbimle söylemiş olsam da, bu şimdiye kadar söylediğim en berbat şeydi. O bunu hak etmemişti ve ben bunun için özür dilemeliydim, ama nihayet kapandığını hissettiğim o kutuyu açmak istemedim.

Isabella ile ayrılmamızdan dokuz yıl sonra Taormina'ya döndüm ve Rosticceria Da Cristina'nın açılmasını bekledikten sonra oraya yürüdüm. Otele giriş yaptıktan sonra anneme mesaj attım ve o da bana ofiste olduğunu söyledi.

İçeri girdim ve hemen tezgahın arkasındaki çocuklarla sohbet etmeye başladım. "Annem seni çıldırtmaya başladı mı?"

"Her gün, dostum," dedi Georgio. "Henüz yüksek sezon bile değil, ama şimdiden çok yoğun. Her gün daha da yoğunlaşıyor."

"Evet, nasıl olduğunu bilirim."

Sohbetimize devam ettik; restoran, spor, adadaki son gelişmeler ve Etna Dağı'nın son patlaması hakkında konuştuk. Oraya gittiğim anda, bunun Isabella'nın kulağına gideceğini biliyordum. Annem bunu annesine anlatacaktı ve ikisi de geçen sefer buraya geldiğimde ne olduğunu bilmedikleri için, ona anlatmaktan çekinmeyeceklerdi.

Bunun onu kışkırtıp kışkırtmayacağından ya da benim varlığımı yokmuşum gibi davranmaya devam edip etmeyeceğinden emin değildim.

Sonra yüzümün yan tarafında, sıcak bir tava gibi yakıcı ve bıçak gibi keskin bir bakış hissettim. Pencereden bana bu kadar sert bir şekilde bakan kişinin kim olduğunu görmek için dönmeden önce, yan gözümle bakmadım bile.

Gözlerim hemen asmaların rengi olan yeşil gözlerle buluştu

. . . ile parıldayan ışıltı parıltısı bir zümrüt Orada bir büyüleyici

büyüleyici bir şey vardı, yeşil gözleri yüzlerce kez görmüş olmama rağmen benzersiz bir şey. Rengin içindeki bir şey beni etkiledi ... özlem... ve hüzün.

Görüşüm genişledi ve geri kalanını da içine aldı; omuzlarının etrafındaki güzel kahverengi saçları ve boynundaki altın zincir. Üzerinde sadece kesilmiş kot şort, koyu mavi bir tişört ve spor ayakkabılar vardı, ama lanet olsun ki muhteşemdi.

Lanet olsun. Ve yalnızdı.

Yakalandığında bile hemen bakışlarını kaçırmadı, sanki benim ona bakmaktan kendimi alamadığım gibi o da bana bakmaktan kendini alamıyormuş gibi. Sanki zaman ikimiz için de durmuştu. Oturuyor olmasına rağmen uzun boylu olduğunu anlayabiliyordum, bacakları sonsuz gibiydi, vücudunun her yeri sanki çok ayakta duruyormuş gibi ince ve sıkıydı.

"Con?"

"Hmm?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Ne dediğimi duydun mu?" dedi Georgio. "Annen üçüncü bir şube açmayı düşünüyor."

"Ne dedi?" Haber beni derinden etkilediğinde ona döndüm. "İkisine bile zar zor yetişiyor."

Omuz silkti. "Öyle dedi. Bak, sana planları göstereyim." Ofise doğru yürüdü, ben de diğerleriyle birlikte arkasından gittim. Masasına gitti ve orada duran dosyayı açtı. "Kredi başvurusu falan da yapmış."

Dosyayı gözden geçirdim ve annemin aptalca iş planı beni rahatsız etse de, dışarıdaki kadın hakkında düşünmeye devam ettim.

Ya o giderse ve ben onunla konuşma fırsatı bulamazsam? Ya adını bile öğrenemezsem?

Klasörü kapattım. "Bu konuyu onunla konuşacağım. Bu işin rafa kaldırılmasını sağlayın." Ofisten çıkıp onları orada bıraktım.

"Con, nereye gidiyorsun?"

"Hemen halletmem gereken bir iş var." Köşeyi döndüm ve mağazanın önüne geri döndüm. İnsanlar çoktan orada sipariş vermek için bekliyorlardı. Onları görmezden gelip pencereden yeşil gözlü kadının oturduğu yere baktım.

Ama o çoktan gitmişti.

Birkaç gün sonra, annemin evinde akşam yemeği yedikten sonra otele geri döndüm. Çift kapıdan ve dışarıdaki vileyi geçip, açık hava barını çevreleyen cam duvarların etrafından dolaştım ve köşede bir piyanistin çaldığı kapalı bara doğru yöneldim. Işıklar loştu, bar kalabalıktı ve duvar kenarında bir masa buldum.

Antonio'ya mesaj attım. Buluşmak istersen barda bekliyorum.

Harika. On beş dakikaya oradayım.

Telefonumu masaya bıraktım ve garson siparişimi almak için yanıma geldi. O anda içimi tuhaf bir his kapladı; izlendiğimi hissettim. Bu, birkaç gün önce cam pencerenin arkasından hissettiğim bakışın aynısıydı; sıcak ve kararlı bir bakış. *Onun* olma ihtimalinin neredeyse hiç olmadığını bildiğim için kendimi umutlanmaya izin vermedim.

Ama başımı kaldırdım ve *oydu*.

Askılarında deniz kabukları olan küçük siyah bir elbise giymişti, koyu renk saçları bir omzuna dökülmüştü, makyajından dolayı gözleri dumanlı görünüyordu.

Lanet olsun, hipnotize olmuşum.

Tanrım, o gözler... bana ne yapıyorlar böyle.

Ve yine, üzgün görünüyorlardı. Yoğun, ama üzgün. Biraz da boş.

Hayatımda ilk kez kendimi felç olmuş gibi hissettim. Kafatası Kralı ile yüz yüze geldiğimde bile tereddüt etmemiştim. Yerimden kıpırdamamış, hızlı düşünmüş, yıldırım hızıyla tepki vermişim. Ama onunla

... *kahrolasınca düşünemiyordum*.

Garson içkimi getirdi ama ben bakışlarımı ondan ayırmadım. Göz temasını bozdu ve bakışlarını başka bir yere çevirdi.

Onun bakışını takip ettim ve bir kadının arkadaş grubundan kalkıp bana doğru geldiğini gördüm.

Gözlerim tekrar ona döndü ve her şeyi bir anda anladım. Hayal kırıklığı, aciliyet, savaş ya da kaç... ve sonra yenilgi. Tekrar içkisine döndü, garsonun dikkatini çekti ve hesap istedi.

Kadın yanımdaki boş sandalyeye oturdu. "Merhaba, ben McKayla."

Gözlerim diğer masadaki kadına takılmıştı. Bu barda, hatta tüm köyde, dürüst olmak gerekirse, en güzel kadındı ve sanki benim başka biriyle flört etmemi izlemek istemiyormuş gibi vücudunu benden uzaklaştırdı.

Değerli bir rakip değilmiş gibi direnmedi. "Beni duydun mu?" diye sordu McKayla.

Ona sadece gerçeği söyledim. "Üzgünüm, gözüm başka birinde." İçkimi aldım, odayı geçtim ve karşısındaki sandalyeye oturdum.

Bana bakmadan önce tereddüt etti, sanki bunu beklemiyormuş gibi.

Yakından bakınca gözlerini gerçekten görebiliyordum, fark ettiğimden de daha güzel olduklarını görebiliyordum. Ve gözlerinde bir duygu karmaşası gördüm, sanki beni orada istiyordu... ama oraya ait olduğuna inanmıyordu oraya ait olduğuna inanmıyormuş gibi.

İnsanları iyi okuyabilirdim — sezgilerim olağanüstüydü — ve ne kadar delice seksi olmasına rağmen, bu kadında zerre kadar özgüven olmadığını anlayabiliyordum.

Ve tek bilmek istediğim şey, bunun nedeniydi. "Constantine."

Gözleri, koruyan duvarların arkasından beni incelemeye devam ediyordu, ama orada ne kadar uzun oturursam, o kadar az çekingenleşiyordu. "Aurelia..."

Bölüm 12

CONSTANTINE

Birkaç gün içinde Aurelia eşyalarını açtı ve benim eşyalarımın arasına yerleştirdi. Mobilyası olmadığı için tüm hayatı bir düzine kutunun içindeydi. Giysiler, ayakkabılar, aksesuarlar, hatıralar.

Daha önce hiç bir kadınla yaşamamıştım, ama onunla evimi paylaşmaktan mutluydum. Ben yokken onun güvende olduğunu bilmekten, uzun bir geceden eve döndüğümde onun yatakta beni bekliyor olacağından, Medusa'nın ona eşlik edecek en sevdiği kadının yanında olacağından mutluydum. Ve bunun ne kadar kolay olduğunu sevdim.

Ona taşınmasını teklif ettim ve o da evet dedi, aynen böyle.

İlişkinin başından beri tereddüt etmişti, bunun yürümeyeceği konusunda milyonlarca nedeni vardı, ama sonra beni kaybettiğinde bir dönüm noktasına gelmişti. O zamandan beri her şey harikaydı. Bu konuda benimle yüzde yüz aynı fikirdeydi ve sonunda bir takım gibi hissettik.

Duştan çıktığımda, bir süre makyaj masasının önünde durup yansımama boş boş baktım. Yüzümü ya da gözlerimi gerçekten görmedim. Onun yerine kardeşimin yüzünü hayal ettim, Darius dizini kırmadan önce yerde yatarken bana son kez baktığı anı.

Çığlıklarını duydum ve gözlerimi kapattım, ama bu sesleri durdurmadı. Kardeşim yedi yıldır ölmüştü ve bazen kederimin geçtiğini düşünürdüm... ama sonra öfkeli bir engerek yılanı gibi üzerime atılırdı. Dişlerini etime geçirir ve beni zehirlerdi.

Yumuşak bir el çıplak sırtıma kondu. "İyi misin?"

Gözlerimi birden açtım ve çığlıklar sustu. Ellerim makyaj masasının kenarından kaydı ve omurgam düzeldi. "Evet." Boğazımı temizledim ve tıraş bıçağıma uzanmadan önce solgun yüzüme tekrar baktım.

Gözleri aynaya kaydı, camdan bana baktı.

Çeneme tıraş öncesi losyonu sürdüm, sonra elektrikli tıraş makinesini açıp işime koyuldum, çene hattımda uzamış koyu renkli tüyleri yok ettim.

O, bana inanmamış gibi orada durmaya devam etti.

Ben berbat bir yalancıydım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Tıraş olmaya devam ederken kendi yüzüme odaklandım, Rosticceria Da Cristina'da hissettiğim gibi onun bakışlarını hissediyordum. Ben devam ettim, o da orada kaldı, ama ona bakmayı reddettim.

"Konuşmaktan hoşlanmadığın tek bir şey var."

Tıraş makinesini kapattım, sonra lavaboya eğilip yüzüme su sıçrattım. Son damlalar yüzümden aşağı kayarken lavabonun dibine baktım. Sonra duşta kullandığım havluyu aldım ve suyu ve losyon kalıntılarını sildim. "Bu akşam gerçekten görmek istemediğim biriyle görüşmem gerekiyor."

Yüzünde bir anlık bir şaşkınlık belirdi, sanki tahmininin tamamen yanlış olup olmadığını merak ediyormuş gibi.

"Ama başka çarem yok." Lavabodan ayrılıp giyinmek için banyodan çıkıp dolaba doğru yürüdüm. Kot pantolonumu, tişörtümü ve saatimi giydim. Tabancayı şifonyerin üstüne bıraktım ve odaya geri döndüm.

Aurelia yatağın kenarında oturuyordu, Medusa da yanında karnı üstü yatıyordu. Sanki yatmaya hazırmış gibi makyajı silinmişti. Akşam yemeğinden sonra gece rutinini yapmıştı ve gözleri yorgun olsa bile güzel görünüyordu. Sağlıklı ve öngörülebilir bir uyku düzeni vardı, akşam saat on civarında huysuzlanmaya başlıyordu. Benimkiyle tam zıt bir durumdu; benimki ise tamamen dağınıktı. "Birkaç saat sonra dönerim. Beni bekleme." Yanına gidip ona hızlıca bir öpücük verdim. Akşam yemeğinden önce ya da sonra onunla sevişmedim. Güne başladığımdan beri huysuz bir ruh halindeydim.

"Dikkatli ol."

Ön kapıya doğru yürüdüm. "Endişelendiğim ben değilim."

Vatikan Şehri'ne vardım ve buraya adım atan herkes gibi güvenlik kontrolünden geçmek zorunda kaldım. Ama bu sefer, muhtemelen özel bir gün olması nedeniyle, geçmişte olduğundan daha fazla güvenlik önlemi vardı.

Güvenlik görevlileri tarafından Apostolik Saray'a kadar eşlik edildim ve içeri girdiğimde, Papa Zephyrinus'u cüppesi ve gözlükleriyle tam giyinmiş halde kanepede otururken buldum. "Umarım senin için çok geç olmamıştır." Ona yaklaştım ve elimi uzattım.

Ayağa kalktı ve elimi tuttu, diğer eliyle parmak eklemlerimin arkasını okşadı. "Tanrı bir programa göre çalışmaz, ben de öyle. Umarım iyisindir, Constantine."

Omuz silktim. "Eh."

Anlayışla başını salladı. "Bu an geçecek." "Ve sonra tekrar gelecek... ben onu öldürene kadar."

İtirafım için beni azarlamadı. Her zamanki gibi yargılayıcı değildi. "Birkaç hafta önce Aurelia ile tanışmak hoşuma gitti."

"Evet, senden biraz etkilenmişti."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Seni mutlu ettiğini görebiliyorum." "Evet," dedim. "O gün geldiğinde bizi evlendirmeni umuyorum."

"O gün geldiğinde, birliğinizi kutsamak benim için bir onur olur."

Gülümsedi, sonra kolumu şakacı bir şekilde sıktı.

Ben de gülümsedim.

Sonra kapı açıldığında odadaki neşe bir anda yok oldu. "O geldi, Ekselansları."

Gösteri zamanı.

"Onu içeri gönderin," dedi Papa Zephyrinus. "Teşekkür ederim." Benden bir ayak kadar kısaydı, Aurelia'dan da kısaydı, bu yüzden omzuma teselli edici bir şekilde dokunmak için kolunu yükseğe kaldırmak zorunda kaldı. "Bunu atlatacaksın."

"Göreceğiz."

Bir an sonra, lanet bir fırtına bulutu gibi odaya girdi. Gölgeleleri bile uzaklaştıracak kadar yoğun bir karanlık. Sanki burası kendi eviymiş gibi içeri süzüldü, daha önce buraya gelmiş olmasına rağmen etrafa bir göz attı ve sonra önümüzde durdu; gözleri benimkilere kilitlendi.

Ben de ona baktım, karanlık gözleri yeraltı dünyası kadar ürkütücüydü. O gözlerde şeytanı görebiliyordum, eşi benzeri olmayan bir kötülük. Kalbi olmayan bir adam, ruhu çoktan bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir adam. Güç dışında hiçbir şeye ve hiç kimseye değer vermiyordu.

Bakışlarımız birkaç dakika sürdü. İnsanlık tarihinin gördüğü en yoğun sessizliğin yaşandığı dakikalar. O kadar öfkeliydim ki yüzümü hissetmiyordum, kendi ellerimle parçalamak istediğim adama bakarken yüzümün nasıl görüldüğünü bilmiyordum.

En son aynı odada birlikte bulunduğumuzdan bu yana yıllar geçmişti. O zamandan beri değişmiştim, onun boyutlarına ulaşacak kadar kas yapmıştı, yani artık o odada iki dağ vardı. Her gün çok çalışıyordum, sabah bir kez, öğleden sonra bir kez ağırlık kaldırıyordum. Antrenman yapmaya devam ettim, reflekslerimi keskin tutmaya devam ettim, onu nihayet öldüreceğim an için hazırlanmaya devam ettim.

O anın ne zaman geleceğini bilmiyordum, ama kalbimde bir gün geleceğine inanıyordum.

Papa Zephyrinus, gölgelerimizin arasında, aramızda duruyordu. "Hoş geldin, Darius." Elini uzattı.

Darius, sanki kardeşini öldüren benmişim gibi düşmanca bir tavırla gözlerini benden ayırmakta zorlanıyordu. Ama Papa'ya dönüp elini tuttuğunda, biraz da olsa nezaket göstermişti. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim, Kutsal Efendim."

"Elbette." Halı üzerindeki kanepeleri işaret etti. "Oturalım." İki kanepenin ortasındaki koltuğa geçti.

Hemen yine ölümcül bakışlarımızı birbirimize diktik.

Darius gözlerini benden ayırıp vücudumu hızlıca süzdü, son karşılaşmamızdan bu yana bedenimdeki değişimi açıkça fark etti. "Güzel, artık vejeteryan değilsin." Bana sırtını dönüp kanepelerden birine doğru yürüdü. Oturdu, dizlerini iyice açtı, ön kollarını uyluklarının üzerine koydu; isterse anında zıplayabileceği bir pozisyonda. "Ah, bir de kardeşin selam söylüyor."

Buna hazırlıklı olmama rağmen sözleri canımı yaktı, bu yüzden tereddüt ettim. Toplayabildiğim tüm zırhla zihnimi güçlendirdim, ama yine de acıyı dindirmek için yeterli olmadı. Nefes aldım ve bunu umursamadan, kitap rafları ve Rönesans döneminden kalma sanat eserleriyle çevrili, aramızda sehpa bulunan koltuğa, onun karşısına oturdum.

“Söyleyecek bir şeyin var mı?” Sesim neredeyse bir havlama gibi çıktı. Papa orada olmasaydı muhtemelen bir çığlık olurdu. “Buraya kadar geldim. Umarım söyleyecek çok iyi bir şeyin vardır.”

“Kutsal Baba'nın huzurunda konuşurken tavırlarına dikkat et,” dedim sakın bir sesle.

Papa Zephyrinus elini hafifçe kaldırıp başını salladı, bu terbiyesiz davranışı mazur gösterircesine.

Darius o anda sessizleşti, ama çenesi gergindi, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış ama söylememek için yeterince akıllıymış gibi. Cevabım hiç de saldırgan değildi, ama bu adam hiçbir tür eleştiriye tahammül edemiyordu.

“Floransa üzerinden düşmanlarımızın eline silahlar geçtiği bilgisi bana ulaştı.” Doğrudan konuya girdim. “MI6'dan, AB'nin bir yerinde terörist saldırının yaklaştığına dair istihbarat aldım. Bu iki olayın bağlantılı olmasından endişe duyuyorum. Müttefiklerimiz dışına hiçbir tür silah satılmaması için BM aracılığıyla AB ile bir anlaşma imzalandı. Korkarım ki sizin yetki alanınızdaki biri bu anlaşmayı ihlal ediyor.”

Bakışları hiç değişmedi. Söylediklerimi duymamış gibi bana bakmaya devam etti.

Bir şey söylemesini bekledim.

Papa ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi.

Hiçbir şey söylemeyeceğini anladım. “Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?” “Bilgi için teşekkür ederim. Konuşmamız bitti mi?”

“Hayır, bitmedi,” diye tersledim. “Çünkü bunu yapan kişiyi durdurmanız gerekiyor... ya da kendiniz yapmayı bırakmanız.” İçgüdülerim her zaman haklı çıkardı ve bu bilgiye gösterdiği kayıtsız tepkiye bakılırsa, satıştan haberi olmakla kalmamış, bunun bir parçasıydı.

“Sanki bana ülkemi nasıl yönetmem gerektiğini söylemeye çalışıyormuşsun gibi geliyor.” Kanepeden biraz öne doğru eğildi, parmaklarını birbirine kenetledi. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Herkesi etkilediği sürece beni ilgilendirir. Uluslararası bir anlaşmayı doğrudan ihlal ettiği sürece. İstedığın her türlü alçakça faaliyeti yürütebilirsin, ama masum insanların zararına olmamalı.”

"Ne istersem onu yaparım, Constantine."

"Zaten parayı avuç avuç kazanıyorsun. Başka bir alıcıya sat gitsin. Paranı yine alırsın ve lanet olası hayatında ilk kez doğru olanı yapabilirsin..."

Elini sehpaye vurdu ve sehpayı titretmeye başladı. "Kutsal Baba'nın huzurunda konuşurken terbiyeni kor, pislik!"

Papa, birbirimizin boğazına sarılmadan önce iki elini de havaya kaldırdı. "Beyler, medeni olalım. Unutmayın, bu bir tartışma, saldırı değil."

"Kârdan önce vatan, Darius," dedim. "Para önemlidir, ama ondan çok daha önemli şeyler vardır."

"Tanrım, ne kadar da korkaksın. Küçük fındıklarla kaplı küçük bir vanilyalı dondurma çubuğu gibi oturuyorsun orada."

Papa içini çekti.

"Omurgan da kardeşininki kadar zayıf, bu yüzden onu bu kadar kolay kırabildim..."

"Seni öldüreceğim..."

"O zaman yap. Birkaç protein içeceği içmekle bana karşı koyabileceğini mi sanıyorsun, korkak? Seni son gördüğümde suratını sevmemiştin, şimdi ise ona bakmaktan nefret ediyorum. Karımın amına bakıp paçayı sıyırabileceğini sanan o korkak gözlere bak..."

"Yeter." Amcamın sesini yükselttiğini ilk kez duyuyordum. Darius sandalyesinde geriye kaydı, öfkesinden vazgeçti.

"Bu konuşma olması gerektiği kadar uzadı," dedi Papa Zephyrinus. "Constantine, Darius'a Avrupa'nın düşmanları arasındaki gerginliğin tırmanışını ve bir silah anlaşmasının felaketle sonuçlanacağını bildirdin. Darius da bu bilgiyi aldı. Burada elde edebileceğimiz en büyük ilerleme bu."

Kafatası Kralı o kadar güçlüydü ki, bize dışarıdan bir saldırıya karşı savunmasız bırakacak olsa bile ona karşı çıkılamazdı. Anlaşmazlıklarımız vardı, ama bir konuda hemfikir olacağımızı düşünmüştüm: ülkemizin düşmanlarına karşı savaşmak.

Ama lanet olsun ki yanılmışım.

Darius ayağa kalktı ve papaya seslendi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Kutsal Baba." Sonra odadan çıktı.

Ben kanepede oturmaya devam ettim, ellerimi sıkıca yumrukladım, gözlerim sehpaye sabitlendi. Öfke kalbimde o kadar şiddetli bir şekilde pompalanıyordu ki, kaburgalarımın çarptığını hissedebiliyordum. Gözlerimin köşeleri siyah yerine kırmızıydı. Ellerim, kemiklerini bir arada tutan vücudundaki her eklemi kırmak için can atıyordu.

Amcam bir süre bana baktı. “Bitti, oğlum.” “Asla bitmez— en azından benim için.”

Bölüm 13

AURELIA

Constantine *hiç de* kendinde değildi.

Sürekli işteydi ve eve geldiğinde çalışma odasına çekiliyordu... çalışmıyor gibi görünse de. Ona gizlice baktığımda, orada oturmuş duvarlardan birine bakıyordu... kaybolmuş gibiydi.

Ne zaman onunla konuşmaya çalışsam, sohbet etmek istemiyordu. Seksle bile ilgilenmiyordu.

Bir gün eve geldiğinde ben tamamen çıplaktım, ama o duşa girmeden önce bana bakmadı bile.

Ne zaman onunla konuşmak istesem, istemediğini söylerdi. Ama o an hiç geçmedi. O sadece daha soğuk ve mesafeli hale geldi... ve biraz da pisliğin teki oldu. Durum o kadar kötüleşti ki, o duş alırken telefonunu aldım, Rocco'nun numarasını buldum ve kendi telefonumdan ona mesaj attım.

Selam, ben Aurelia.

Her şey yolunda mı? Sesi tıpkı Constantine'inkine benziyordu.

Constantine bir haftadır kendinde değil ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Neyin canını sıktığını bana söylemiyor.

Evet... Karanlık bir dönemden

geçiyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Sanırım yapabileceğin bir şey yok. İşlerin kendi akışına bırakmalısın. Unutma, bunun seninle bir ilgisi yok ve sana olan takıntısı değişmedi. Sadece çirkin bir depresyon bulutunun arkasına gizlenmiş durumda.

Bunun benimle bir ilgisi olmadığı için rahatladım. Öyle olduğunu varsaymışım, ama bir hafta geçtikten sonra artık emin olamıyordum.

Sabırlı ol.

Evet,

deneyeceği

m.

Elio akşam yemeği için masayı hazırladı ve yemek odasında yedik. Karşılıklı oturduk, ama Constantine bana bir kez bile bakmadı. Sadece yemeğine, şarabına ya da pencereye odaklanmıştı. Sanki orada değildim.

"Con."

Gözleri hemen bana kaydı — muhtemelen ona daha önce hiç öyle seslenmemiştim. Tanıdığı herkes öyle seslenirdi, ama ben her zaman tam adını, kulağa hoş gelen sesini ve uzunluğundaki gücü sevmiştim.

"Şu anda zor bir dönemden geçtiğin için üzgünüm, ama keşke bana güvenip içini dökebilseydin."

Yemeğinin yarısını bitirmişti, ama iştahı çoktan kaçmış gibi çatalını masaya bıraktı. Dirseklerini masaya dayadı, ellerini çenesinin altında birleştirdi, bakışlarında hâlâ ağır bir yenilgi vardı. "Seninle bu konuyu konuşamayacağımı düşündüğümünden değil. Sadece, kelimenin tam anlamıyla bu konuyu konuşmak istemiyorum." Sanki kederinin kaynağını kabul etmek bile onu yok etmeye yetiyormuş gibi yutkundu.

"Sen de benim de birini kaybettiğimi unutuyorsun. Kederin güne ve mevsime göre gelip gittiğini unutuyorsun. Ayrıca benim de yokluğunda büyüdüğüm bir babam olduğunu unutuyorsun. Ama benim durumumda, o hiç çaba bile göstermedi."

Gözleri bir an için yere indi, parmakları birbirine biraz daha sıkı kenetlendi.

"Benim kaybım seninkinden farklıdır eminim, ama acısı aynıdır eminim." Konuyu açtıktan sonra hemen neşelenmesini beklemiyordum, ama kederini paylaşmasını da beklemiyordum. Sadece kendi başına başa çıkamadığı açık olduğu için bu konuyu açmak istedim.

Ellerini masaya indirdi ve derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. Bir süre ellerine baktı, artık birkaç dakikada bir öldürücü gülümsemesini sergileyen iri, güçlü adam gibi görünmüyordu. Kırk beş yıldır bir evde duran deri koltuk gibi yıpranmış ve solmuş görünüyordu. "Geçen hafta Kafatası Kralı ile görüştüm. Bazı uluslararası güvenlik sorunlarımız var."

Konuşmanın bu şekilde ilerleyeceğini beklemiyordum.

"Ve ben orada oturup o lanet suratına bakmak zorundayım... ve onu öldürmemek."

"Neden onu öldürmek istiyorsun?"

Gözleri ellerinde kaldı ve yine derin bir nefes aldı. "Çünkü o benim kardeşimi öldürdü." Sesi çok sessizdi, o kadar sessizdi ki sanki bunu benimle paylaşmak istemiyormuş gibi geldi. "Yedi yıl önce. Ve ben onun bunu yapmasını izledim."

Aman Tanrım... "Bebeğim." Elim masadaki eline uzandı, sanki onun can simidiymişim gibi ona tutundum... oysa aslında o benim can simidimdi.

Elim onun elinin üstünü kavradığında, o da elime bakakaldı. Sonra pozisyonunu değiştirdi, parmaklarımızı kaydırarak birbirimize kenetlendik. "Onu kurtarmaya çalıştım, ama başaramadım. O yüzden orada durup, vücudundaki tüm kemikler kırılırken kardeşimin merhamet için çığlık atmasını dinledim... ve hiçbir şey yapamıyor olmama rağmen orada kaldım, çünkü onun yalnız kalmasını istemedim. Birbirimize son kez baktığımız anı hâlâ hatırlıyorum... ve onun bakışını... öleceğini biliyordu."

Elini sıkmaya devam ettim.

"Onu gözümün önünde bir petrol variline tıktırdılar."

Annemizi kaybetmiştim, ama bizim kaybımız aynı değildi. Onu uykusunda ölürken izlemiştim, maksimum dozda morfinle, o kadar yüksek bir dozda ki, öldüğünü bile bilmiyordu. Akciğerleri şişmeyi bırakana kadar, sadece yavaşça sönüp gitmişti. Bu... bu tamamen farklı bir tür travmaydı.

"Birkaç hafta sonra cesedini almak için geri döndüm, ama Darius bana vermedi. Ne kadar para versem de kabul etmedi."

"Darius onu neden öldürdü ki?"

Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakmaya devam etti. “Çünkü kardeşim onun karısıyla ilişki yaşıyordu.”

“Kahretsin.” Artık şiddet ve kindarlık mantıklı geliyordu.

“Bir parçam...” Sesi tıkandı ve devam etmeden önce yutkunmak için bir ara verdi. “Bir parçam... onun bunu hak ettiğini düşünüyor... ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. Sadakatsizliğin cezası cinayet olduğu için hak ettiğini düşünmüyorum, ama yakalanırsa Kafatası Kralı’nın ona ne yapacağını tam olarak bildiği halde... yine de bunu yaptığı için.”

Ne söyleyeceğimi, onu nasıl teselli edeceğimi bilemedim. Bu çok korkunçtu.

"Ama yine de Darius'u öldüreceğim. Nasıl ya da ne zaman olacağını bilmiyorum... *ama kesinlikle yapacağım.*" O anda elini elimden çekti. Elini masanın kendi tarafına çekip başını kaldırarak bana baktı. “O kadar güçlü ki kimse ona dokunamaz, ama o hale geldi çünkü herkes onu kışkırtmaktan çok korkuyordu... ve onun lanet olası bir güç merkezi olduğunu biliyorlar. Kendi ülkesine ihanet etti, ama ben hâlâ bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.”

Buna da ne diyeceğimi bilemedim.

“Annem, kardeşimin bir trafik kazasında öldüğünü sanıyor. Her sabah mezarını ziyaret ediyor, ama onun sadece boş bir tabut olduğunu bilmiyor. Yıllar geçtikçe durumu biraz düzeldi, ama eskisi gibi olamadı.”

“Anlaşılabilir bir durum.”

“Kız arkadaşımı öptükten sonra onunla konuşmayı reddettiğimde Taormina’dan Palermo’ya gitti. O zamanlar orada ne yaptığını bilmiyordum. Annem onunla konuşmam için yalvardı, bu *anlaşmazlıktan* daha önemli olanın aile olduğunu söyledi, ben de sorunu çözmek için oraya gittim. Cosa Nostra’ya katıldığını öğrendim ve her şey o andan itibaren başladı. Biliyorum, bu durum daha da berbat, ama... bunca zaman sonra hâlâ Isabella’ya kızmamın sebebi, o olay olmasaydı kardeşimin hâlâ hayatta olacağıdır. Bunun için onu suçluyorum ve ne zaman tetiklenirsem, ona yeniden nefret etmeye başlıyorum.”

Artık terasta ona neden o kadar acımasızca konuştuğunu anlıyordum. Bu, evlenmek istediği bir kadındı, ama ona sanki ikiz kardeşini yanlışlıkla öpmekten daha korkunç bir şey yapmış gibi büyük bir kinle davranıyordu. Onun normal olmasını dilediğimi söylediğimde beni terk etmişti, bu gerçekten de daha büyük bir

suç gibi geldi. Ama o beni çok kolay affetti ve bir daha bu konuyu hiç açmadı. Bana kin tutan bir adam gibi gelmemiştii, ama ona karşı uzun zamandır kin besliyordu. “Eğer tek bir şey farklı olsaydı... her şey farklı olabilirdi.”

Gözleri yine yere indi. “Bunun, kardeşimin Darius’un karısıyla yatmaya karar vermesi yüzünden olduğunu biliyorum. Bizi bu noktaya getiren tamamen onun aptalca kararıydı, ama yine de böyle hissediyorum.”

“Bütün bunları hissetmen normal, Constantine. Keder karmaşık ve döngüseldir. Geri döndüğünde bazen daha kötüdür, bazen de daha iyidir. Bütün bunları yaşadığın için üzgünüm...”

Masaya bakmaya devam etti, sonra beni duymamış gibi konuştu. “Taormina’da kalır ve restoranda çalışmaya devam ederdik. Evlenir ve birkaç çocuğum olurdu. Annem mutlu olurdu. Ama sonra fark ettim ki... tüm bunlar olsaydı...” Gözlerini kaldırıp bana tekrar baktı. “Seninle tanışmazdım. Ve sensiz bir hayatı hayal edemiyorum, tatlım.”

O konuşmadan sonra Constantine yine eski haline döndü.

Beni yemeğe çıkardı, ofisindeki masanın üzerine eğdi, sabahın üçünde işten eve geldiğinde kocaman sikini içime sokarak beni uyandırdı.

Her şey normale döndü.

Sabah bir çekimim vardı ve bana mesaj atıp, çekimden sonra öğle yemeğinde buluşabilir miyiz diye sordu. Şoför beni açık terası olan bir restoranın önüne bıraktı. O çoktan oradaydı, şemsiyenin gölgesinde oturmuş, koyu gri tişörtü ve göz kamaştırıcı gülümsemesiyle.

"Selam tatlım."

"Selam." Oturduğu yere doğru yürüdüm ama her zamanki gibi benim için ayağa kalkmadı.

Beni kucağına çekti ve öptü, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kollarını bacaklarımın altına doladı. Doğal olarak, elini

Beni bırakmadan önce popomu sıkıca sıktı. "Çekimlerin nasıldı?"

"Sıkıcıydı." Karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Çalışmak zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Menüü eline alıp bir göz attı.

Doğruydı. Paraya ihtiyacım yoktu. Kira ödemişordum ve onun mutfağına hiç adımımı atmadığım için market alışverişine de ihtiyacım yoktu. Para harcadığım tek zaman, şehirde koştururken bir kahveye ya da sandviçe ihtiyaç duyduğum zamandı. "İşimi seviyorum. Sadece bebek portrelerini sevmiyorum. Ciğerlerinin tüm gücüyle bağırırken iyi bir fotoğraf çekmek zor oluyor."

"Ben bunu sıkıcı olarak tanımlamazdım," dedi gülerek. "O zaman stresli."

"O zaman artık işe ihtiyacın olmadığına göre, sadece istediğin işleri almalısın."

Ondan bana destek olmasını hiç istememiştim. O ise bunu kendi kendine yapmaya başlamıştı... sanki evliymişiz gibi. "Belki. Ama ağızdan ağıza yayılan bir tavsiyenin nereye varacağını asla bilemezsin. Bu düğünü fotoğrafladım ve gelinin amcası bir politikacıydı, bu da altı ay sonra büyük bir işe yol açtı."

Menüü ters çevirip diğer tarafına baktı. "Bunu aklının bir köşesinde tut."

"Kirayı ödemekten ve diğer faturalara katkıda bulunmaktan memnunum..."

"Tatlım, dur." Geniş bir gülümsemeyle, "Güven bana, masraflarını kendin karşılıyorsun."

"Hey, sana bedavaya oral seks yapıyorum."

"Ama bir şeyde iyiysen, asla bedavaya yapma, değil mi?" Göz kırptı, sonra tekrar menüye baktı.

Göz kırpmasını çok iyi yapıyordu. Çok yakışıklı ve çekiciydi.

"Ne alacaksın?" diye sordu.

"Belki salata. Kahvaltımı yaptım zaten."

Garson geldiğinde, her zamanki gibi Constantine konuşmayı devraldı. İçeceklerimizi ve öğle yemeğimizi sipariş etti, sonra menüleri bize uzattı.

Masaya yaklaştı, dirseklerini masaya dayadı. "Başka ne var ne yok?"

"Senin bu kadar seksi olman dışında pek bir şey yok." O sırttı. "Ama bu yeni bir şey değil, tatlım."

"Biraz kibirli, ama sana yakışıyor."

"Oh, yapabileceğimi biliyorum." Cebinden telefonunu çıkarırken gülümsemeye devam etti. "Beatrice arıyor." Telefonu açıp kulağına götürdü. "Selam abla."

Onun ne dediğini tam olarak anlamadım. O konuşmaya devam ederken orada oturup ona bakmak istemediğim için kendi telefonumu çıkardım.

"Maymunlar nasıl?"

Maymunlar mı? Beatrice'in evcil maymunları mı vardı?

"Eğer sana yine sorun çıkarırlarsa, Con Amca onları hizaya getirecek, söyle onlara."

Ohh... yeğenleri.

"Evet, her şey yolunda. Şu anda Aurelia ile öğle yemeğindeyiz." Onu bir süre dinledi. "Evet, Aurelia burada. Onunla konuşmak ister misin?"

Kalp atışlarım hızlandı çünkü onun benden hoşlanmadığını *biliyordum*. *Lütfen hayır de. Lütfen hayır de.*

"Tamam, kapatayım. Yemekler birazdan çıkacak. Seni seviyorum." Telefonu kapattı ve masanın üzerine koydu.

Kız kardeşine "*seni seviyorum*" demesi hoşuma gitti... hem de ilk o söylemişti.

"Gitmesi gerektiğini söyledi," dedi. "Çocuklardan biri kavanozdan kurabiye almak için tezgaha tırmanmış."

Başımı salladım. "Sorun değil, Con. Beni sevmediğini biliyorum."

Kaşlarını çattı, sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Neden senden hoşlanmasın ki?"

"Şey, evde karşılaştığımızda bana biraz soğuk davrandı."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, ama bunu tamamen anlıyorum, o ve Isabella arkadaş. Durum biraz karmaşık." Bunu kişisel almadım. En iyi arkadaşınla kardeşinin bir araya gelmesini umuyorsan, elbette *diğer kadını* sevmezsin. Ama neredeyse on yıldır ayrılmışlardı, bu yüzden neden barışmalarını umduğunu anlamadım. Hatta tekrar birlikte yatmışlardı ve yine de aralarını düzeltmemişlerdi.

Constantine başını diğer tarafa eğdi ve bana bakmaya devam etti, *sert bir şekilde* bakmaya devam etti.

“Önemli bir şey değil. Endişelenme.”

Ama o, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde bana bakmaya devam etti. "Belki fikrini değiştirir. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

Kız kardeşine kızmasını istemedim. Kız kardeşinin hissettiklerine engel olamazdı. En yakın arkadaşı acı çekiyorsa sadakatinden ödün veremezdi.

Ama o bana dik dik bakmaya devam etti... sanki çok kızmış gibi.

Bölüm 14

AURELIA

Eve dönüş yolu sessizlik içinde geçti. Öfkesi hissedilebiliyordu.

Bu öfkenin Beatrice'e değil de bana yönelik olup olmadığını merak etmeye başladım.

Ön kapıda indiğimizde, villanın içinden merdivenlere ve üçüncü kata kadar olan yol sonsuzluk gibi geldi. Koridora vardığımızda, Medusa bizi karşılamak için koridordan koşarak geldi, ama yarı yolda durdu.

Constantine hızlıca eliyle bir işaret yapmıştı ve bu, Medusa'ya yanına gelmesi için bir emir gibi görünüyordu.

Medusa çalışma odasına fırladı ve kanepelerden birinin üzerine atladı. "Constantine?"

O öncülük etti ve yatak odasına girdi.

Öfkesi, ikimizi de boğan bir duman bulutu gibiydi. Her nefes ciğerlerimi yakıyordu. Benden uzaklaşıp beni görmezden gelirken sırtına bakakaldım. Öğle yemeğinde her şey yolundaydı. Güneşten daha parlak gülümsemişti, ama şimdi yaşayan bir deprem gibiydi. Her adımı dünyayı sarsıyordu. Dünya ayaklarının altında titriyordu. "Constantine—"

Bana, gücünü gösteren bir çabuklukla döndü; bana karşı her zaman nazik davrandığı için sahip olduğunu unuttuğum bir güç. *"Isabella olduğunu nereden bildin?"*

Dehşetin beni sarması bir saniye sürdü. Düşünmeden gösterdiğim eli fark etmem bir saniye sürdü. Başından beri Isabella olduğunu biliyordum ve ara sıra ondan bahsettiğinde, tam da onu hayal etmişim. Onun adını söylemediğini fark etmemiştim bile.

"Çünkü annem adını söylemedi. Kız kardeşim de söylemedi. Peki sen nasıl bildin?" Enzo gittikten sonra dairemde olduğu gibi, beni ve sahip olduğumuz her şeyi terk etmeden önceki anki gibi öfkeliydi. Yüzü kıpkırmızı, boynundaki damarlar şişmiş

, deli gibi görünüyordu. “*Cevap ver.*” Enzo’ya yaptığı gibi bana bağırmadı, ama buna çok yakındı.

Onların konuşmasını dinlediğimi ona söylemek istemedim, ama yalan söylememem gerektiğini biliyordum. Constantine için, gerçeği gizlemek için söylenen küçük bir yalan, herhangi bir suçtan çok daha kötüydü. “Ne zaman... ne zaman beni ailenizin evine akşam yemeğine davet ettiğinde, kız kardeşinin bana biraz soğuk davrandığını fark ettim ve nedenini bilmiyordum. Sonra onunla birlikte olan kadını fark ettim. Herkes içiyor, gülüyor ve harika vakit geçiriyordu, ama o kadar mutsuz görünüyorlardı ki...”

“Ve onun olduğunu hemen anladın mı?” diye sordu inanamayan bir tavırla. “Yanına gidip adını mı sordun?”

“Hayır.” Sözümü kestiği için ona kızmak istedim, ama o kadar kızgındı ki durumu daha da kötüleştirmeye cesaret edemedim. “Annenize yardım etmek için eve girdim ve siz ikiniz verandada konuşuyordunuz... ve orada bir gerginlik olduğunu hissettim.”

“Ama annem sana bunu söylemezdi ki—”

“Bırak da bitireyim, Con. Bu, beni gerçekten kötü gösteren kısmı, o yüzden bir an önce bitireyim.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Durduğun yerin yakınında açık bir pencere olduğunu fark ettim, ben de oraya gidip dinledim.” Gözlerimi kapattım çünkü bu sözler ağızımdan çıktığında çok daha kötü geliyordu. Onun mahremiyetini ihlal etmiş ve meraklı bir kaltak gibi kulak misafiri olmuşum. Gözlerimi kapalı tuttum çünkü onun öfkeli tepkisini görmek istemedim. “İkinizin söylediği her şeyi duydum. Yaklaşık bir yıl önce birlikte olduğunuzu biliyorum. Aranızda hiç geçmeyen bir gerginlik olduğunu biliyorum. Onun hâlâ üzgün olduğunu biliyorum... bunca zaman geçmesine rağmen. Ve sana söylemememin sebebi...”

“Neden?” diye bağırdı. “Neden bu kadar uzun süre bunu sakladın?”

Gözlerimi açtım ve bana tam bir tiksintiyle baktığını gördüm—ve bu beni mahvetti. “Çünkü ona, ikinizi birlikte görmemden endişelendiğini ve her şeyi mahvetmek istemediğini söylemiştin. *Neden* konuştuğunuzu açıklamak zorunda kalmak istemedin, ben de sana söyleyerek seni o duruma sokmak istemedim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu konuşmamıza gerek yoktu. Çünkü eskiden onunla birlikte olman beni

konusuyor olman umurumda değildi ve onun hala seni istemesi de umurumda değildi — çünkü onu suçlamıyorum.”

Hâlâ öfkeliydi, yüzü lav rengindeydi.

“Seni kaybetsem ben de aynı şekilde hissederdim. İster dokuz yıl ister on dokuz yıl olsun, seni asla unutamazdım. Asla hayatıma devam edemezdim. Ona karşı hiç kötü niyetim yok, çünkü onu suçlamıyorum.”

Bana bağırmayı kesmişti, belki de bu iyiye işaretti.

“Konuşmanızı dinlediğim için özür dilerim. Yanlış yaptım.

Biliyorum.”

Bana bakmaya devam etti.

“Ve sana söylemediğim için özür dilerim. Sadece başından beri var olmayan bir sorunu yaratmak istemedim. Kıskanç değilim... sadece empati kuruyorum.”

“Yine de bana söyleyebilirdin. Isabella'yı tanıdığını ve onun için üzüldüğünü söyleyebilirdin. Ama ben sana ondan bahsetmek için doğru zamanı bulmaya çalışırken, sen bunu kendine sakladın.”

“Doğru zaman mı?” diye sordum. “Onu birkaç kez dolaylı olarak bahsetmiştin. O an bana söylemen için doğru zamandı, ama söylemedin. O partiye, eski nişanlının orada olduğunu bilmeden girdim. Yani bana *gerçekten* söyleyecek miydin?”

Yine sinirlendi. “Gerçekten bunu bana karşı kullanmaya mı çalışıyorsun?”

“Hiçbir şeyi tersine çevirmeye çalışmıyorum, ama senin bana Isabella olduğunu söylemeni bekledim, böylece ben de sana zaten bildiğimi söyleyebilecektim. Bu ilişkiyi korumak için ikimizin de sır sakladığını inkar etmeyelim. O partinin olduğu gece birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk, bu yüzden ilişkinin nereye varacağını bilmiyorduk. Altı hafta sonra seninle birlikte yaşayacağımı bilmiyorduk. O yüzden hadi... biraz durup düşünelim.”

Hâlâ kızgındı. Yüzünden okunuyordu. “Özür diledim, Constantine.”

O bir uzaklaştı benden benden sanki sanki yapmış bitti bitti konuşmayı

“Con.”

Kapıya doğru yürüdü.

Bu konuşmanın bittiğini anladığımda, çöktüm. “Lütfen beni bırakma.” Eskiden olduğum kadına geri dönmüştüm; zayıf ve acınası, Enzo’ya kalması için yalvardığım gibi ona kalması için yalvarıyordum. Ama bu sefer, her şeyi mahveden bendim. “Özür diledim.” Gözyaşlarım anında akmaya başladı çünkü Constantine’i daha önce bir kez kaybetmiştim ve o hafta beni neredeyse öldürmüştü. Şimdi de Isabella gibi olacaktım, bir daha asla sahip olamayacağım bir erkeği özleyecek, asla gerçekleşmeyecek bir hayali umacaktım. “Gerçekten çok üzgünüm. Con, lütfen gitme.” Onu koridora kadar takip ettim ve hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım. “*Lütfen.*”

Koridora adım attığımda arkasını döndü, gözleri bir saniye öncesinden bile daha şiddetli bir öfkeyle doluydu. “Şu anda çok kızgıyım ve biraz nefes almam lazım—ama seni terk etmiyorum.”

Rahatlamam o kadar güçlüydü ki, bunu saklayamadım. Nefes alırken ellerim otomatik olarak ağzımı kapattı. Gözlerimi kapattım ve yanaklarımdan gözyaşları sel gibi akmaya başladı. Devasa bir minnettarlık hissi, bir tuğla yığını gibi üzerime çöktü.

Bulanık görüşümün arasından ona tekrar baktım. Gözyaşlarım, lekelenmiş cildim ve kontrol edemediğim nefesimle muhtemelen berbat bir haldeydim.

“Son dokuz yıldır, Isabella konusunda doğru kararı verip vermediğimi merak ediyordum. Ona karşı çok sert davranıyor muydum, ondan çok mu fazla şey bekliyordum, kinimi bir kenara bırakıp hayatımıza devam edip mutlu olabilirdik mi? O evlendiğinde çok acı çekmiştim ve tekrar birlikte olduğumuzda eski yaralarım yeniden açılmıştı. Bana lanet bir hayalet gibi musallat olmuştu ve kaderimde olan kişiyi elimden kaçırdığımdan endişeleniyordum. Ama sonra ne oldu biliyor musun?” Bana yaklaştı, öfkeli gözleri benimkilere kilitlendi. “*Sen.*”

Yutkundum, bambaşka bir nedenden dolayı gözlerimden yeni gözyaşları süzüldü.

Yumruğunu sıkıp göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. “Seninle tanıştım ve tüm o şüphelerim *kayboldu—çünkü sen o kişisin*. Sen, dokuz yıldır beklediğim kişisin. Annem bana bir gün bir kadın geleceğini ve onsuz yaşayamayacağımı söylemişti

. Sırf o isterse dünyamı yerle bir edeceğimi söylemişti. Ve haklıydı, çünkü seni çok seviyorum...”

“Ben de seni seviyorum,” dedim nefes nefese, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akarken. “Seni çok seviyorum.”

Gözleri benimkilerle ileri geri gidip geldi. “Benim için bu kadar. Sen benim her şeyimsin.”

“Constantine . . .” Her ne kadar berbat bir halde olsam da, ona doğru yaklaştım, parmak uçlarımda yükseldim, ama düz ayaklarımla onun dudaklarına ulaşacak kadar uzun değildim.

Ama o, tahmin ettiğim gibi beni kaldırdı, kocaman kollarını kalçamın altına doladı ve beni kendine çekti.

Kollarımı boynuna doladım ve onu geçmişte yaptığımdan farklı bir şekilde öptüm, tüm benliğimi ona akıttım, kalbimi ve ruhumu öpücüğün içinde serbest bıraktım. “Seni seviyorum,” dedim öpüşmelerimizin arasında. “Hayatımın geri kalanı boyunca.”

Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyordum.

Bu adamın benim olduğuna inanamıyordum.

Hâlâ yanımda uyuyordu, rüyasında gülümsemesi yoktu, yüzü tamamen gevşemişti ve neredeyse öğlene kadar dinlenmeye devam etti.

Bu manzarayı çok seviyordum, ama ona dokunmamak zordu.

Medusa kanepeden doğruldu ve dışarı çıkması gerektiğini ima edercesine bana baktı.

Ona sessiz olmasını söylemek için parmağımı dudaklarıma götürdüm, sonra sessizce giyinip yataktan çıktım. Medusa ile odadan gizlice çıktık, koridordan geçip merdivenlerden en alt kata indik. Bahçeye çıktık ve o hemen işini görecektir bir yer bulmak için etrafta zıplamaya başladı.

Onunla birlikte ağaçların arasından geçen patikada yürüdüm; antik Roma döneminden beri korunmuş gibi görünen bu özel araziye göz gezdirdim. Uzak köşelerde silahlı muhafızlar vardı, ama ben onlardan uzak durmak için ortada ve evin yakınında kaldım.

Ağaçların arkasında bir havuz gizlenmişti, ben de onu görmek için patikadan aşağı indim; kenarlarında koyu mavi fayanslar, etrafında şezlonglar vardı. Medusa açık havanın tadını çıkarmaya devam ederken, ben de şezlonglardan birine oturup suyun manzarasının keyfini çıkarmaya karar verdim. O güneşin altında bir çimlik buldu ve sıcaklığın tadını çıkarmak için uzandı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama sonra arkamdan onun sesini duydum.

"İşte buradasın."

Döndüğümde, üzerinde sadece siyah eşofman altı olan, her tarafı koyu mürekkeple kaplı, dudaklarında o güzel gülümsemeyele dimdik durduğunu gördüm. Gözleri arkamdaki havuzun diğer tarafındaki Medusa'ya kaydı. "O güneşli yeri gerçekten çok seviyor olmalı, çünkü bana merhaba demek için bile kalkmıyor."

Ayağa kalkıp onu öptüm. "Günaydın."

"Daha çok öğleden sonra gibi." Beni kendine çekti ve öptü, kocaman elleri sanki popom onun avuç içleri için bir mıknaatmış gibi elbisemin içinden yukarı doğru kaydı. "Bu kadar uzun uyuduğum için özür dilerim."

"Sorun değil. Yatakta kalırdım ama Medusa'nın dışarı çıkması gerekiyordu."

"Ona baktığın için teşekkürler."

"Artık o benim de köpeğim sayılır."

Bana gülümsedi. "Birazdan da öte." Şezlonga oturup uyluğuna hafifçe vurmadan önce bana nazikçe popomu tokatladı.

Kucağında rahatça yerleştim.

O, bir sandalye kadar büyüktü, beni rahatlıkla taşıyabilirdi. "Güzel bir gün."

"Gerçekten öyle." Kolumu boynuna doladım ve sırf yapabileceğim için onu tekrar öptüm. "Seni seviyorum." Sırf söyleyebileceğim için söyledim. O da aynısını söyleyeceğini bildiğim için söyledim.

Her şeyi anladığını gösteren bir gülümsemeyele, "Ben de seni seviyorum, tatlım," dedi.

Parmaklarımı saçlarına gömdüm, ona hiç olmadığı kadar dokundum, sanki tamamen bana aitmiş gibi hissettim. "Bugün işin var mı?"

"Her gün işim var. Ama bugün işi bırakacağım."

"Peki ne yapacaksın?"

"Sen... tabii ki."

"Ooh, bana uyar."

"O zaman dışarı çıkıp güzel bir akşam yemeği yeriz." "Ya da evde kalıp güzel bir akşam yemeği yiyebiliriz."

Kıkırdadı. "Daha da iyi."

Medusa çok ısındığında güneşten uzaklaşıp havuzun etrafında bize doğru geldi.

"Selam, küçük kız." Onu okşadı ve boynunu ovuşturdu. Sonra sanki çok sağlam yapılıymış gibi yan tarafına belirgin bir şekilde vurdu. "Artık her gün iki kadını mutlu etmem gerek."

"Bunda bol şans."

"Biri seksi seviyor, diğeri hamburgeri." "Ben de seksi ve hamburgeri seviyorum."

O sevimli glmsemi yine dudaklarına yayıldı. "İşte bu yüzden sen benim kadını."

Bölüm 15

CONSTANTINE

"Yüzüne ne oldu lan?" Rocco masanın karşısında dururken sordu.

"Ne?"

"On beş dakikadır aralıksız gülümsüyorsun. Bu çok tuhaf."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Siktir git, pislik."

"Neden bu kadar mutlusun?" "Aurelia."

"İlk kez sikini yaladı mı..."

"Yüzüne yumruk atmamı mı istiyorsun?"

O sessizce kıkırdadı. "Bunu bana çok kolaylaştırıyorsun, Con. Alnına üzerinde Aurelia yazan kocaman kırmızı bir düğme taksan da olur."

"Senin kadının senin büyük kırmızı düğmen olmalı."

"Cidden, bana neden bu kadar mutlu olduğunu söyle. Çünkü son konuştuğumuzda, oldukça karanlık bir dönemden geçiyordun." Açık sandalyeye doğru yürüdü ve üzerine çöktü, kullanmadığı halde önündeki dizüstü bilgisayarı kapattı.

Kardeşimin katilinin yüzüne bakıp diplomasi oyunu oynamak zorunda kalmıştım. Bu, ona ve aileme ihanet etmişim gibi hissettirmişti. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ama sonra Aurelia ile yaşadığımız bir kavga her şeyi değiştirdi. "Aurelia beni sevdiğini söyledi." Bu anı aklıma gelince yüzüme bir gülümseme yayıldı; sözümü bitirmeme izin vermeden sözümü kesmesi gibi.

"O aşamayı çoktan geçtiniz sanıyordum."

"Yavaş ilerlemeye çalışıyordum."

"Yavaş mı?" diye sordu. "Seninle birlikte yaşıyor ve altı hafta önce tanışmışken ona aşk sözcüğünü söylüyorsun."

"Ne diyebilirim ki? Aşık olduğunda, her gün bir hafta gibi gelir." Her şey bir kasırga gibiydi, beni ayaklarımın üstünden kaldıran bir kasırga.

Son on yılımı, aldığım kararları, hayatta izlediğim yolu sorgulayarak, yataktan yatağa, kadından kadına atlayarak geçirdim.

“O hesapla, o zaman bir yıl olur, ki bu da hala oldukça hızlı.” “Aptal, benim için mutlu olman gerek.”

Bir an sıırttı, sonra gülümsemesi kayboldu ve ciddiyet yüzüne yayıldı. “Hadi ama, senin için mutlu olduğumu biliyorsun. Aurelia’yı seviyorum ve sana çok yakıştığını düşünüyorum. Sadece seninle biraz dalga geçmek istedim.”

Sandalyeyi çekip karşısına oturdum; ortalık eski paket yemekler, cihazlar, silahlar ve el bombalarıyla dağınıktı. Sürekli bir şeyler olup bittiği için ortalığı toparlayacak zamanım olmadığından, her zaman dağınıktı. “Teşekkürler. Benim için çok anlamlı.”

O başını salladı. “Ona evlenme teklif edecek misin?”

“Evet.” Edeceğimi biliyordum. Hiç şüphem yoktu.

Sanki şaşırmış gibi kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Şimdi mi?”

“Dürüst olmak gerekirse, ne zaman olacağını bilmiyorum,” dedim.

“Şu anki durumumuzdan memnunum.”

“Peki bunun işine nasıl bir etkisi olacağını

düşünüyorsun?” “İşime etkisi mi?” diye sordum, biraz şaşırmış bir şekilde.

“Eminim bu konu aklından çoktan geçmiştir.” Koltuğa yaslandı, ellerini birleştirip dirseklerini kolçaklara dayadı.

“Başından beri ona bundan asla vazgeçmeyeceğimi söyledim. Evlense de, çocuklarım olsa da. O da benim fikrimi değiştirmeye çalışacak türden bir kadın değil. Pierre’in ona yaptıklarından dolayı sarsıldı, ama oldukça çabuk toparlandı. Bence bununla başa çıkabilir.”

O da başını salladı. “Evet, bence o da bunun üstesinden gelebilir.”

“O aradığım kadın, dostum,” dedim, başımı hafifçe sallayarak. “Neredeyse otuz beş yaşındayım, o yüzden acaba o kadın dışarıda bir yerlerde mi diye merak etmeye başlamıştım. Ama o tüm bu zaman boyunca Roma’daydı, tam da burnumun dibinde.” Sunacak çok şeyi olan birçok güzel kadınla vakit geçirmiştım, ama aradığım şey neyse, orada değildi. Sevdiğin kişiyi seçemeyeceğini söyleyen kim olursa olsun, tam isabet etmişti, çünkü birkaç yıldır yerleşmeye hazırdım ve hiçbir kadına, hiçbir ilişkiye karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Aurelia’nın

benim için öne çıkardığını tam olarak bilmiyordum, ama her neyse, onu gördüğüm anda beni etkisi altına aldı.

Cebimdeki telefon çalmaya başladı, ben de onu çıkarıp ekrana baktım; Aurelia'nın bana ihtiyacı olması ihtimaline karşı içgüdülerim her zaman ona yöneliyordu. Telefonum her çaldığında aklıma gelen ilk şey oysa, önceliklerim çoktan kökünden değişmişti. Ama arayan o değildi. Floransa'daki adamlarımdan biriydi. "Roger, ne oluyor?"

O, küçük konuşmaları ve nezaket sözlerini atladı. "Burada çok hareketlilik var, Con."

Belirsiz bir mesajdı, ama kalbim bir taş gibi yere düştü.

"Tanklar, Hummer'lar, Skull Kings büyük hamleler yapıyor ve güneye doğru ilerliyorlar."

Gözlerim masanın karşısındaki Rocco'ya kaydı.

Tamamen hareketsizdi, sanki hattın öbür ucundaki sözleri duyabiliyormuş gibi bana odaklanmıştı.

Roger'ı hoparlöre aldım ve telefonu masanın üzerine koydum. "Hoparlörde. Rocco burada. Başka bir şey biliyor musun?" diye sordum, masanın kenarına yaklaşırken telefonun üzerine eğildim.

"Hayır," dedi Roger. "Ama bu devasa bir operasyon. Görünüşe göre herkes iş başında."

Rocco bana bakmaya devam etti.

Ben de ona baktım. "Başka bir şey duyarsan haber ver." Kırmızı düğmeye bastım ve telefonu kapattım.

"Silah operasyonu ya bir oyalama taktiğiymiş ya da bir ittifak göstergesiydi," dedi Rocco.

"Yani doğudan ve kuzeyden bir saldırı geliyor..."

"Muhtemelen. Belki de Roma'yı ele geçirmesine yardım etmem karşılığında o silahları vermiştir."

"Ya da ona hain olduğunu söylediğim için kızdı ve benim peşimden geliyor."

Rocco başını salladı. "Her halükarda, Roma'ya geliyor."

Ben de onaylayarak başımı salladım ve harekete geçmek yerine, benim için en önemli iki kişiyi düşündüm. "Aurelia ve Medusa'yı güvenli bir yere götürmem gerek. Sen saldırıya hazırlan."

O çoktan sandalyesinden kalkmış ve odanın diğer ucuna geçmişti.

Midemde biriken adrenalin yüzünden yerinde duramadığım için ayağa kalktım. Aurelia'yı aradığımda gece yarısını geçmişti ve umuyordum ki telefonu açsın. Aksi takdirde Elio onu uyandırmak zorunda kalacaktı. Telefon birkaç kez çaldı ama cevap vermedi. "Telefonu aç..."

Dördüncü çaldıktan sonra nihayet cevap verdi. "Constantine?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Tatlım, sana bir sürü şey söyleyeceğim, o yüzden dikkatlice dinle. Bir çanta hazırla ve gitmeye hazırlan. Adamlarım seni ve Medusa'yı başka bir yere götürecektir."

Bu sözler onu rekor sürede uykusundan uyandırdı. "Ne oldu?"

"Bununla uğraşacak vaktim yok. Dediğimi yap."

Bana tekrar sormadı. "Tamam." "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi çabucak.

Telefonu kapattım, adamlarıma kızları götürmelerini söyledim, Vatikan'daki güvenliğe telefon edip, papa olası bir hedef olabileceği için onu gizlice başka bir yere götürmelerini istedim ve sonra beklediğim an için hazırlandım.

Sonunda Darius'u öldürmek için.

Bölüm 16

AURELIA

Yataktan atladım ve bir kot pantolon giydim.

Medusa ciddi bir şey olduğunu anlamış gibiydi, çünkü gece yarısı tuvalete kalktığımda ya da uyuyamadığım için telefonumda kötü haberleri taradığımda hiç uyanmazdı. Ama yataktan atladı ve yanımda durdu, sanki beni koruyormuş gibi. Ne giydiğimi ya da kıyafetlerimin uyumlu olup olmadığını umursamadan sütyenimi ve bir üst giydim. Bir çift düz ayakkabı giydim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu. Constantine telefon görüşmesinde bana hiçbir ayrıntı vermedi, ama beni başka bir yere götürmek zorunda hissettiğine göre kötü bir şey olmuş olmalıydı. Orası zaten Vatikan'ın etrafındaki gibi yüksek ve kalın bir duvarla çevriliydi ve her yerde silahlı muhafızlar

her yerdeydi.

Burası güvenli değilse, neresi güvenliydi ki?

Gerekli eşyalarımı bir çantaya tıkıştırıp fermuarını kapattım ve o anda ellerimin ne kadar titrediğini fark ettim. Constantine'in nerede olduğunu bilmiyordum. Şu anda iyi olduğunu biliyordum, ama bu an ne kadar sürecekti? Onu beni başka bir yere götürmeye zorlayacak kadar kim tehdit etmişti?

Hâlâ yanımda oturan Medusa'ya baktım. "O iyi olacak ... o iyi olacak."

O koyu kahverengi gözleriyle bana bakmaya devam etti... Constantine'i hatırlatan gözler.

Ayağa kalkmadan önce derin bir nefes aldım ve çantayı omzuma attım. "Tamam, gidelim. Sanırım bizi dışarıda alacaklar." Yatak odasından çıkıp altın kapılardan geçerek koridora adım attık. Koridorun ancak yarısına gelmiştik ki duyduk.

Silah sesleri.

Bir sürü silah sesi. Otomatik silahlar, birkaç saniye içinde namlulardan yüzlerce mermi geçiyordu.

nereden geldiğini anlamak zordu çünkü saray çok büyüktü, ama ses bu kadar net duyuluyorsa... bu iyiye işaret değildi.

"Kahretsin."

Medusa, koridorun sonundaki kapıya bakarken düşük bir homurtu çıkardı.

"Siktir, ne yapacağız?"

Kapıya bakarken dişlerini göstererek tekrar hırladı. "Düşün, düşün, düşün." Constantine'i arayabilirdim, ama biri saraya saldırmışsa, muhtemelen çoktan haberi vardı. O buraya gelene kadar hayatta kalmam gerekiyordu. "Bir silaha ihtiyacım var." Çantayı yere bıraktım ve Constantine'in dolapta bir şeyler olduğunu bildiğim için süite geri döndüm.

Yatak odasına geri döndüm ve giyinme odasına girdim. Işığı yaktım ve çılgınca etrafa baktım, saatlerini sakladığı çekmeceyi açtım, arkadaki kilitli kasayı açmaya çalıştım. Sanki her zaman etrafta bir silah varmış gibi hissediyordum, ama gerçekten ihtiyacım olduğunda hiçbirini bulamıyordum. "Belki komodininin içindedir." Yatak odasına geri döndüm ve komodininin en üst çekmecesini açtım. Orada duruyordu, büyük siyah bir tabanca. Onu elime aldım, ağırlığını hissettim ve emniyetin açık olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Dolu olup olmadığını bilmiyordum ve nasıl kontrol edeceğimi de bilmiyordum, ama dolu olduğunu varsaydım.

Medusa yanıma geldi.

"Tamam, bir süre ortalıkta görünmeyelim..."

Yine silah sesleri duyuldu ve bu sefer çok gürültülüydü. O kadar gürültülüydü ki, neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Medusa havlamadı, ama kapıya dönerek şiddetli bir hırıltı çıkardı.

Yere çöktüm ve yatağın yanında çömelerek, silahı yanımdaki halının üzerine bıraktım ve dehşet içinde yüksek sesle çığlık attım. Silah seslerinin giderek yükselmesinin tek nedeni, bana doğru yaklaşıyor olmalarıydı ve bana doğru yaklaşıyor olmalarının tek nedeni de benim peşimde olmalarıydı.

Constantine beni bunun için uyarmıştı. Onunla birlikte olmak için ödemem gereken bedel buydu.

Bana hiçbir şey olmayacağına söz vermişti, ama sanki o gelmeyecekmiş gibi savaşmam gerekiyordu. Bana ulaşması için ona yeterince zaman kazandırmam gerekiyordu.

Çünkü o anda benim için gelen kişiyi durdurmak için sokaklarda koştuğunu biliyordum.

"Hadi, Aurelia." Silahı tekrar elime aldım ve ayağa kalkıp çift altın kapıya doğru yürüdüm. Medusa koridordaydı, koridoru gözetliyor, sanki hepsini tek başına alt edecekmiş gibi hırlayıp dişlerini gösteriyordu.

"Medusa, buraya gel." Neredeyse hareket ettiremeyeceğim kadar ağır olan çift altın kapılara baktım. "Bunları aşamazlar. Hadi."

Sürpriz bir şekilde, hemen yanıma geldi.

Sonra koridordan sesler duydum, sanki koridorun sonundaki köşeyi dönmüşler gibi.

"Kahretsin." Silahı yere bıraktım ve tüm gücümle tonlarca ağırlığındaki kapıları gıcırdatarak kapatmaya başladım. Sanki boş viteste bir arabayı hareket ettiriyormuşum gibiydi, ancak kapılar tekerlekler yerine menteşeler üzerinde olduğu için ivme kazanamıyordum.

"Evde kimse var mı?" diye bir adam koridorun sonundan alaycı bir sesle sordu. "İmparatoriçe?" diye alay etti.

Bunlar, yüzleşmek istediğim türden adamlar değildi. Bu bana bir enerji patlaması yaşattı ve sonunda kapıları ortasından kapatmayı başardım. Kapı kolunu çevirip kilidi devreye soktum, sonra geri çekilip silahı tekrar kaptım. "Bu onları durdurmalı... değil mi?" Kurşun geçirmez olmalılar. Ve kilit altın rengi metalin içinde gizliydi, yani onu vurmaları imkansızdı.

Medusa kapının önünde durmuş, daha yüksek sesle hırıliyordu; sanki birinin boğazını parçalamaya hazırmış gibi gergin bir duruş sergiledi.

Orada olmasına çok sevindim. Bunu tek başıma yapabileceğimi hayal bile edemezdim.

Sonra diğer tarafta kurşun yağmuru duydum, makineli tüfekler altın kapılara ateş ediyordu. Aramızdaki bariyer olmasına rağmen ses o kadar yüksekti ki kendi çığlığımı bile duyamıyordum. Kulak zarlarımı korumak için kulaklarımı kapattım ve sonra sürünerek uzaklaştım.

Medusa da benimle geldi.

Yatak odasının eşiğine kadar sürünerek gittim, sonra geriye dönüp baktım; mermilerin metalde oluşturduğu çukurları gördüm.

Sonra ses kesildi.

"Lütfen bana bittiğini söyle." Her an başımın üstünden bir mermi geçecekmiş gibi yere çömelmiş, Medusa ile birlikte bekledim, Constantine ve adamlarının kapımın öbür tarafında olup, kapıma kadar gelen tehdidi etkisiz hale getirmelerini umuyordum.

Ama sonra silah sesleri yeniden başladı.

Yine kulaklarımı kapattım ve gözlerimi kapattım.

Sanırım sadece silahlarını yeniden doldurmaları gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra, o kadar büyük hasar verdiler ki altın kapılardan biri geriye düşüp yere çöktü; darbe o kadar güçlüydü ki, sanki Roma'da deprem olmuş gibi yer sallandı.

Onlar içeri girmeden önce Constantine'in oraya varacağını ummuştum, ama gerçekten tek başımaydım.

"İmparatoriçe, seninle konuşmak istiyorum." Hâlâ köşenin arkasında saklandığım için nasıl görüldüğünü göremiyordum, ama sesi Constantine'inki gibi derindi — gerçi çok daha ürkütücüydü. "Kendi isteğinle çık, yoksa seni ayak bileğinden sürükleyerek dışarı çıkarırım. Seçim senin."

Siktir, siktir, siktir.

Ne yapacağım ben?

Parmak eklemlerim ağrıyana kadar silahımı sıktım, ama otomatik silahlarına karşı hiçbir işe yaramazdı. Kaç kişi olduklarını bilmiyordum, ama beni tehdit eden tek kişi olsa bile, yine de güçsüzdüm. Bunu sadece sesinden anlayabiliyordum.

"Bunu söylemeni umuyordum." Ayak sesleri, ortasında yuvarlak bir masa bulunan girişe doğru yaklaşırken duyulmaya başladı. Sağ taraftaki yemek odasına gidebilirdi, ama nedense benim sol tarafta olduğumu biliyor gibiydi. Ayak sesleri giderek yükseldi.

Ve sonra Medusa öldürmeye niyetlendi. Daha önce hiç görmediğim bir hızla üzerine atıldı. Üzerine atladı ve dişlerini koluna geçirdi.

Adam çığlık atmadı, ama ısırik yüzünden homurdandı.

Köşeden atladım ve ona doğru ateş ettim, isabet ettim mi emin değildim çünkü onların görmesini zorlaştırmak için ışıkları kasten kapalı tutmuştum

görmeleri zorlaşsın diye ışıkları kasten kapatmıştım. Birkaç el ateş ettim, o mermilerden birinin hedefi vurması gerektiğini biliyordum.

Medusa'yı sanki 150 kiloluk bir köpek hiç ağırlığı yokmuş gibi üzerinden fırlattı ve Medusa duvara çarpana kadar odanın bir ucundan diğer ucuna uçtu.

"Hayır!"

Yere yığıldı ama hemen kalkamadı. Uyanık ve bilinci yerindeydi ama kafası karışmıştı.

Onu bir frizbi gibi fırlatan adama baktım ve onun bir dağ gibi devasa olduğunu gördüm. Ama Constantine'den farklı olarak, onun gücü son derece ürkütücüydü. Koyu saçları ve gece yarısı siyahı gözleriyle, insan kılığında bir iblis gibi görünüyordu. Ona tek bir bakış, bu adamın saf kötülük olduğunu anlamamı sağladı.

Kötü bir şekilde kesilmiş ve kanayan koluna bir göz attı, sonra omuz silkti ve bana baktı.

Bana sanki benden nefret ediyormuş gibi baktı. Dudakları kıvrılmış, gözlerinde intikam dolu bir bakış vardı, sanki onu kışkırtan benmişim gibi, oysa evime zorla giren oydu.

Gözümün ucuyla Medusa'nın hareket ettiğini fark ettim, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama zorlanıyordu. Ona tam olarak baktığımda bacağının kırıldığını fark ettim, ama yine de beni korumaya çalışıyordu. Hâlâ hırıliyordu. Hâlâ her yerinde hissettiği acıyla mücadele ediyordu. Sonra bize doğru topallayarak yürümeye başladı.

Saldırganım silahını çıkardı ve ona doğrulttu.

"Dur, bekle, o duracak." Ben yaptım elimi el yaptım yaptım görmüştüm. Ona itaat etmesini söyleyen bir tür işaret.

Hırlamaları kesildi ve tekrar uzandı, ama öfkesini bastıramıyormuş gibi dişlerini göstermeye devam etti.

"O sorun değil. Onu rahat bırak."

Silahı indirdi ve tüm dikkatini bana verdi. "Sikimi kışına sokacağımı, sana işkence edeceğimi ve sonra da mümkün olan en acı verici şekilde öldüreceğimi biliyorsun... *ve sen lanet olası bir köpeği mi önemsiyorsun?*"

Derin bir nefes aldım ve boğazımı sıkıp bırakmayan dehşeti gizleyemedim. Başımın belada olduğunu biliyordum, ama daha önce de Pierre ve ekibiyle başım belaya girmişti. Yine de bu... bu başka bir şeydi. "Karşı koymadan gideceğim. Sadece onu bırak."

“Sanki kavga etmekten endişeleniyor gibi mi görünüyorum?” Silahı kot pantolonunun arkasına soktu. “Silahı bırak ve gidelim.”

Onu tekrar vurmayı deneyebilirdim — ve ıskalamazdım.

Bana dik dik baktı. “Mermin bitti. Ama denemekten çekinme. Bana attığın her kurşun için köpeğine iki kurşun sıkacağım.”

Belki çoğu insan bir köpeği kendinden daha öncelikli görmezdi, ama o benim için bir köpekten fazlasıydı. O da bizden biriydi, bizi üç kişilik bir aile yapıyordu. Daha önce hiç köpeğim olmamıştı, ama ona çok çabuk alışmıştım, sığamayacak kadar büyük olmasına rağmen onunla kanepede uyukluyordum. Ve Constantine'in onu sevme şekli çok tatlıydı.

Ben de silahı bıraktım.

Hızla bana doğru geldi, kolumdan yakaladı ve sanki ona karşı direnecekmişim gibi beni ileri itti. Omzumu yerinden çıkarmak istercesine beni sertçe çekti. Beni o kadar sert bir şekilde fırlattı ki yere düştüm. Korkudan çığlık atmak istedim, ama ağzımı kapalı tuttum ve çığlığı içime attım.

Sonra adamlarından birinin söylediği şeyi duyduğumda nihayet bir umut dalgası hissettim.

"Constantine burada." O, otomatik tüfek taşıyan dört adamdan biriydi.

Beni yere atan adam bu bilgiden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Koridorda düştüğüm yere doğru yavaşça yürüdü. "Güzel. Ona tek başına gelmesini söyle, yoksa fahişesi ölecek." Constantine gibi büyük ve kalın kasları olan devasa bir adamdı. Tamamen siyah giyinmiş ve bağcıklı botları giymişti, halının üzerinde bir ileri bir geri yürüyordu.

Ben yerde kalarak, olabildiğince görünmez olmaya çalıştım.

Kapıdan geriye baktığımda, Medusa'nın bana doğru topallayarak geldiğini gördüm, hâlâ bana ulaşmaya çalışıyordu.

Hâlâ çabalaması manzarası gözlerimi yaşlarla doldurdu.

Constantine'in yaptığı gibi elimi yumruk yaptım, onu hayatta tutmaya ve kavgadan uzak tutmaya çalışıyordum. "Yanımda kal" diye fısıldadım.

O yine durdu, yere uzandı ve kırık bacağını dinlendirdi.

Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyordu... Constantine buraya gelene kadar.

O bizi bu durumdan kurtaracaktı. Kurtaracağını biliyordum.

Adam yavaşça volta atmaya devam etti, adamlar tetikte kaldı ve sonra sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, hızlı ayak sesleri giderek yükseldi.

Constantine'i tanıyordum.

Köşeyi döndü, sonra koridorun sonunda durdu ve ortalığı gözden geçirdi: yerde yatan beni, yaralı Medusa'yı, yanlış bir hareket yaparsak beynimizi dağıtan dört silahlı adamı ve kendisini.

Bizi öldürmek isteyen pislik.

Constantine'in kafasından ne tür düşünceler geçtiğini bilmiyordum, ama sinirli görünüyordu.

Sonra yine koridordan ilerlemeye başladı, silahsız görünüyordu, giydiği tek zırh kıyafetleri ve altındaki kaslarıydı.

Bizi nasıl kurtaracağını hiç bilmiyordum, ama kurtaracağına inanıyordum.

Beni esir alan adam, o yaklaşırken volta atmayı bıraktı ve ona dik dik baktı. "Gerçekten bir iç savaş başlatacağımı mı sanıyorsun? Kardeşin gibi sen de aptalsın. O kadar kadın, beyninizi omlet haline getirmiş. Eh, sanırım benim botum da onun beynini omlet haline getirdi."

Artık kim olduğunu biliyordum: Kafatası Kralı.

Constantine gözlerini ondan ayırmadı, ama bana doğru ilerledi.

"Hey, sakın ol, Con." Bir adım attı ve aramıza girerek Constantine'in önünü kesti.

Medusa, Constantine'e bakarken sessizce inledi.

Constantine ona bakmadı. Onu duymamış gibiydi. Sonra yumruğunu sıkıp göğsüne dayadı; sessizce bana cesur olmamı söylüyordu.

Hareketsiz yatıp ağlamamaya çalıştım.

Constantine sadece Kafatası Kralı'na bakıyordu. İçinde bir harabe gibi hissetmiş olsa da, hiç sıkıntı belirtisi göstermiyordu. O gece, Pierre'i ve beni öldürmeye çalışan diğerlerini öldürdüğünde onun bir halini görmüştüm. Ama bu hali farklıydı, çünkü o bir imparatoru ve bir krala karşı duruyordu. "Fiyatını söyle."

Kafatası Kralı silahını çekip bana doğrulttu; bu sırada gözlerini Constantine'den ayırmadı.

Constantine, yumruğunu göğsüne dayamış, kafama silah dayayan adama bakmaya devam ediyordu. "Sana bedelini söylemeni istemiştin, Darius. Bu biraz gereksiz."

Sadece pisliklik yapmak için silahı kurdu.

"Kardeşim karını becerdi, senin tepkin ise benimkini öldürmek mi?" Sesi yükseldi, öfkesi koridorda yankılandı. "*Ne istiyorsun lan?*"

"Koşullarım şunlar: kabul edersen, karın yaşar."

Constantine sert bakışlarını sürdürdü.

"Sen de yaşarsın. Çünkü haklısın. Karımla yatmadın. Ama yine de yüzüne her baktığımda senden nefret ediyorum, o yüzden sözünden dönersen, tanıdığın ve sevdiğin herkesi öldürürüm. Anladın mı?"

Tamamen hareketsizdi, eli göğsünde, gözleri keskin. "Evet."

"Roma benim. Senin ev dediğin bu saray benim. Roma Cumhuriyeti imparatorunu kaybedecek ve yerine bir kral gelecek, ve sen benim hükümdarlığıma karışmayacaksın. Adamların ya bana katılacak ya da sonsuza kadar emekli olacak..."

"Anlaştık."

Darius bariz bir şaşkınlıkla tereddüt etti.

Ben de bunu beklemiyordum. Sevdiği her şeyi benim için feda edeceğini beklemiyordum.

Darius, buna pek inanamıyormuş gibi ona bakmaya devam etti.

"Sabaha kadar gitmiş olacağız. Her şeye sahip olabilirsin, ben ortadan kaybolacağım."

Skull King'in bakışları uzun ve deliciydi, sanki ikisi bir poker maçındaymış ve biri blöf yapıyormuş gibi. "Eh, bu kolay oldu." Her şey bitmiş gibi görünüyordu, ama sonra silahını tekrar kaldırdı ve Medusa'ya doğrultarak onu vurmak istedi. "Bir şey daha var. Senin küçük orospun beni ısırdı..."

İnsanüstü refleksleriyle Constantine, Medusa'nın önüne atladı ve mermi ona isabet ettiğiinde vücudu sertçe geriye savruldu.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım ve ona koştum. "Constantine..."

Darius beni kolumdan yakaladı ve sertçe yere fırlattı. Constantine'in yanına yürüdü; Constantine'in vücudu Medusa'yı tamamen engelliyordu, gömleği omzuna isabet etmiş gibi görünen kurşunun kanıyla lekelenmişti. "Bir köpek için kurşun mu yedin?"

Constantine acı çekiyor gibi görünmüyordu, yaralanmamış koluna dayanarak kendini dik tutuyordu.

"Kafayı mı yedin?"

Constantine ona baktı, nefes alışını acıdan ya da kan kaybından dolayı biraz hızlanmıştı. "Koşullarını kabul ettim. Eşyalarımızı alıp doğruca havaalanına gideceğiz." Yavaşça ayağa kalktı, sonra dik durdu, kan kolundaki dövmenin üzerinden parmak uçlarına damlıyordu. Medusa arkasından kalktı ve ona doğru topallayarak yürümeye başladı. "Sözümün eri bir adam olduğumu bilirsin, Darius."

Darius tabancasını kot pantolonunun arkasına geri koydu, sonra adamlarına başını salladı. "Üç saatiniz var. İşiniz bitene kadar adamlarım sizi gözetleyecek. Her türlü arama ve mesajlaşma yasaktır. Denerseniz, köpeğiniz dahil hepiniz vurulursunuz."

Ona doğru koştum ve doğrudan koluna uzandım, görünür yarayı ve oradan akmaya devam eden kanı görmek için kolunu yukarı çektim. "Seni hastaneye götürmeliyiz."

Kolunu tekrar aşağı çekti. "Endişelenmiyorum." "Vuruldu."

"Daha önce de vurulmuştum."

Bir şey yok." "Ne?"

Endişemi önemsemedi ve beni kolumdan sertçe tuttu. "İyi misin?"

"Ben... ben iyiyim."

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Beni iki kez yere fırlatmıştı, ama bu, yapabileceği şeylere kıyasla hiçbir şeydi. "Ama... Medusa beni korumaya çalıştı. Koluna iyice ısırıldı, o da onu odanın diğer ucuna fırlattı ve bacağını kırdı." Vücudunun duvara çarptığında çıkardığı gürültüyü hatırlayarak ağlamaya başladım.

Constantine, bu bilgi onu gerçekten etkilemiş gibi yüzünü buruşturdu. Benden uzaklaşıp Medusa'ya döndü; Medusa, dördüncü bacağına baskı uygulamamak için üç bacağı üzerinde dengede duruyordu. Sağ ön bacağıydı. "Küçük kızım..." Yanına diz çöktü, yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra alnını öptü. Dudaklarını uzun süre orada tuttu. "Seni iyileştireceğiz, tamam mı? Önce buradan çıkmamız gerekiyor. Hazır olana kadar burada kal." Onu tekrar öptü. "Aurelia'yı korumakta iyi iş çıkardın."

Onun için yediği kurşun yüzünden kan kaybederken köpeğini teselli etmesini izledim. Herkese kendini tamamen adadığını izledim. İkimiz için tüm dünyasını feda ettiğini izledim.

Tekrar ayağa kalktı. "İhtiyacımız olanları alıp gidelim."

Kanayan koluna, sonra da gözlerindeki sükûnete baktım. Hayatımın en korkunç anıydı, ama ona göre hiçbir şey değildi. Ama içten içe, benim hayatım için ödediği bedel yüzünden yıkılmış olduğunu biliyordum. "Constantine—"

"Vaktimiz yok." Sanki ne diyeceğimi tam olarak biliyormuş gibi sözümü kesti. Sanki yüzümdeki suçluluk duygusunu görebiliyormuş gibi.

Yatak odasına, sonra da banyoya girdi. Dolaplardan birinin arkasında ilk yardım çantasını buldu, açtı ve kendine müdahale etmeye başladı. Bir cımbız aldı ve aynada hareketlerini izlerken mermiyi çıkarıp lavaboya attı.

Sadece dehşetle izledim, bunu bu kadar iyi yapabilmesinin tek nedeninin deneyim olduğunu biliyordum. "Bu yüzden bu kadar çok dövmen var

...yara izlerini gizlemek için." Mermi çıkarıldığında yaradan daha fazla kan aktı, ama o iğneyi çoktan hazırlamıştı. Sanki bu onun ilk deneyimi değilmiş gibi kendi kendine dikiş attı.

Söylediklerimi onaylamadı. Ya da belki de zihni başka bir yerde olduğu için duymamıştı.

Yara dikildikten sonra, üzerine gazlı bez sardı ve sabitledi. Kanlı pisliği lavaboda bırakıp, Darius'un daha sonra halletmesini bekledi.

Yardım etmeyi teklif edecektim, ama her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu.

Sonra dolabına gitti, bir çantayı açtı ve içine birkaç şey attı: koleksiyonundaki bazı saatler, birkaç silah, bazı kıyafetleri ve raflarından birinde duran bir fotoğraf albümü.

Eşyalarımın çoğu hâlâ kutulardaydı, bu yüzden sadece önemli olanları aldım; annemin fotoğrafları, kameralarım ve dizüstü bilgisayarım, bazı giysilerim ve ayakkabılarım gibi. Sadece gerekli olanları, çünkü taşıyabileceğimiz kadar taşıyabilirdik. Geri kalan her şey geride kaldı.

Constantine çantasını bir omzuna astı, sonra benimkini de diğer omzuma astı. Medusa'yı bıraktığımız yere geri yürüdü; Medusa, kırık bacağındaki acıya katlanmaya çalışırken orada nefes nefese yatıyordu.

Burası benim için bir vaha olmuştu, ama şimdi bir yıkım alanı haline gelmişti.

Constantine diz çöktü ve Medusa'nın üç bacağıyla ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra onu kollarının arasına aldı ve göğsüne sıkıca sarıldı; bu köpek yüz kilodan fazlaydı. Onu ve çantaları sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıdı.

17. Bölüm

CONSTANTINE

Aurelia ve Medusa'yı arabada bırakıp Tapınağa girdim.

Yakında burası, Roma'nın geri kalanıyla birlikte Darius'a ait olacaktı.

Rocco çoktan oradaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş masaya yaslanmıştı, yüzü sanki silahın kabzasıyla vurulmuş gibi morarmıştı. Kolunda da bir bandaj vardı, sanki kesilmiş ya da vurulmuş gibi.

Onun önünde durdum ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, her şeyi zaten biliyordu. Güçlü bir hayal kırıklığıyla dolu acı dolu bir bakış. O kadar belirgindi ki, havada kokusunu alabiliyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Cumhuriyeti hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Gerçekten gidecek misin?" diye sordu sonunda.

"Gideceğimi söyledim."

"Ve gerçekten öylece pes mi edeceksin? Roma'yı ona mı bırakacaksın? Kurduğun her şeyi ona mı bırakacaksın?" Öfke onu ele geçirdikçe sesi yükseldi.

Benim sesim ise sakinleşti. "Başka seçeneğim yoktu,

Rocco." "Ama şimdi bir seçeneğin var. Karşı koy."

"İkimiz de biliyoruz ki ben sözümün eriyim. Beni adil ve dürüst bir şekilde yendi. Beni o kadar iyi yendi ki, ne olduğunu bile anlamadım."

Bana dik dik bakmaya devam etti.

"Vatikan'da buluştuktan sonra hiç gitmedi. Sadece gittiğimizi sanmamızı sağladı. Bana göstermek *istediği* silah anlaşması konusunda onunla yüzleşeceğimi biliyordu." Her şey bir tuzaktı ve ben de lanet olası tuzağa düştüm. Dikkatimi dağıttı ve sonra sarayı ele geçirdi, kraliçemi yakaladığında savaşın biteceğini biliyordu.

İmparatoriçe.

"Buraya nasıl geldiğimiz umurunda değil, Con. Şimdi ne yapacağımızı düşünmeliyiz."

"Onun şartlarını kabul ettim..."

"O zaman boz." Dikleşti, sonra göğsüme bir yumruk attı. "*Karşı koy.* Roma İmparatorluğu bir kez çöktü, şimdi de sen

tekrar çökmesine izin vereceksin."

Beni itmesine izin verdim. Öfkesini benden çıkarmasına izin verdim.

"Bir kadının inandıklarınızı değiştirmesine asla izin vermeyeceğinizi söylemişsiniz. Ama şimdi onun için her şeyden vazgeçiyorsunuz."

"İnandıklarımı değiştirmek mi?" diye sordum sessizce. "Yani onu daha sonra alt edebilmek için onu orada tecavüze uğrayıp öldürülmeye terk etmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Köpeğimi öldürmesine izin vermemi mi? *Çözümün bu mu?* Hayır, inandıklarımı değiştirmedim, ama sen kesinlikle değiştirdin."

Hafifçe başını sallayarak masaya geri döndü.

"Bu sonucu sevmedim." Her şeyden uzaklaşmak beni mahvetti. Sonrasında gelecek tüm sonuçları kabul etmek. Bunun Roma'yı ve halkını nasıl etkileyeceğini. "Ama diğer seçeneği kabul edemezdim. Aurelia'yı seçtim ve onu bin kez daha seçerdim. Roma Cumhuriyeti'nin benim kanım, terim ve gözyaşlarım üzerine kurulduğunu biliyorsun. Onun için öleceğimi biliyorsun. Ama o benim Roma İmparatorluğum ve onu sahip olduğum her şeyle savunacağım. Yaptığım seçimden hiç pişman değilim. Ama senin bu kadar hayal kırıklığına uğramana üzülüyorum."

"O senin kardeşini öldürdü ve sen onu öylece bırakacaksın."

Bana bu sözleri söylediğine inanamıyordum. Beni kasten derinden incitti, açıkça söylemeden bana korkak dedi. Zaten yeterince morali bozuk olmasaydım, suratına bir yumruk atar ya da masanın üzerinden fırlatırdım. "Siktir git, Rocco."

Havaalanına gittik ve Taormina'ya giden özel bir uçak kiraladım.

Ayrıldığımızda neredeyse şafak söküyordu. Medusa'yı uçağa taşıdım ve onu büyük bir köpek yatağına rahat ettirdim. Sicilya'da ona gerekli bakımı yaptırmadan önce rahatlaması için ağrı kesici bulabilmişim.

Darius'un adamlarının beni havaalanına kadar takip ettiğini biliyordum. Eğer fazla kalırsam, o psikopatın fikrini değiştirip Medusa'nın vücudundaki her kemiği kırıp Aurelia'yı yeni karısı yapabileceğini biliyordum.

Aurelia bana bakmaya devam ediyordu, bakışları endişe ve kaygıyla doluydu, sanki içimdeki kırık kabı biliyormuş gibi.

bu konumu kazanmak için çalışmışım ve bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu çok iyi biliyordum. Buna, halkıma, ülkeme sırtımı dönüp bir diktatörün ele geçirmesine izin vermek tüm gücümü aldı.

Bu, hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecekti.

Sicilya'ya vardığımızda yaptığım ilk şey Medusa'yı veteriner hastanesine götürmekti. Kızım çok dayanıklı olduğu için, kırık bacağıyla saatlerce sabırla başa çıkmış, ara sıra inlemiş, o kadar.

Onu doktora götürdüm ve birkaç röntgen çekildikten sonra bacağının iki farklı yerden kırık olduğu anlaşıldı. Hemen ameliyat olması gerekiyordu ve ameliyat için bir hafta beklemek gerekse de, cerraha bir milyon euro ödeyerek birkaç saat içinde ameliyatı yaptırdım.

Kızımın bir hafta boyunca acı çekmesine izin veremezdim.

Lanet olasıca yorgun ve duygusal olarak bitkin durumdaydım ama Aurelia bana bunu sormadı. Sadece elimi tuttu, koluma dokundu ya da sessizliğiyle beni teselli etti — sanki konuşmaya hazır olmadığımı biliyormuş gibi.

Saatler sonra, bacağı sarılı ve ilaçları yanımızda olan Medusa'yı geri aldık ve ben bizi Taormina'ya götürdüm. Bu özel yere dönmek beni sevinçle doldurmalıydı, ama ilk kez, beni acıyla doldurdu. Tanıştığımız otele gitmedik, tadilatlar yeni tamamlandığı için benim evime gittik.

Kapıdan geçip önündeki çeşmenin etrafından dolaşarak garaja girdik. Eve döndüğümü kimseye söylemediğim için güvenlik ve personel yoktu. Ben dönene kadar ücretli izinlerindeler. Olan biten her şeyle o kadar meşguldüm ki, onlara haber vermek hiç aklıma gelmemişti.

Çantaları içeri taşıdım, merdivenlerden çıkıp yatak odama gittim, sonra da Medusa'yı bıraktığım kanepenin bulunduğu kata geri döndüm. İlaçların etkisiyle hâlâ uykulu durumdaydı ve şimdilik ağrısı olmadığı belliydi.

Aurelia, hasta çocuğuna bakan bir anne gibi, yanını okşarken yanağını nazikçe okşayarak yanına oturmuştu.

Medusa'ya duyduğu Őefkat ve endişe gün gibi açıktı.

Bunu yüzünden okunuyordu. “Onu yukarı çıkarırdım ama yakında dışarı çıkması gerekecek.”

Gözlerini, kendi köpeği gibi sevdiği köpeğe dikmiŐti. “Ben onunla kalırım, Constantine. Sen duş alıp dinlenmelisin. Senin için zor bir gün olduğunu biliyorum.” çenesini kaldırıp bana baktı.

“Bence senin günün benimkinden daha kötü geçti.” Darius tarafından köşeye sıkıŐtırılmıŐ, gidecek hiçbir yeri olmayan o, tamamen dehşete kapılmış olmalıydı. Ona ulaşmak için sokaklarda yarıŐırken iki araca  arpmıŐtım ve yolcuların iyi olup olmadığını görmek için durmamıŐtım bile. Tüm kırmızı ışıkları geçip doğrudan ona doğru hızlanmıŐtım. Onun için tüm y k ml l klerimi ve adamlarımı terk etmiŐtım.

Eli Medusa’nın tüyleri üzerinde durdu. “Bence bu doğru değil, Constantine.”

Uyandığımda  ğleden sonra geç saatlerdi.

Yataktan kalktım, komodinin üzerindeki telefonuma baktım ve en az elli cevapsız arama ve yüz mesaj bildirimi gördüm. Başkan Barsetti'nin adı defalarca görünüyordu. Telefonu komodinin üzerine koyup yatağın kenarına oturdum ve pencerenin üzerindeki kapalı perdelere baktım. Duvarlar yenilenmiş ve yeniden boyanmıŐtı, parke zeminler de deđiŐtirilmıŐtı. Duvarlara sanat eserleri geri asılmıŐ ve yeni mobilyalar eklenmiŐtı. Kimse geleceğimi bilmezken bile her Şey benim için hazırđı.

Hayatımda ilk kez kendimi kaybolmuş hissetmiŐtım. Bir amacım yoktu.

Bir kavgadan ka tığımda.

Komodin  zerindeki telefon  almaya başladı — Başkan Barsetti arıyordu.

Yüzümü elimle ovuŐturmadan önce derin bir nefes aldım. Boğazımı temizleyip telefonu aldım, sonra aramayı kabul ettim. Tek kelime etmeden cevap verdim, üniversitede öğrendiği süslü kelimelerle beni parçalamasına izin verdim.

Ama o da sessizdi.

Sessizliğimi sürdürdüm.

"Con, şehri geri almazsan ne olacağını biliyorsun."

Beni göremese de acı içinde başımı salladım. "Evet... Biliyorum."

"O zaman birlikte bir plan yapmalıyız."

Bileklerim ayaklarıma zincirlenmişti. Bir kadına olan aşkım beni esir almıştı. O, şu anda benim için en önemli şeydi. Soyadımı taşımıyordu ama benim için bir aile üyesiydi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Crow."

"Darius'un tarlalarımıza ekeceği yozlaşma, yabani otlara dönüşecek."

"Peki neden tüm sorumluluk benim omuzlarımda?" "*Çünkü sen imparatorsun, Con.*"

"Öyleydim. Ama artık değilim."

"Bize sırtını dönecektin..."

"Başka seçeneğim yoktu. O kadına tarif edilemez şeyler yapacaktı. Tek bir kadın için ülkemi ihanet ettim ve bundan pişman değilim. Hiç pişman değilim. Tek pişman olduğum şey, onun beni alt etmesine izin vermem, gözlerimin önünde gerçekleşen çifte oyunu görememem."

Hiçbir şey söylemedi.

"Yıllar önce sana onu durdurmamız gerektiğini söylemiştim. Ama sen ve diğer herkes bir şey yapmaya korkuyordunuz. Onun ülkemizin üzerine bir gölge haline gelmesine izin verdiniz ve şimdi onun fırtına bulutları ülkeyi baştan aşağı kaplayacak. Bu tamamen benim suçum değil."

O sessiz kaldı.

"Ben sözümün eriyim. Darius, sürgüne gönderilmem karşılığında Aurelia'yı hayatta bıraktı ve ben bu sözümü tutacağım. Her gün halkım için elimden gelenin en iyisini yaptım ve artık başkasının bayrağı devralma zamanı geldi. Kararımı verdim ve bu kesin. İyi şanslar."

Bölüm 18

AURELIA

Medusa'yı Constantine'in taşıdığı gibi taşıyamazdım, ama dışarı çıkıp işini görebilmesi için onu kanepeden kaldırdım. O anki adrenalinle, Constantine'in evinin güzelliğini hiç fark etmemiştim. Roma'daki saraydan çok daha küçüktü, ama yine de uçurumun kenarında lüks bir mülktü; aşağıda denizin muhteşem manzarası, büyük bir havuz ve rengarenk çiçekler ve ağaçlarla dolu özel bir bahçesi vardı. Medusa'nın bahçede işini görmesine izin verilip verilmediğinden emin değildim, ama başka nereye gitmesi gerektiğini de bilmiyordum. Bu koşullar altında, Constantine'in bunu umursayacağını sanmıyordum.

İçeriye geri döndük; büyük bir şöminenin önünde üç adet büyük kanep ve koltuk bulunan oturma alanı ve duvarda devasa bir televizyon vardı. Resimler, sanat eserleri ve aynalar her yere yerleştirilmişti, sanki evi başka biri dekore etmiş gibiydi.

Medusa'nın kasesinden su içmek için eğilmesini sağlamak yerine, ön pençesine daha fazla yük bindirmeden içebilmesi için kaseyi ona doğru kaldırdım. Kasedeki suyun yarısını yudumladı, sonra da içinde yemek olan diğer kaseyi kaldırıp yemesine yardım ettim.

Parke zeminde ayak seslerini duymadan önce Constantine'in varlığını hissettim. Havada bir elektrik, evin duvarlarında bir güç vardı. Kaseyi yere koydum, sonra ayağa kalkıp ona döndüm.

Üzerinde sadece bir eşofman altı vardı, yeterince uyuduğu için yüzü çok daha az yorgun görünüyordu, ama gözleri hâlâ kederle doluydu. "Kızlarım nasıl?" Bariz kederine rağmen gülümsedi. Ve bu gülümseme samimi görünüyordu. Kolunu belime doladı ve saç çizgime öpücük kondurdu.

"Medusa iyi," dedim. "Bir süre iş göremeyecek."

Diz çöktü, kocaman elleriyle yüzünü kavradı ve kafasına öpücük kondurmadan önce yüzünü derinlemesine okşadı. “Bunu halledebileceğini biliyorum, küçük kızım.” Onu kucağına aldı ve rahat edebilmesi için yerdeki köpek yatağına taşıdı. Bu tam da onun istediği şeydi sanki, başka bir şey isteyecek kadar yorgun değildi. Orada uzandı ve gözlerini kapattı. Constantine, onun temel ihtiyaçlarını içeren çantasını aldı ve içinden doldurulmuş bir Lamb Chop oyuncakçı çıkardı, sonra onu pençesinin yanına koydu. Gözleri yırtılmıştı ve göğsünden dolgu malzemesi çıkarılmış bir delik vardı, yani açıkça onun en sevdiği oyuncaktı.

Sonra tekrar ayağa kalktı ve bana doğru geldi. “Elio bugün daha sonra gelecek. Personele geri döndüğümü söyledim, yani eski rutinimize döneceğiz.”

Yani yine krallar gibi hizmet görecektim ve şımartılacaktım. “Roma’daki evim kadar geniş olmadığını biliyorum...”

“*Aklını mı kaçırdın?*” Burası Taormina köyünün hemen yukarısında bulunan üç katlı bir villaydı, sadece rüyalarımda görebileceğim kadar güzel bir evdi. “Burayı seviyorum. Aslında, sanırım daha çok seviyorum.” Bu köy, evimden uzaktaki evim gibi hissettiriyordu, onunla ve ailesiyle tanıştığım, onun dünyasına adım attığım yerd.

Hafifçe gülümsedi. “Güzel. Ben de burayı seviyorum.”

Dışarıda, terasının kenarındaki demir parmaklıkta duran Constantine’i gördüm. Güneş batıyordu, bu yüzden gökyüzü pastel tonlarda çok güzeldi. Orada sadece siyah eşofman altı giymiş duruyordu, kolunda hala gazlı bez vardı, sırtında ise benim asla bilemeyeceğim tüm izleri gizleyen dövmeleler vardı.

Cam kapıyı açıp terasa çıktım; burası, sanki sık sık misafir ağırlıyormuş gibi, büyük bir havuzun yanı sıra oturma alanı ve tam donanımlı bir yemek masası bulunan devasa bir avluydu. Yemek masasının üzerine beyaz ışık zincirleri asılmıştı ve sanki bir ara zamanlayıcıyı açmış gibi yanıyordu.

Kolları demir korkuluğa dayanmıştı ve denize, kıyıya demirlemiş bir yata bakıyordu.

O akşam hava biraz serin olduğu için bir süveter giymiş olarak yanına gittim. Haziran sonu, neredeyse Temmuzdu ve yakında hava sıcak ve nemli olacaktı... ve biraz dayanılmaz. Kollarımı korkuluğa dayadım, ön kolum onun koluna değdi, orada olduğumu belli etmek için.

O, keskin ve temkinli bakışlarıyla denize bakmaya devam ediyordu.

Birkaç gündür oradaydık, sırayla Medusa'ya bakıyorduk, veteriner de onu kontrol etmek için eve geliyordu. Elio ev işlerini üstlenmişti ve yemeklerimiz gün boyunca hazırlanıyordu. Zemin katın altında şefin mutfığı, çamaşır makinesi ve kurutucu ile Elio ve personel için misafir odaları bulunuyordu, bu yüzden Constantine ve ben ikinci ve üçüncü katta kalarak mahremiyetimizi koruyorduk.

Constantine olanlardan bahsetmemiştii.

Ben de ona bunu sindirmesi için zaman tanımak istediğimden bahsetmedim.

Ama artık yeterince zaman geçmişti ve suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. "Özür dilerim... olanlar için."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Senden özür dilemesi gereken benim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Onun beni alt etmesine izin verdim. Onu hafife aldım. Ben izin vermeseydim bunların hiçbirisi olmazdı."

"Kendine çok sert davranıyorsun..."

"Seni korumak için orada değildim. Ve o adamın neler yapabileceğini hiç bilmiyorsun. Karısının kardeşimle yattığını öğrendiğinde ikisini de öldürdü. O benim gibi değil. Kadınlara saygı duymuyor ve onları umursamıyor."

"Ben iyiyim."

"Tanrıya şükür. Ama Medusa yaralandı ve bu beni mahvediyor."

Elimi koluna koydum. "Veteriner, tamamen iyileşeceğini söyledi."

"Önemli değil. O benim kızım ve onu korumalıydım."

Elim kolundan omzuna doğru kaydı, oradaki bandajı hissettim. "Onun hayatını kurtardın." Çoğu

Çoğu insan köpeğinin ölmesine izin verirdi. Ama o, Medusa'ya bir insan gibi, ailesinin bir üyesi gibi davranmıştı. "Ve o da iyi olacak."

O, sanki sözlerim istenen etkiyi yaratmamış gibi, aynı ifadeyle önüne bakmaya devam etti. Söylediğim her şey, şiddetli yağmur damlaları gibi ondan sekip gidiyordu.

"Benim için her şeyden vazgeçmeni istemiyorum. Roma Cumhuriyeti'nin senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Zaten bitti." "Bu,
yapamayacağın anlamına
gelmez..."

"Tatlım." Vücudunu döndürdü ve doğrudan bana baktı. "Evet, bu durumun gerçekleşmesinden dolayı yıkılmış durumdayım, ama kararımdan pişman değilim. Benim için en önemli şey sensin. Roma Cumhuriyeti yıkılabilir, ama sen benim Roma İmparatorluğumsun. Başka kimse için savaşmadan önce senin için savaşırım."

Bir adamın tereddüt etmeden beni seçişini izlerken neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Beni daha çok sevdiği için kendi dünyasını feda eden bir adamı izlerken. Ne diyeceğimi bilemedim. Böyle bir sadakat ve bağlılığı hak etmek için ne yaptığımı anlayamıyordum.

"Artık başkasının bayrağı devralma zamanı geldi. Roma Cumhuriyeti için savaşacak başka biri. Ben görevimi yerine getirdim." Sessiz bir özgüvenle gözlerimin içine baktı. Bana karşı hep dürüst olmuştu, bu yüzden durumla ilgili kendimi daha iyi hissetmem için duymak istediğim şeyleri değil, gerçeği söylediğine inandım. "Bir yanım, tüm bunların seninle tanışmam için mi gerçekleştiğini merak ediyor. Sonra ailemin yanına, buraya yerleşip deniz kenarında uzun ve mutlu bir hayat süreriz. Eğer bu hikayenin sonu buysa..." Bana bakarken gözlerinde bir gülümseme belirdi, sonra dudaklarına da yayıldı. "O zaman benim için sorun yok."

PENELOPE SKY'IN DİĞER ESERLERİ

Başka Bir Cumhuriyet'teki Golden

Retriever Beşinci Cumhuriyet

Serisi

[Kasap.](#)

[Oymacı.](#)

[Aziz](#)

Mafya Romantizminde Golden Retriever

İhanet Serisi

[Beni Öldürüyor](#)

[Beni](#)

[Parçalıyor](#)

[Beni](#)

[Mahvediyor](#)

[Bana Acı](#)

[Veriyor](#)

[Bana Acı](#)

[Çekti](#)

[Beni Mahvediyor](#)

Organize Suçta Ahlaki Olarak Gri

Kahraman Düğmeler Serisi

[Düğmeler ve](#)

Dantel Düğmeler ve
Nefret Düğmeler ve
Acı Düğmeler ve
Utancı

Düğmeler ve Suç
Düğmeler ve
Zarafet

Sınırları Umursamayan Ahlaki Olarak Gri Kahraman

Kafatası Serisi
Kafatası Kralı
Kafatası Ezici
Kafatası Hükümdarı

Alfa Koruyucu ile Görüşülmüş Evlilik Kurt

Serisi
Kurt ve Koyun
Kurt ve Karısı Yalnız
Kurt

İlk Düşen Alfa

Bankacı Serisi
Bankacı
Diktatör
Zorb

Görüşme Evliliği Yoluyla İntikam Almak İsteyen Alfa Erkek

Nişanlı Serisi

[Eş Koca](#)

[Aşık](#)

[İlk Adımı Atan](#)

[İkinci](#)

[Sonsuz](#)

[Yalan](#)

[Gizli](#)

[Gerçek](#)

Ahlaki Olarak Gri Alphahole

Daha Az Kötü Serisi

[Daha Az Kötü](#)

[Daha İyi Adam](#)

[Daha Sert İhanet](#)

Altın Retriever Mafyası Romantik

İmparatorluk Serisi

[Bartholomew](#)

[Barbar](#)

Romantik Gerilimde Ahlaki Olarak Gri Bir Anti Kahraman

Şato Serisi

[*Şato Kamp*](#)

[*Patron*](#)

[*Saray*](#)

Romantik Gerilim Filmindeki Alfa Erkek Koruyucu

Kült Serisi

[*Kült*](#)

[*Katakomplar*](#)

Alphahole Captor Falls First Kraliçe

Serisi

[*Kraliçeni Koruyun*](#)

[*Kraliçeni Sevin*](#)

[*Kraliçeni Tapın*](#)

Buttons Serisinden Barsetti Klanı Devam Ediyor Buttons

Serisinin Ötesinde

[*Düğmeler ve İntikam*](#)

[*Düğmeler ve İhanet*](#)

Düğmeler ve Bağlılık
Düğmeler ve Güç
Düğmeler ve Nefret
Düğmeler ve Güzellik
Düğmeler ve Sadakât
Düğmeler ve Kan
Düğmeler ve Ölüm
Düğmeler ve Yalanlar
Düğmeler ve
Aldatma Düğmeler
ve Umut Düğmeler
ve İnanç Düğmeler
ve Arzu
Düğmeler ve Gölgeler

PENELOPE SKY, PENELOPE BARSETTİ ADIYLA YAZIYOR

Ahlaki Olarak Gri Bir Alphahole

Necromancer Ölüm Serisi

[Ölüm Kralı](#)

[Ejderhaların Kanı](#)

[Ejderha Kralı](#)

[Ejderha Kraliçesi](#)

[Ölüm Prensesi](#)

[Ölüm](#)

[İmparatorluğu](#)

İntikam Peşinde Olan Alphahole Terk

Edilmişler Serisi

[Terk Edilmiş Kral](#)

[Kırık Kraliçe Üç Kral](#)

Takıntılı Golden Retriever Vampir Kirli Kan

Serisi

[Isır Besleyen Kadın](#)

[Besleyen Terörü Isır Besleyen](#)

[Gücü Isır](#)

Terk Edilmiş Vampir

Kırık Prens

Krallıkların Çatışması

Yazar Hakkında

Penelope Sky, uluslararası bir fenomen ve Amazon Charts, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Karanlık romantizm, mafya romantizmi ve romantik gerilim romanlarıyla tanınan Sky'ın kitapları dünya çapında düzinelerce dile çevrilmiş ve dünya genelinde beş milyondan fazla satmıştır. Sky, Penelope Barsetti takma adıyla fantastik romantizm romanları da yazmaktadır. Yazarı Instagram veya TikTok'ta [@penelopeskyauthor](https://www.instagram.com/penelopeskyauthor) adresinden takip edebilir ve onunla iletişime geçebilirsiniz.

- .
